

Přepisy přednášek konaných 7-11.5.2014

JALOVEC

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Jalovec 7.- 11. 5. 2014

Obsah

- 1. JALOVEC 1 /tato slova byla zaznamenána 7.-11. 5. 2014 při pobytu na Jalovci - část první/**
 - 1.1. Prosba do minulosti.....10
 - 1.2. Je pokora svému muži vyhovět ve všem? Tak zvaně pro klid rodiny?.....14
 - 1.3. Často cítím silný tlak v zátylku a na krku, že sotva udržím hlavu, silná tíha.....16
 - 1.4. Jak zareagovat, když můj klid druhé ještě více popudí ke vzteku?.....16
 - 1.5. Mám jedenáctiletou dceru. Jak jí mám vysvětlit, jak se dostat sama k sobě, aby se netrápila tím, že jí odmítají kamarádky? Do 10 ti let neměla problém. Stejně se cítila i moje starší dcera opět až po desátém roce, a nyní se cítí odmítaná.....21
 - 1.6. Mám dotaz, navazuje to na 11-ti letou dceru. Já mám 13 ti letého syna a on si v sedmé třídě zhoršil prospěch a z chování má ředitelskou důtku. Mně je to jako svým způsobem jedno, vnitřně mi to jakoby nic nedělá, ale jsem za něj zodpovědná. Jaký je ten postoj, kde je ta střední cesta?.....22
 - 1.7. Kamarádka si mi stěžovala, že má taky 14 let kluka, a naopak nemá průšvihy, ale uzavírá se sám do sebe a píše si takové smutné básničky, nejraději by skončil se životem, že ho nikdo nemá rád a tak. Tak jak by s ním měla promlouvat, aby ho trochu zklidnila. Má o něj strach.....23
 - 1.8. Ivo, prosím tě já ještě navážu, týká se to kamarádky, která tady měla být, ale nemohla kvůli dceři, která onemocněla. Pořád byla dobrá, učila se, všechno v pohodě. Když se dostala asi do deváté třídy, začala chodit za školu, s prospěchem šla dolů. Pak ji ze školy volali, udělaly se jí nějaké boule na krku, doktoři nevědí, od čeho to je. Než jsem odjížděla, tak mi říká: Přestav si, spolužáci jí píšou tak strašně ošklivé maily, úplně ji napadají a je z toho nešťastná. Lituje ji. Já říkám: Nelituji ji.....25
 - 1.9. Pověst o Mařence.....27
- 2. JALOVEC 2 /tato slova byla zaznamenána 7.-11.5. 2014 při pobytu na Jalovci - část druhá/**
 - 2.1. Včera mi na internet napsala jedna žena: Ivanko, moc zdravím, mám tady jeden dotaz, kde si nejsem úplně jistá. Jde o takovou modlitbu do minulosti, kde se prosí. Je to z knihy Léčebný kód od doktora A. Loyda.....28
 - 2.2. To teda nemám pomáhat nikomu?.....29
 - 2.3. Jak to dopadlo na tom hřbitově?.....35

- 2.4. Jedna autorka doporučuje, abychom, chceme-li si přitáhnout svůj dvojplamen, říkali: Já jsem bytost fialového plamenu, já jsem čistota, kterou Bůh řídí (?) žádá. A pro dvojplamen: Můj plamen je bytost fialového plamene, můj plamen je čistota, kterou Bůh žádá. Je to dobře?36
- 2.5. Jak je to s uměním? Myslím tím díla, která existenci duše potvrzují.....37
- 2.6. Mám doma sluneční kapky ještě od pana Spěváčka. Nevím, co s nimi. Vyhodit asi ne, stály plno peněz, 30 tisíc. Ale prodával je hezkým způsobem, pozitivně. Jak vhodně s nimi naložit?.....38
- 2.7. Lidé mi rádi předávají své životní těžkosti, snažím se jim pomáhat. Spíše někdy asi poučovat, jiný úhel pohledu na problém, ale vyčerpává mě to. Co s tím?.....38
- 2.8. Ivanko, prosím tě, nelekni se. Ale mohla bys říct, co všechno je černá magie? Mám pocit, že i některé běžné věci mohou být i černou magií, aniž bychom to tušili. Tak jsem z toho někdy trochu jelen.....40
- 2.9. Ivanko, moje kamarádka má 11-ti letého syna, stále se v noci pomočuje. Hledají stále rady a pomoc.....42
- 2.10. Jakým způsobem souvisí s tím, že je vše dobré, například elektro smog a mobilní telefony. Kde lze nalézt informace o jejich prokazatelně negativních dopadech na zdraví všeho živého? Jak se bránit nebo nebránit, nevytvářet vajíčko? Jsou tomu už lidé i v 5 dimenzi imunní?.....43
- 2.11. Někdy po dlouhém dni, když jedu z práce a uvolním se, pláču. Je to projev ego?44
- 2.12. Jaký je rozdíl mezi tím, jak se učíme zvládat tělo a ego a otevíráme ho pro naplnění Bohem a tím, jaké zkušenosti si odnese duše? Nebo zůstane stejná, jako před životem na Zemi? My se tu učíme něco pro náš vývoj i po životě nebo jen poznáme karmu a proč tu jsme? Je to opravdu jenom hra?.....44
- 2.13. Ráda bych se zeptala na lupénku. Projevuje se mi hlavně v oblasti hlavy a loktů. V některých přednáškách zmiňujete sebelásku nebo oddělenost, také cestu zeptat se v rodině. Prosím, poradíte mi něco, na co se zaměřit?.....46
- 2.14. Máme nějaké kamarády, kteří řeší rakovinu. Vím, že ta moderní medicína to léčí chemoterapií, někteří lidé umírají, a vím, že jsou i alternativní postupy. Chápu, že když se člověk dostane k tomu, že projde chemoterapií, je to správně. Ale co když je mu nabídnuto toto a navíc ta alternativa. A teď neví, pro co se rozhodnout, protože jsou i případy, kdy ta chemoterapie tomu člověku pomůže a on to přežije.....47
- 3. JALOVEC 3 / tato slova byla zaznamenána 7.-11.5.2014 při pobytu na Jalovci – část třetí a poslední/**
- 3.1. Sport.....54
- 3.2. Je dobré se zabývat tantrou, vědomé milování, aby se harmonizovala sexuální energie, nebo nechat vše plynout?.....56

- 3.3. S čím souvisí mateřská znaménka?.....57
- 3.4. Chlapec má od pěti let pigmentaci pokožky, je to karmická nemoc, a s čím prosím souvisí?.....58
- 3.5. Mé osmileté dítě má srdce na pravé straně. Nemá žádné problémy, omezení, co to znamená duchovně?.....59
- 3.6. Chtěl jsem se zeptat, úplně jasně chápu, co myslíte tím přijetí, odpuštění, chápu, že to je vlastně podstata harmonizace těla i mysli. Ale je to něco, co můžu udělat, nebo je to něco, co se prostě jednoho dne stane?.....59
- 3.7. Mně se to odehrává v období mých narozenin.....60
- 3.8. Chci se zeptat, možná, že jsi to někde říkala, ale už si to nepamatuji. Chtěla jsem se zeptat na noční můry u dětí. Protože ten náš kluk je měl často. Byl to třeba půlrok, kdy to bylo 3 - 4x týdně. Půl hodiny byl k neprobuzení. Kdysi jsem se bavila s dětskou psycholožkou a ona že už to v tomto věku není úplně standardní. On je měl ale fakt jako hnusné. Cvakal zuby, počůrával se. Teď měl takové ty řeči, jako když něco vidí, nevím, kam se dostával. Jak je starší, tak už s námi aspoň komunikuje. Jenom přeastří ty zorničky, že nás vidí a pak dobré, a jde spát. Když jsme se ho ptali, jestli mu můžeme pomoc, tak nevěděl. Jednou jsem s ním začal komunikovat a on začal odpovídat a říkal, že vidí krále a já jsem říkal: Co po tobě chtějí? Nebo co po tobě chce? A on říká: Tebe.....61
- 3.9. Zažívám kolem sebe u některých dětí, už nejsou úplně malé, jsou třeba už středoškoláci, že se úplně schovají a zdá se, že vlastně nechtějí vůbec nic přijmout, nechtějí sem patřit, vůbec se jim nic nelíbí.....63
- 3.10. Náš Matýsek každou noc opravdu povídá, většinou je to tak asi hodinu, maximálně do dvou. Pak usne. Mluví řeči, které nerozumíme.....64
- 3.11. Já tyto zkušenosti mám s mým mužem. Není to často, ale stane se, že se se mnou pere, ale takovou strašnou silou. Já se snažím ho vzbudit, on o tom také ráno vůbec neví.....65

1. JALOVEC 1/tato slova byla zaznamenána 7.-11.5.2014 při pobytu na Jalovci - část první/

Dorazili jsme včera večer až kolem 23 hodiny, takže jsem o vás o všechny přišla. Byl krásný den a dnes je ještě hezčí. Vysvitlo slunce, s tím jsme ani nepočítali. Vypadalo to, že opravdu bude pršet a je to osvěžující. Chci vám říct, že toto je vlastně první takový pobyt. Díky Liborovi, který měl nápad, a všem organizátorům. Všem, co se kolem toho točili a přiložili ruce k dílu. Já jsem hrozně ráda, protože ten pobyt odhalí vždycky trošku víc. Vy tu totiž žijete a naučíte se v tom velikém množství lidí projevovat obrovskou pokoru, abyste nekomplikovali situaci druhým svými původními

rozhodnutími a chtěním. Neprosazovali, co se vám líbí, protože každý má rád své pohodlí, kterému si přivykl. Takže tady probíhá taková ta praxe, kterou jsme chtěli při tom výletování zažít. Každý někdy může pocítit i údiv sám nad sebou co ještě dokáže, nebo nedokáže. Ale je to opravdu to nejlepší.

Zažijeme tady všeho chuť, protože organizátoři to vymysleli se vším všudy. Ráno byla báječná jóga, kterou tady pro nás vytváří Evička. Je velmi pružná a ochotná. Teď se věnuje dětem, což bylo také nečekané, je to velmi krásné a ona to opravdu umí. Kdo jste byli ráno na hodině, tak jste pocítli, že prožitky z těla jsou úplně jiné a zjišťujete, že tělo je skutečně jenom něco, v čem bydlíte. To je vlastně smyslem veškerého konání při odchodu ze 3D, abyste si uvědomili, kdo skutečně existuje. A veškeré filozofické směry, které se za poslední stovky let tady na planetě vyskytovaly, k tomu směřovaly. Buť to byly všechny církve, i ty měly zásluhu. Nezapomeňte, že vždycky vše je dobré. Prohlédněte si úplně všechno. Ve všem se o Bohu mluví, protože on sám jediný existuje. A ten celek je tak univerzální, že nikdy sám na sebe nemůže zapomenout. Takže on se sám v jistých chvílích připomíná. Jsou lidé, kteří vůbec, ale vůbec o něm nemají potuchy a zažijí ho.

Náš dědeček byl absolutní materialista a zažíval „nehezky“ život, tak zvané to Peklíčko. To když uzávěr egoismu je nad člověkem, když se mu stále něco nelíbí a všechno odsuzuje, všechno vidí ve svém životě špatně. Třeba lituje a zavírá se blokací na tom svém kanálu, který má být čistý a má být spojený s Bohem, ale jsou tam samé překážky.

Když jednou od nás odcházel, tak jsme stály s Petruškou na chodbě - to už byl hodně starý - a říká: Já už bych tu nechtěl být, už se mi tu dávno nelíbí. Už chtěl jenom spát... to je takové to odmítání tohoto života. Ale kdybych já věděl, že něco dál existuje? Minulý týden se mi stalo, že když jsem usínal, tak se najednou mé tělo zlehčilo, byl jsem hrozně lehký. To byl člověk vážící přes 100kg. Bylo mi tak dobře, to bylo tak krásné, já jsem se vznášel nad tím tělem a pak jsem tam najednou zase spadl. No jo, ale co když se mi to jenom zdálo? A pak ještě samozřejmě dlouho žil. My jsme se na sebe s Petruškou jenom podívaly, protože to byl člověk, který na krátký okamžik, na pár vteřin zažil a poznal tu blaženost odpoutání od hmoty, ale ještě pořád tomu nevěřil. Bůh se někdy ve vás skutečně takto projeví, aby vám ukázal, že vlastně existuje. V té chvíli si to neuvědomujete. Anebo na vás blikne v různých okamžicích.

Pan doktor Tomáš říkával, že stav nekonečna je vždy, když pozorujete do dálky, nějaký bod v dálce. Třeba špičku hory, nebo nějaký strom v dáli na kopci. A tehdy vypojíte mysl, protože pracuje jenom onen pohled, který si něco prohlíží a v té chvíli přijde skutečně pocit takové té blaženosti. Nevsunujete tam vůbec nic. Všechny techniky, které k tomu v minulosti směřovaly, k tomu vedly. Ať byly meditační, cvičící, jógové. Ať byly jakékoliv, byly to pozice, kdy jste se opírali o nějaké berličky. Dnes už ale přišla nová doba. Protože všechno se vyvíjí. Vidíte to, když dítě přijde do první třídy. Je školou povinné, tak si musí projít každou třídu a v té jedné třídě nemůže zůstat. Maximálně, že třeba jednou propadne, ale nejde tam zůstat na věky. Nemůže propadávat třicet let po sobě. To už by škola ani nedovolila. To nejde. Vývoj se totiž nikdy nemůže zastavit. To znamená, že život je trvalá změna. Ano. Bůh je trvalá změna. Je to vývoj. A vždy všechno jednou opustíte. Proto zpočátku, když se bytost rodí a visí na všech těch

věcech, tak je to pro ni hrozně tragické a bolestivé. Uvědomte si, že jenom procházíte. Procházíte, nic vám nepatří a naopak, zároveň vám patří všechno. Všechny ty pozice, které jste kdy prožili. I ty první, druhé, třetí třídy a teď, když procházíte do další školy, to znamená do vyššího stupně, jako kdybyste opouštěli základní školu, to je také takový zvláštní pocit. Vzpomeňte si, když jste vycházeli ze základní školy, jak vám bylo. Nevěděli jste, koho potkáte na střední, jestli vás budou mít rádi, jestli zvládnete učivo. To jsou takové ty otazníky, ale hlavně se vám úplně změní život. Ano. Vám se skutečně ten život změní, když se do toho vašeho těla nalije Božství. Jsou lidé, kteří nepotřebovali nikdy přednášky. Ještě třeba prožívali jemnosti, dejme tomu lítosti. Běžně člověk neví, že litování je odpor, který vás dožene. Ale už si uvědomují, že když prožijí nějakou takovou emoci, tak na tom v té chvíli zůstává něco, co tam dříve nebylo. Někaký uzávěr, nějaká tíha, která se možná za pár dnů nebo za pár týdnů projeví třeba v hluboké bolesti, kterou pak prožíváte. A věřte mi, že všechno, co najednou začne drhnout, je pro vás tou největší milostí. Protože jestliže odporujete, tak se v tom udržujete. A na vás je, abyste povolili ten odpor.

Ráno jsme tady cvičili jógu a Iva to vedla úplně nádherně. Mluvila právě o tom, že všechno, co prožíváte, prožíváte tady, uvnitř té vaší schránky. To tam zůstává. A všechno co nechcete, tak tam dělá stín, kam to Božství nechcete pustit. A to je praxe tohoto života. Takže jakmile prožitkem chcete říct ne, smíte říct jen pusou ne. To si klidně říkejte třeba stokrát za den, ale v klidu a v míru. Jen projevte vaše mínění, ale emocionálně nebojujte. Protože nezapomeňte, že bojujete proti tomu, abyste byli sami sebou. Tím pádem se oddělíte od celku a nic neklape. Nic nefunguje. Jakmile souhlasíte a kývnete, všechno se vyřeší a můžete pokračovat dál.

Teď mi lidé píšou překrásné dopisy. Nejen na Benefici, ale i dřív jsem mluvila o knize Jana Eyrová, což je vlastně taková krásná próza. Teď mi napsala nádherný dopis jedna paní ze Slovenska, že nikdy tu knihu nečetla. Že viděla buď jen inscenace, nebo filmy. A když jsem o tom mluvila, tak si tu knížku půjčila, a prožila neuvěřitelnou věc. Zjistila, ta šablona tam skutečně je. Když vidíte ten svůj život, všechny ty lítosti a odpory ke všemu, co člověk vytváří zbytečně. Ale tady ta žena, ta malá drobná ženuška, která tam figuruje jako hlavní postava, ta tam ukazuje pokoru. Vzdala se milovaného člověka, aby mu neublížila, aby tu morálku neporušila. A všechno se to nádherně vyřešilo. Ano, takto to pracuje. Paní Brontëová byla napojený člověk. Vezměte si, to už je 150 let zpátky, co ta kniha byla napsaná. Takže tyto zákonitosti tady vždycky byly, jsou a budou. Od odchodu Krista a všech přinašečů, kteří tady byli. Hlavně Krista, protože on poprvé vyslovil slovo pokora, ale ta pokora se musí žít. A nikdo neví jak, lidé nevědí, představí si slovo. Pod tím slovem si každý z vás představí jiné věci. Pokora není to, že sklopíte hlavu a odejdete. Když tu pokoru nemáte v sobě, ten Bůh to ví. Mnozí lidé si myslí, že jsem pokorný, já jsem se všeho vzdal. Ale když vaše nitro bouří ať lítostí nebo tím, že vám to vadí, že jste se toho vlastně vzdali, tak to pokorné není. To nitro zná jenom vaše Božství. Zapomeňte na to, co dělá tělo člověka. A naopak, člověk, který se zdá z venku nepokorný, který jenom hraje tu loutkohru světu a uvnitř se baví, tak ten je pokorný. Budete učitelovat a to je někdy velmi obtížné, protože si s tím nebudete vědět rady.

A proto vám budu vyprávět, co jsem zase prožila teď od ledna s maminkou. Moje maminka je pro vás velmi důležitá, tak jako pro mne. My skutečně nejsme odděleni, vůbec. Dostala jsem od jedné mé kamarádky z Ústí zprávu. Ona je zdravotník a opakovala si neurologii. Tak mi napsala krásnou sms, že tam viděla přes nervový systém úplnou jednotu. Takto to funguje. Každý je s každým propojený. A každý jedinec, který vás kdy vyučoval, ačkoli nikdo z okolí ho neznal, je zapasovaný do vašeho chování, protože vás učil. A to zase odevzdáváte dál druhým lidem, což si člověk vůbec, ale vůbec neuvědomuje. Mě na to navedla vlastně má starší dcera. Protože když jsem prožívala v lednu ty velice zvláštní chvíle s tou mou maminkou, tak jsem zjistila a v praxi jsem si ověřila, co to učitelování je. Ten člověk v sobě musí mít skutečně láskyplnost, absolutní harmonii a klid bez jakéhokoliv odsudku. Vy musíte jenom být nehnutí, trpěliví a láskyplně skálopevní proto, aby si o vás ten druhý člověk, který ještě bouří, to své ego rozbil sám. Tohle je velmi důležité vědět, protože vy se pak bojíte. A když se bojíte být velmi přísní a skálopevní, tak vlastně umožňujete egu toho druhého člověka, aby mu ubližovalo. Aby On se také do toho svého těla nedostal.

Vy víte, že jsem jezdila do konce minulého roku velmi často pryč. Přednášky končily až v polovině prosince. V tom roce jsem měla 33 víkendů zaplněných. Když si vezmete, že tam byly 3 měsíce prázdniny, tak to bylo skutečně pořád. To bylo neustále, kromě mého odjezdu na Chamblard na dovolenou. Bylo to náročné a maminka byla úžasná. Pak si samozřejmě zvykla. Víte, váš osud je zvláště nastavený, všechno je vypočítáno dopředu. DNA ví, co každý z nás potřebuje a ta maminka se skutečně srovnala. Když jsem přijela z Prahy večer domů, toho 14. 12, tak všechny ty kytice jsem jí dala. Ona miluje květiny a už se mi to ani do bytu nevešlo, a říkám: Hele maminko, já jsem stejně celý den dole v laboratoři, tak ty si to dáš do obývacího, nebo do těch pokojíčků. Když mi seběhla otevřít večer v těch jedenáct hodin, tak jsem jí řekla: Maminko, chci ti poděkovat. Přesto, že jsi se mnou nikdy nikam nejela a ani se o ty věci nezajímáš, tak já Ti děkuji za to, že jsi byla tak čilá, pracovitá a samostatná. Protože kdybys nebyla, tak já bych za těmi lidmi nemohla odjet. Ty jsi mi to umožnila. Ona byla dojatá. Takže jsme se objaly a tím se ukončila tato etapa.

Já jsem potom asi 14 dnů odpočívala. Potom přijely děti, odjely, a za dalších 14 dnů jsem začala dělat rekonstrukci bytu. Předělávala jsem ložnici, štípala nábytek, stěhovala jsem, brousila jsem ručně podlahu a dělala jsem spoustu věcí, podle toho, co mi finance dovolovaly. A ta moje maminka, protože je obrovsky pracovitá, bude jí teď 80 let, pořád měla pocit, že mi musí pomáhat. Já jsem jí samozřejmě nedovolila lézt po výškách, protože nejednou jsi ji načapala, jak na jedné noze klečela na psacím stole, za sebou měla židli, ale už dávala nohu úplně mimo tu židli. Jednou rukou se opírala o monitor počítače, natahovala se takto druhou rukou, protože ona musí mít všechno dokonale krásně složené.

Moje knihy kdysi dávno, než jsem dělala rekonstrukci, byly duchovní, pak byly básně, pak próza, pak to byly třeba pohádky. Všechno bylo rozdělené, věděla jsem o všem. A teď mám všechno podle velikosti. Nevím nic, ale pokorně jsem to přijala, říkám: Ano, ano, máš to krásné, maminko. Pochválila jsem ji. Takže ani nečtu, ale mám to hezké. A maminka je teda spokojená. Takže jsem ji odchytila a říkám: Tak a dost mami, po

výškách zkrátka nesmíš. A teď to ego bouřilo. Ono chce být platné, že jo. A tak se chtělo aspoň zapojit do událostí. Říkám: Dělej si tedy po zemi někde ty věci, abys chodila po svých. Takže ona jak mohla, tak něco takto udělala. Ale najednou ji to nestačilo. Já jsem cítila, jak začíná být nervózní, jak chce víc. Udělala jsem si takový systém, kdy v jedné místnosti jsou třeba dvě barvy, a když se díváte z té jedné místnosti do druhé, tak tam vždy následuje jedna z těch barev, abyste procházeli příjemně. Aby to nebyl vždycky náraz do něčeho jiného. A tak jsem si vybrala dvě barvy a zjistila jsem, že z druhé strany z pokojíku zase potřebuji další, takže v pokojíčku budou tři barvy rozdělené do takové galerie, kde budou potom obrazy. A když už jsem malovala ten druhý pokojíček, tak ráno snídám, už jsem měla jednu barvu. Maminka si myslela, že tam budu mít dvě ty barvy. Snídám, okusuju chleba a maminka přišla, přicupitala, bylo vidět, že jí něco je. Říkám: Mami, co Ti je? Mě tak bolí záda. Na trojce ten tlak, co se bude dělat, co se nebude, ten se samozřejmě projevoval na třetí čákrě. Tak říkám: Víš, co, my si potom popovídáme. Ano, vy si smíte s tím člověkem popovídat. Já si potom šáhnu, jestli se něco uvolní nebo ne. Ale Ty to musíš pochopit. Ale teď si sedni, já totiž budu malovat támhle tou šedou. Ona: Ty tam budeš mít tři barvy? Ty ses zbláznila! To bude jako v bordelu! A teď já koukám. Pozor. Vy si musíte v tu chvíli uvědomit, že mluví ego toho člověka. Říkám: Pozor, mami, to je můj byt. A můj bordel. Ona: To není možné! Ty nemáš vkus! Já: Mami, víš co je to vkus? Každému člověku se líbí něco jiného. A člověk když nerespektuje, to co se líbí druhému, tak si sám o sobě myslí, že ten jeho vkus je lepší než vkus toho druhého člověka. To je jenom iluze. Když Ti třeba tapetuji nebo maluji nahoře, vždycky Ti udělám, co potřebuješ. A i kdybych já si to tak neudělala, tak si nemyslím, že jsi nevkusná. Já mám radost z toho, že se Ti to takhle líbí. A nehodnotím to. A tím pádem jsem od toho osvobozená. Ona: Ty Tvoje kecy! Načež odběhla i s tou páteří. Já byla ráda. Byla jsem tak ráda, protože ona by něco pochopila, teď by se to sneslo a znovu by se zablokovala. A to nemá smysl. Takže si odnesla tu bolest. Takhle trpělivě jsem mluvila, úplně nehnutá. Tam nebyl špatný člověk. Nevadila mi ta situace. Ve skutečnosti jsem se bavila, protože já s tím egem pinkám, abych osvobodila tu skutečnou podstatu té maminky. Nebo toho druhého člověka, když se jedná o vás.

Za půl dne cítím, ona bydlí nahoře, jak se to tam uvolňuje a to Nadjá přemýšlí: Ježíši, to bylo blbé, tak co já vymyslím. A přišla s flaškou šampaňského. Přišlo Nadjá: Víš, oni ti Petráskovi, oni Ti pomohli, Ty bys jim měla dát to šampaňské, já ho nepotřebuji. Ona miluje šampaňské, což bylo úžasné. Říkám: mami, prosím Tě vem si ho. Ona: nenene, jen jim ho dej. Já: Já si koupím svoje šampaňské, dám jim ho, a tohle si vypijeme spolu. Protože Ty ho máš ráda a také si ho zasloužíš. A teď to tak jako lehlo, vzala šampaňské a odešla. A teď pozor. Další noc najednou přišel příkaz, že až budu dodělávat byt z druhé poloviny, mám sundat ten strop. Já jsem pak zjistila, že ty příkazy, ony nebyly moje. Oni chodí skutečně v noci. V obýváku mám dřevěný strop, je tam 33 let, že ho mám sundat. A kdysi před 33 lety, když se tam ten strop dělal, to byl nápad mého muže. Ten se tam tenkrát přistěhoval a dům je maminky. Já jsem věděla, že to bude těžké přemluvit tu maminku a musela jsem to udělat. Vidíte, to je pokora, kdy jste takový ten hromosvod ze všech stran a mírníte to, aby to ta druhá strana nevěděla. To je důležité. To jste si zažili určitě už všichni. Nesmíte se tomu bránit. Jenom přispějete bez odporu

jako hromosvod pro své okolí, aniž byste se litovali a měli pocit, že je to těžké. Musíte si zkrátka uvědomit, že tady musíte přispět k pohodě.

Já jsem věděla, že ten můj muž, který je můj manžel a přistěhoval se tam, má právo ve svém bytě samozřejmě rozhodovat. A tady je zapotřebí zapracovat. Takže já teda hodně pracovala. Maminka se napřed bránila zuby nehty. Žádný takový blbý strop tam nebude, že jo, a co to tam bude vrtat v baráku? Ale nakonec se to tedy prosadilo. Takže strop se tam udělal. A teď jsem věděla, jak to přišlo shůry, říkám si: Á jéje, teď zase bude opak. Jasně. Jak se maminka dozvěděla, že strop půjde dolů, to bylo: No Ty si se zbláznila! Takový krásný strop! Ona to tak strašně moc řešila, říkám: Mami, prosím Tě, ten strop už se tam nehodí, zkrátka já ho potřebuji sundat. Ona: Co když spadne ten strop celý? Já: Mami nespadne, a když spadne, tak vezmu zedníka a nahodí se nový, to se zkrátka opraví. Vy musíte toho člověka naučit žít bez křečí. A teď bylo vidět jak to bouří. Vždycky se jí to vyboulilo, zase se jí to zasunulo. Chodila ke mně velmi často. Zase odběhla a zase jí něco napadlo, zase tam byl nějaký argument.

Načež asi za dvě hodiny volala Lucka. To už jsme řešily něco jiného a já povídám: Chceš babičku? Představovala jsem si, že řekne, ahoj Lucinko, ale to bylo: představ si, máma chce sundat ten dřevěnej strop. Kumulovalo se to tam. Lucinka s ní chvíli mluvila a teď mi zase babička položila telefon na ucho a první co bylo, Lucka říká: Mami, nejsi tvrdohlavá? V tu chvíli to je dokonalá otázka. Vy vidíte, že to tak není. Prosím vás, tvrdohlavost by byla, kdybych já v sobě měla negativní emoci. Ale jakmile je tam čisto, tak jsem jenom ta skála, o kterou si ten druhý člověk musí to ego rozbít. Kdybych já ustoupila, tak by její ego sílilo. Už by rozhodovala o všem. A zakazovala by. Ona by se to nenaučila, ale my jsme si slíbily, že jí pomůžu. V míru a v klidu. Maminko, zkrátka budeš se s tím muset smířit, že v mém obýváku se sundá dřevěný strop. Za dva dny přišla a ptá se: Ty to fakt chceš sundat? Já říkám: Jo. Ona: Tak jo. Ono tam bylo ještě ledaco dalšího. Tam byla ještě knihovna a různé věci, ale postupně přicházela s takovým mírem. A věřte mi, pak jednoho dne, když jsme si promluvily, tak pustila všechno, co na té trojce bylo.

Teď co se stalo, to samozřejmě souviselo se starými událostmi. Ten úraz nebyla náhoda. To byla jedna taková záležitost s její kamarádkou. Ale zase. Věřte, vedle toho člověka musíte stát, pomoci mu, láskyplně se o něj starat. Protože on se musí naučit odbourat egoismus a být vládcem nad svou hmotou. Dokud tam nezmizí všechny emoce, které jsou agresivní, bojující, odporující. A teď pozor. Teď se vám nabízí spousta nových technik. Řada věcí, o kterých se mluví. Uvědomte si, že nikdy nesmíte podvádět. Musíte mít svoje síto, abyste věděli, že si poradíte. Všechno, co není vaší prací na odstraňování vašich odporů, je pouze dočasnou berličkou, která se týká ještě bílé magie. Přípravky, které byste třeba vzali, abyste něco poznali, vám neodstraní egoismus. Jenom si něco prohlédnete. To je zaprvé. Zadruhé, vy nemusíte mít žádné berličky. Absolutně žádné berličky. Nemusíte se ani nikoho ptát. Ani vlastně svého Nadjá. Protože vaše Nadjá jste vy sami. A vy sami jste chtěli to, co žijete. Takže to co žijete bez jediného odporu, je vaše svatá vůle Boha. A všichni, kteří tam působí, buď bytosti, nebo všechno co se tam děje v odporujících situacích, je všechno vaše vůle. Abyste zjistili, jestli ještě ten odpor máte nebo ne. Je to nastavené tak, že v minulosti,

kdy jste ten odpor měli, se potom objeví znovu. A když jednou dokážete, že ten odpor tam není, už se nikdy nevrátí. Všechno jde do vytracena. Hlavně také musíte vědět, že ten odpor nečiníte vy. Dělá ho automaticky vaše hmota, která je vašim tělem.

Program, který je od narození od bodu A až do bodu B, máte uložený v DNA vašeho těla. Vy jste si vlastně vlezli do masky, kterou jste si oblíkli. Budeme tomu říkat skafandr. A ten skafandr má program. Vede vás k různým lidem, vede vás do různých situací. A veškeré rozhodnutí, které dnes učiníte, je správné. I kdyby se vám správné nezdálo. A když byste měli pocit, že jste udělali chybu, není to tak. Protože to Nadjá v DNA vědělo, že tuto situaci prožít musíte, abyste získali zkušenosti. Jestliže se třeba rozhodnete, a budete myslet, že jste to udělali blbě, není to pravda. Pak si to vyčítáte. Ne. Veškerá rozhodnutí jsou správná. Protože ještě tomu Nadjá něco chybí do kompletního pohledu celistvosti. Tohle je důležité vědět.

Takže teprve tehdy, když se zeslabí všechno, tak si smíte prohlídnout Božství. A pak už spatříte ty zázraky a vidíte, jak se všechno řeší, aniž byste museli hnout prstem. Třeba v několika set kilometrové vzdálenosti. Stačí, když přehodnotíte. Změní se pozice lidí někde v dálce, kteří jsou s vámi svázaní, a už reagují úplně jinak. I když s nimi třeba pak jen mluvíte telefonem. Tady je obrovská propojenost. Znáte mé obrázky, tam je to vidět. Ať je ten člověk pohroužený pod silný egoismus, jeho nitro je vaše. Stejně jeho nitro ví, jak reagujete, protože to jsou spojené nádoby. Všechno je pouze energie.

Teď už to samozřejmě ví i fyzici a chemici, každá věda to zkrátka zjišťuje. Do této chvíle to bylo utajené. Ještě před několika lety. Ale teď planeta prošla svou hmotou sama vibračně do 5D, takže vaše těla to žijí. A teď je jiný problém. Jestli zevnitř to oživíte 5D postojem anebo to oživíte 3D postojem. Protože to odmítnutí urychluje vlastně rozdíl vibrací těla a vibrací té pozice. Proto jsem říkala, ať se vyvarujete všech egoismů, všechno by se proti vám obrátilo.

Nic vám nepatří. Ani vaše tělo, ani majetky, ani děti. To všechno je domluvená hra, kterou jste chtěli. A vracíte se k sobě samozřejmě proti svým odporům. Ty se musí zrušit až do absolutní nuly, abyste pochopili. Tehdy je důležité vědět, že ten návrat, ten průnik je zamaskovaný. Vy už to víte. Například bílým mágům fungovalo léčitelství a léčení. Poněvadž tady bylo třeba vědět, že existují zázraky a existuje Božství. Jedinec to prožije v sobě, ale mnoho lidí o tom nemohlo dřív mluvit. Nevěděli, co si o nich budou ti druzí myslet, jestli nejsou blázni.

Já sama jsem to zažila, protože jsem věděla od Nadjá, že musím mlčet. Že nemůžu svým rodičům říct, co vím, nebo co nevím. Vždyť ty rodiče bych vyděsila. Ale to ví každý Bůh uvnitř toho těla. Ten, kdo by ještě prosazoval ty věci navenek, tam je egoismus z předvádění se, tak ten by dostal pořádně do čumáku. Protože tam skutečně byla ještě pýcha. To se projeví vždy ještě přes síto toho egoismu. Zнала jsem lidi, kteří se tím předváděli a byli veřejností odsouzení jako mišuge, že to nemají v hlavě v pořádku. Já jsem věděla o těchto lidech, že mají svou pravdu, ale věděla jsem také, že ještě prosazují egoismy, takže oni si to vlastně zaslouží, to posuzování veřejnosti.

Tak je to se vším. Kdokoliv ode mě odcházel z výkladu, tak jsem mu říkala: nesmíte o tom mluvit. Většinou to tenkrát byly ženy, koncem 90-tých let. Pokud dokážete udržet

jazyk za zuby a budete se tak jenom chovat, zjistíte obrovské zázraky. Protože vinou mluvení už si nemůžete ten zázrak prožít. Když o tom budu mluvit, tak ten druhý už bude připravený. Ale když o tom ten člověk neví a vy změníte postoj a on se začne chovat úplně jinak, pak zjistíte, jak fungují spojené nádoby.

Je pravda, že teď se svět posunul. Na konci března minulého roku jsme proletěli do 5D poslední branou. Vibrace se stabilizují, proto se s vámi dějí takové věci. Ale dějí se i s celou planetou. Objevují se obrovské informace, co se týká i vesmírných lodí a podobně. Prosím vás, nenechte se nikdy vyděsit. Když jsme se pohybovali planetou ještě ve 3D zóně, nemohli jsme vědět o tom, že na jiných planetách existuje život. Nemohli jsme mít technologie, abychom někam doletěli, protože lidstvo samo o sobě bylo bojovné. Ještě pořád je, to vy víte. Ten egoismus se musí sám vybit, to vám dochází, samozřejmě. Proto teď ještě nebudou příjemné věci na planetě. Musíte s tím počítat. Protože ta hmota hmotu zabije. Ta se samozřejmě zlikviduje.

Teď je důležité, aby vy jste byli Bohové ve svém těle. To znamená, abyste věděli, že všechno, co se odehrává na planetě, tuto dobu, tuto zemi, tuto ekonomickou situaci, to všechno jste chtěli prožít ve svém osudu. Chtěli jste se tak zvaně zúčastnit. Byla to vaše vůle kompletně všeho. Tohle je obrovsky důležitá informace. Nenechte se strhnout ke kritice kohokoli. Všichni dělají všechno dobře, protože stav Boha je, že jste si ty všechny zvolili. Nejen ty dobré na této planetě a ve svém osudu. Zvolili jste si i ty, kteří budou třeba konat nějaké válečné přípravy nebo nějaké podfuky, podrazy, třeba i krádeže. Vyvarujte se i kritiky vlády a podobně. Je to zbytečné, protože potom se uzavíráte a děláte si bloky minimálně na páté čakře. Tam byste ještě neprošli přes kritiku. Protože osud planety je hotový, vymyšlený při zrodu vesmíru, opravdu každá buňka a atom této planety, této hmoty, je stanovený vývojově. Tak jako se vyvíjí vaše tělo, když se oplodní vajíčko spermií. Všechny buňky, které se tam kdy narodí, jsou už dávno hotové, než to projede v té hmotné fázi. To je takové jakoby bliknutí. To je výdech a vdech. Takto nás vidí z těch vyšších stupňů. Ty naše zrody a výdechy, jen že my to prožíváme v tom našem čase, který náš mozek vnímá lineárně. Ono to vypadá skutečně úplně jinak z těch jiných dimenzí. To si teď začnete uvědomovat.

Tělo každého člověka je jiné, podle toho, jak myslí. Protože vy si do toho těla vkládáte chemii, kterou vytváříte myšlenkami. Myšlenky jsou napojené na DNA vašeho těla, které reaguje. I ty reakce jsou napojené. To znamená, že když si tohle uvědomíte, tak zjistíte, že všechny vaše jakoby odpory a chyby tam musely být, abyste se poučili. A všechny vaše nemoci tam musely být. Abyste to splatili. Ta nemoc je vaší obrovskou podpůrnou základnou. Protože skrz nemoc můžete zjistit a ověřit si, že jste skutečně v této úrovni, ve které se to děje, kdysi, někdy v minulosti něco provedli. Když si to uvědomíte a přehodnotíte tu nemoc, jste ze všeho venku.

1.1. *Prosba do minulosti*

Před Beneficí v Praze měl jeden pán krásnou otázku. On mi to napsal, říkal, že nechce pak na Benefici zdržovat. Ptal se jak to, že máme prosit do minulosti, když vlastně ti co nám něco udělali, nebo my jim, tak jsme si to slíbili? Tak jsem ho pochválila i na té

Benefici: Výborná otázka. Já vidím všechno absolutně a někdy mi nedochází, že jsem vám ještě něco zapoměla říct. Těch informací je obrovské množství.

Ano. Víte, že prosit do budoucnosti nemáte, protože tím projevujete vůli člověka, aby něco bylo jinak. Jenže osud je hotový. Vývoj těla ve velikém Božím těle je hotový. Všechno je dobré. Všechno je tak, jak má být, protože procházíte zkušenostmi, kterými jste chtěli projít. Ale dokud tělo není dočištěno, podmínkou je, že se naučíte nedělat negativní emoce. Když je stopnete, pak se tělo automaticky začne čistit. A spouštěcí tlačítko je ta žádost do minulosti. Třeba o odpuštění, když víte, že jste někde něco provedli, a zasloužíte si tu platbu. Tím se to urychlí. Protože do té doby, než se tělo vyčistí, tak ještě pořád jste nevylezli jakoby ze stavu 3D.

Nebojte se prosím vás. Někdo si myslí, že teď je řez. Tak to není. Vy se doladujete, ta vrstva, která přichází do 5D systému, i nitrem. Teď jsou všichni tělem v 5D. Ale jde vás minimum směrem do 5D nitrem. Ti, kdo tam přichází, tak svá těla si ještě nějaký čas čistit budou. To si buďte jistí. Nic to není. Je to opravdu dobře. Všechno je dobře. Jenže vy už potom samozřejmě ty negativní emoce do svého těla nedáte. A vaše DNA je připravené, protože jste si nabrali už hotový osud. To znamená, že ten kdo tam má být, už tam automaticky je. Aniž byste na to tlačili, stačí, když se ráno vzbudíte, otevřete oči a žijete to, co se dá. Nepřekážíte druhým. Rádi konáte to, co je vaším úkolem. Byť jenom to, jak se klidně chováte, jak reagujete. I kdybyste nedělali nic jiného, tak už ukazujete druhým, už učíte. Aniž byste chtěli tohle dělat, tak už to děláte. Druhým bytostem vedle vás bude vrtat hlavou, jak to, že vy jste takto klidní, když se tohle děje.

Já jsem teď také hrála. Co já jsem zahrála lidem po té cestě do Uherského Ostrohu, si nedovedete představit. Byla jsem použita jako takový zvláštní prvek. Celou dobu jsem se bavila, připadala jsem si jak Mário, jak herec na scéně.

Kupovala jsem si jízdenku den předem. Přijdu k okýnku, řekla jsem, že jedu do Ostrohu. Byl tam takový velice milý mladý muž. Zeptal se mě, jestli mám nějaké slevové karty. Já: Nemám nic, jezdím jednou za velmi dlouhou dobu. Tak mi dal jízdenku. Dokonce se zeptal: Chcete místenku na ten pražský přestup? Já jsem měla v Praze přestupovat na Antonína Dvořáka směrem do Brna, a v Brně jsem měla přestoupit a jet do Uherského Ostrohu. A už když mi dával tu místenku, tak jsem si pomyslela - když mi ji nabízí, tak jo. V tu ránu jsem ale věděla, že ten vlak nestihnu, ale říkám si: Tak jo 35,- Kč mě nezabije, co kdybych ho náhodou stihla. Měla jsem jen 12 minut v Praze na přestup. On mi teda prodal tu jízdenku s místenkou. Druhý den jsem dorazila na nádraží, přijdu na perón a najednou tam naskočilo 5 minut zpoždění. A teď to ego, to automaticky reaguje: Ty, jo, to se ti zkrátí ještě o 5 minut, z těch 12, to asi nestihnu.

Tomu tělu musíte domluvit. Pamatujte si, i osvícenci, i lidé, kteří jsou velmi čisté, mají své ego. Protože vy jste nalití ve hmotě a ta hmota má program DNA, ona musí mít ego. Do posledního okamžiku, jakéhokoliv i osvíceného člověka, máte ego. To znamená, že to tělo samo mluví. Kdybyste si to přivlastňovali a mysleli jste: mně se objevují takové hovadiny v hlavě a takové egoismy, já jsem špatná, tak už vás ten Satan má. On vás skutečně má, protože to je hmota, ta mluví sama. Už jsem vám říkala, že osvícenci se

liší od běžných lidí tím, že když se v nich objeví tento egoismus, tak jim to vůbec nevadí. Oni nereagují. To jim nepatří. Jako když projíždí okolo auto nebo vlak.

Takže mi tam to ego hodilo: jéé, ještě o 5 minut míň, načež tam naskočilo 15 minut. Ego udělalo e a já: lehni, uklidni se, to nic není. Představte si, jak si to lehlo, tak najednou ten vlak po těch pěti minutách přijel. Já říkám: Ty jo, ty jsi rychlý. Tak jsem vlezla do vlaku a už jsem neřešila, zda to stihnu nebo nestihnu. Říkala jsem si: 5 minut, to bych ještě mohla stihnout. Jenže on to nedohonil. Vystoupím ven. To se děly tak zvláštní věci! Já jsem ten vlak vůbec nenašla. Byla jsem na pěti nástupištích. Pozor, já jsem si ještě ráno říkala: přijdu dneska o cvičení, protože já ráno cvičím. Nepřišla jsem o cvičení. Dokonce jsem i urvala ucho, protože jak jsem kufr nadhodila, jak jsem běžela po těch jezdících schodech, tak zkrátka to ucho se mi ulomilo. Fakt jsem vyběhla asi na pět nebo šest těch perónů, každý vlak byl úplně někam jinam. Nikde žádné nápisy, ten vlak Antonín Dvořák jakoby vůbec neexistoval. Pak jsem teda funěla u jednoho vlaku, zvednu oči a tam bylo napsáno, Luhačovice. Já říkám: Ty, jo, ale to jede ještě dál, vlastně to jede blíž. Tak jsem přišla k výpravčímu a ptám se: Prosím vás jede to do aspoň do Uherského Brodu nebo Ostrohu? On: Jo, do Brodu to jede. Já nemusela vůbec přestupovat, jako bych bývala musela v Brně...Takže ono to bylo lepší.

Už když jsem přišla do toho prvního vlaku, do toho co jel z Teplic, tak to začalo, když přišel pan průvodčí. V klidu jsem mu dala jízdenku, kterou mi den před tím prodal ten chlapec a on mi říká: Kartu In. Já někdy blbě slyším, tak se ptám: Co jste chtěl? To je jízdenka, já jsem si to před tím vytiskla. Jak blbec...A on: No kartu In. Já: Já nemám žádnou kartu. On: Vy nemáte slevu? Ale tady ji máte. Já: No, ale já jsem ji nechtěla, já ji nemám. A teď bylo vidět, jak je rozladěný. Já jsem se bavila. A teď měl plné ruce, že jo, a z kapsy mu padaly tužky a teď musel počítat. Já si říkám: Ty, jo, to jsem byla hezky zaměstnaná, jak rozhodit druhého člověka. Takže on spočítal, že mám ještě doplatit 158,- Kč. Teď mu vyjel takový ten pás, spadla mu ta sponka, já to měla připíchnuté jednou sponkou, fakt to bylo nádherné, jak to s ním hýbalo. Říkám si: jojo, ten potřeboval trénink, ten človíček. Zavřel dveře a odešel.

Když jsem vlezla do toho Luhačovičáku, tak jsem si myslela, to bude v pořádku, už mám doplatek. Jenže ten druhý byl zase tak perfektní, že to chtěl přepočítat, jestli ten první to spočítal dobře. Zase mu padaly ty tužky. To bylo jako přes kopírák. Já si říkám: ty, jo, to je nádhera. Takže jsem se pobavila. To nebyl konec, protože zavřel dveře a vedle mě se pán ptá: Co to máte za jízdenku? Fakt to bylo hezké, takže pak už se jenom bavíte. Ničemu neodporujete. Docestovala jsem nádherným způsobem, protože jsem dorazila blíž a Dan mě vyzvedl rovnou u vlaku, nepřestupovala jsem. To bylo zázračné. Ten zázrak byste neviděli, když byste bědovali, že mi to ujelo a teď se musím někde ptát...Ne. To tělo vás tam dovede. Ono vás tam dovede, když se uvnitř nebráníte. Já jsem nevěděla, kam lezu a kdy konečně začnu odfrkávat, že už nemůžu. Čurky ze mě tekly, ale pořád jsem se bavila a říkám si: Tak jo, chtěla jsi trénink, tak teda běháš. Ráno jsi necvičila, tak jsi to dohonila. Teď budu 4 hodiny sedět na zadku, tak je to dobře. A bum a Luhačovice. Pak opravdu zjišťujete, že je to nádherná hra, kterou obrovsky milujete. A nikdy byste ji nevyměnili. Ale nikdy nesmíte bědovat. A tak je to se vším. Absolutně se vším.

To samé se stalo s maminkou. Nemohla bych sem přijet a věděla jsem, že to nemůžu zrušit. Všechno ostatní jo, ale tohle ne. A maminka je umístěná na týden na lůžkovou rehabilitaci, kde s ní chodí a pomáhají jí a byli hrozně hodní. To se fakt stalo obrovsky, nádherně a také se to stalo kvůli vám, abychom mohli být tady spolu. A navíc ještě před tím přišla sousta lidí z Ústí a z Teplic, kteří tam chtěli i přes den jít, jenže to nešlo. Ona musí mít i noční dozor, sama se nezvedne, aniž by se zapasovala do krunýře a ten si neumí nandat. Takže všechno bylo krásné. Všechno se fakt vyřeší. Jenom se nebraňte. Stačí říct, když přijde takový ten tlak zevnitř: tak když je to takhle, tak já to budu respektovat. Ono se uvidí, co z toho vyjde. Co se z toho vyvrbí. To stačí.

My jsme sem ale přišli ne proto, abych přednášela. My jsme sem přišli, abychom besedovali. A já budu ráda, když se budete ptát. Protože někdy máte takové jemné háčky, někdy jste třeba i moc zvědaví. Nemusíte vědět úplně všechno. Nám stačí úplně minimum. Věřte mi, já nevím skoro nic. V únoru jsme byli u Fejtů a Libor tam udělal překrásnou přednášku o kvantové fyzice. To mě ohromně zajímá, ačkoliv jsem absolutní antitalent. Neumím spočítat vůbec nic. Já bych asi nedokázala ani algebru. Zlomky jo, zlomky bych zvládla. Ale asi nic jiného. Fakt se omezují na součet a odečet při platbách běžně v krámě. Nic jiného mi to neříká. A fyzika už vůbec ne. A tam jsem prožívala takové zvláštní okamžiky. Když Libor přednášel, tak jsem se občas potřebovala na něco zeptat. Nebo jsem dedukčně něco řekla a on se vždy rozhlídl a říká těm ostatním, co tam byli: No, ale o tom budu mluvit až za hodinu. A to zase já jsem valila oči, jak ta fyzika tohle objevuje. A nemusíte umět matiku ani fyziku.

Každý jsme nastavený jinak a nastavený přesně tak, jak máme být. A to co se máte dozvědět, to se vždy dozvíte přes vaše síto toho nastaveného DNA. A pro co máte sklony, pro co máte charakter a co tady máte dělat. Každý využívá tu svou parketu k předávání druhým lidem. A proto mi byl dán obrovský dar. Já vlastně působím jako taková zvláštní látka, která vám ty informace rozdrobila už na těch základních přednáškách. Úplně jsem vám to rozdrobila do jemných částiček a pak jsem vám to jinak složila. A nejdůležitější ze všeho byly ty příběhy. Ano. Příběhy jsou nejdůležitější, protože tím se dostane informace ke každému. Proto je důležité divadlo. Důležité vyprávění, důležitá beseda, protože každý z vás má jiný systém chápání. Někdo je více logický, někdo více emocionální, někdo vidí svět přes matematiku, ale vy si po těch příbězích všechno sami rozložíte. A složíte si to do toho vašeho pochopení, které vám vyhovuje. A když vás tady bude sto, tak věřte mi, že každé to pochopení bude úplně jiné. V jiné míře, v jiném procentu a jiným způsobem. Tak jak zrovna vám se to hodí a jak tomu vy rozumíte nejlépe. Takže vyprávějte si.

Teď se dokonce nabízí několik knih. Zaprvé seshora jsem tlačena, jakoby už to začíná přicházet. Já jsem nikdy svoji vůli Ivy nikdy nic neudělala. Vždycky až když to na mě bušilo. Teď se stala zvláštní věc. Je to všechno v pokoře a nechci vás vyděsit. Ale musím vám to říct. Jsem čestná a nikdy jsem nic neschovala. Asi ze čtyř, pěti stran mi lidé posílali maily, bylo to i ze Slovenska, z Jižních Čech. Někdo byl grafik, někdo překladatel, jsou lidé, kteří dělají korekce. Všichni mluví o tom, abych napsala knihu, takže to je pro mě zákon Boha. A každý chce přiložit ruku k dílu. Což se děje vlastně samo. Vidíte, to je spolupráce. Nicméně já jsem věděla, že teď zkrátka nemůžu, protože

moje maminka mě potřebuje. To bylo ještě před tím, než se jí to stalo. A tak jsem si jednou večer sedla a říkám si: No jo, ale kdy já tu knihu napíšu? Mám pořád hodně práce. Živí mě laboratoř a večer ve chvílích, kdybych měla psát tu knihu, já nemůžu psát, chodím za maminkou a ráda. Ona skutečně potřebovala doladit, slíbily jsme si to. Pro mě je to nádherná záležitost a byla vždy skvělá, ať se dělo, co se dělo. Ať se řešilo, co se řešilo. Ať dobré věci nebo jakoby špatné. Já nerozlišuji. Pro mě to je jeden život, jeden nabraný osud a je vždy dobrý. Tak jsem říkala: Nenene Otče, teď tu knížku nemůžu začít psát, i když mi to dáváš najevo, protože já se musím věnovat mamince. A za dva dny se jí to stalo. Bylo to zvláštní. Není to moje vůle, je to vůle Boha.

Ono to je nastavené vlastně v osudu. Takže teď je to už úplně jakoby minusové. Teď se jí věnuji a vím, že doladíme věci, protože ona je obrovsky šťastná a já také. Nikdy nechtěla mou pomoc a najednou ji chce. A je za ní vděčná. Když chodili Andělé, tak vždy říkali: Optimismus Ivanko je, když ten člověk si řekne: Jaké já mám štěstí, že mám ještě jednu nohu, když mi tu druhou uřízli. A představte si, v neděli říkám: Mami, musíme umýt hlavu, to takhle nejde. Protože ona nemůže do vany ani do vaničky do sprchového koutu. Nezvedne nohu ani těch 20, 30 cm. Protože na té jedné noze by se neudržela a já bych ji asi neunesla, tak se bojí. Myslím, že bychom to zvládly, ale ona odmítla. Takže to budu respektovat, vždy jí namydlím žínkou celé tělo a povídáme si a chechtáme se. Fakt to je snad nejveselejší období, které jsme kdy zažily. Přestože se dějí problémy. A tak jí říkám: musíme tu hlavu umýt, teď to musíme vyřešit. Já jsem to vymyslela. Ty se na té dvojposteli pomalinku natočíš. Trvalo asi deset minut, než se došoupala, aby jí hlava visela. Já jsem tam dala židli, lavor, vodu do lavoru, mísu obráceně, aby to měla podložené, konev na vodu na kytky a teď jsme myly. Já jsem si to tak užívala. Mám totiž úžasnou holičku a ta když mi myje hlavu, to čůrám blahem. Ta to úúmíí. Říkám si: Já to té mamince musím poskytnout. Tak fakt jsem si to užívala. A teď se otočily ty oči a maminka pronešla, to co ten Archanděl Gabriel: Ježíši, jaké já mám štěstí, že Tě mám, čím jsem si to zasloužila? Ještě teď mám husí kůži. Ten Bůh přes ni promluvil. To co nás všechny oživuje, tam přišlo. Zkrátka věc se podařila. A to je ono. Tady si to hezky ten člověk užívá.

Včera jsem byla v Uherském Ostrohu, tam bylo asi 400 lidí a přišly jenom tři dotazy. Povídám, že musím být úžasný učitel, když se na nic nemusíte zeptat. Tak se smáli. Vy to víte, když je hodně dotazů, je to dobře, když je málo dotazů, je to dobře. Protože vše má svou hladinu. Ničemu se nikdy nebraňte.

1.2. Je pokora svému muži vyhovět ve všem? Tak zvaně pro klid rodiny?

Pamatujte si, ve všem existuje zlatá střední cesta. Pokora je, že když fakt pro to děláte absolutně všechno. Hlavně u toho musí být ten klid nitra. Ten je strašně důležitý. Já jsem třeba vysvětlovala, co to znamená, když je týraná žena. Týraná žena, když má vedle sebe agresivního muže. Nebo pozor, jsou i týraní muži, abych vám nekřivdila, pánové. Takže týraný partner, to bude lepší. Ten co týrá, ten si samozřejmě obrovsky ubližuje, ale hlavně, vy jste si ho zvolili. Vy jste vzájemně zvolili osud. Uvědomte si, že ze začátku vás netýral, protože kdyby vás týral, tak byste s ním nebyli. To vždycky až když zaklapnou ta pouta, tak takové věci přichází. Nicméně osud je daný a i lidé, kteří

ještě spolu nejsou a chodí spolu a je tam nějaká taková záležitost, většinou se ani nemůžou opustit. Protože oni se potřebují. To pouto je právě energeticky v karmě toho člověka. Oni si to potřebují odžít. Zmizí to teprve tehdy, kdy se minimálně jeden naučí absolutně vše, co v tom DNA bylo, pak vám dojde, že je blbost být dál s tím člověkem.

Ale vymaníte se tehdy, až tohle zjistíte. A k tomu dojdete v klidu nitra. To je důležité vědět. Takže vy to tím nitrem musíte zvládnout, tělem pak konáte jako nástrojem. Protože jiná cesta ven nevede. Když já budu týranou ženou, a sklopím hlavu a všechno odkývnu a vevnitř budu běsnit, stačí, že si budu myslet na jedničku, že ten člověk je špatný. Tak se mi bude všechno opakovat. Protože navenek budu jakoby pokorná. Vidíte, toto není pokora. A pozor, budu pokorná navenek i tehdy, kdy se tím tělem pokusím bránit. A klidně mu třeba jednu i stříhnu. Ale jenom z obrovské lásky, aby si uvědomil, že už to druhému člověku neudělá. Bez odsudku, bez zlosti, bez lítosti, bez všeho, jenom to zkusím, co když to zabere a on se probere. Pak ho budu obrovsky milovat, že to dokázal. Ta pokora je těžko postřehnutelná těma očima, které jste dostali k tomu, abyste si prohlíželi tento svět. To nitro v klidu je nejdůležitější. Pak už dělejte tělem, co chcete.

A potom nastane čas, kdy v DNA je nastaveno, že vlastně smíte jít, protože pak už víte, že je to marné. Že jste pro něj udělali všechno, co tam mělo být. A on stejně není schopen zareagovat. Pak třeba ještě dejme tomu, když se rozvádíte, ještě to můžete zkusit. Třeba požádat o rozvod a pak to stáhnout nebo zastavit. To se dá, abyste věděli, že on se opravdu úplně maximálně ujistí, že to uděláte. Jde udělat spoustu věcí.

Včera jsem mluvila s jednou ženou. To je osud, ale ona byla neuvěřitelná. Čekala na mě v obrovském dešti, když jsme odjížděli s Danem, stáli jsme tam pod deštníkem. Byla jsem s ní asi před dvěma měsíci na Skype. Má 4 děti. Muž je multimilionář a tam je takový odpor, nabraný v tomto životě. Ji zbilá ta maminka, ta tchýně. A všichni o ní říkají, že je schizofrenní. Není, ona jenom jedná normálně. Což oni nepochopí. Ty děti ji obrovsky milují. Nicméně, ona dokázala neuvěřitelné věci. Žila před tím v Praze, ale vrátila se do města, kde věděla, že vedle žije ten muž. Toho ovládá jeho matka, která ho vlastní. To jsou nabrané osudy. Tam musela být obrovská negativní energie v minulosti, která se té ženě vrací. Ale ona opravdu dokázala, že tam byla čistota. Já jsem ji velice chválila.

A ona včera na mě čekala, že za tři dny, co jsme se rozloučily, přišla o děti. Už to bylo připravené, že jí je sociálka sebere. Že to bylo i zřejmě podplacené, protože tam figurují i peníze. Takže tam jsou obrovské náběry osudu. Ona říkala: já jsem úplně na pokraji života. Mně se zhroutila práce, přišla jsem o děti, nemám co jíst. Já povídám: Vždyť jste to chtěla. Ona: No, vlastně jo. Já: O děti je postaráno, jsou u otce, finančně je to v pořádku. Když tu práci nemáte, vy byste se o ně nemohla postarat. Vždyť žijete. Ona: Vlastně o mě se postarala paní, která mě nechá umývat nádobí ve své malé restauraci, v nějakém bufíku, takže tam dostanu najíst. Já: Jo, to je ono. Ono se vlastně nic neděje. Ona: Já nemám o ty děti bojovat? Já: Jo, běžte k soudu. Buďte klidná, vyrovnaná, tím tělem u toho soudu musíte fungovat. Bez nějakých křečí a nějakých výstupů. Musíte tam v klidu chodit a trpělivě dokazovat to, jak to skutečně je, a musíte to prokázat. Pak to proběhne.

Cítila jsem, že to tak jako povolilo. Ona: Jojojo, už vím, tak já jdu na ten koncert Sylvy. Sylva potom zpívala na zámku v koncertním sále. Když odcházela, tak jsem sama cítila úlevu. Ta žena je obrovsky silná. Někdy ty osudy jsou hodně dramatické. Potřebovali jste je, protože jste si chtěli odhodit velikánské skutky ze svých dřívějších egoistických snah a je nutné to prožít. To nitro vždycky musí být v klidu. Ta žena nikdy nevybojuje tělem ty děti. Protože by tam dělala scény a křičela by. Všechno má šanci dobře dopadnout. Ale i tohle všechno co se děje, je fakt dobré. Ano. I když máte tlak ega, že ty děti si k sobě přitáhnete, tak ona by je měla, ale nemohla by jim dát najíst. To jsou všechno věci, které si musíte v hlavě srovnat. Navíc jsem jí říkala, že i otec je potřebuje, on je také jejich rodič. Ona všemu rozumí, to ego se snaží. Pokud tohle ustojí, děti se jí vrátí. Všechno se vyřeší. Někdy to máte hodně těžké. Tohle je pokora. Já si myslím, že tohle je úplně nic, proti té paní, co tam žije.

1.3. Často cítím silný tlak v zátylku a na krku, že sotva udržím hlavu, silná tíha.

Já si můžu šáhnout, nevím, kdo to napsal, ale i anonymně to funguje. Ale teď tam nic necítím. Někdy se stává, že buď s vámi někdo chodí, to bývá na krku, hlavně z levé části. On se většinou prověsí pod levým ramenem do klíčku. Nebo může být i blok jakoby na páté čarkě, ale já tam nic necítím. Pozor, nic bych nesundávala, vy to víte. Teď tam nic není, minimálně pro mě ne. Ale buď je tam blokace na páté čarkě, nějaká komunikace, něco se odvíjí, to je vždycky v minulosti. Nebo tam s vámi občas někdo chodí. Tohle bývá většinou při odchodu z hmotného světa. Protože kdyby třeba s vámi chodily nějaké vyšší bytosti, tak ty byste takto necítila.

Když jsem včera večer přijela a jak jsem si lehla do postele, tak mi začal někdo modelovat obličej. Já cítím ruce, občas něco se mnou dělají a to je teda příjemné, já bych se počürala blahem. Kdyby to teda šlo. Nebo cítím, jak někdo do mě vejde a to je jako když se nastrčí do skafandru ruce a je to také příjemné. Něco tam udělají a potom zase odejdou. A také je mi dobře.

To jsou různé věci, ale teď tam nic necítím. Kdyby tam byla blokace, tak by se dal třeba odečíst čas, když by to bylo možné, ale jinak ne.

1.4. Jak zareagovat, když můj klid druhé ještě více popudí ke vzteku?

No, být klidná. Ego druhých lidí, které je o veliký kus od vás, to provokuje. On to nedokáže. Právě teď jsme o tom mluvily s nějakou ženou, která mi vyprávěla, že její dcera teď extrémně reaguje. Teď vůbec každý extrémně reaguje. Protože síto egoismu se zjemnilo. Takže to ego běsní, ten Satan, ten zákon hmoty o vás obrovsky, silně bojuje. Bojuje nejenom ve dne. Někdy kolikrát i vy mnoho let nezareagujete a najednou zareagujete nečekaně.

Já jsem to zažila minulý týden s mojí maminkou. Udělala jsem jí dobrý oběd a pak jsem to odnesla, umyla nádobí, a říkám: Mami, za hodinu přijde Irena, tak já si vedle Tebe lehnu. Ona: Tak vypni rádio. Já: Nemusí se vypnout rádio, můžeš si poslouchat, já jenom budu odpočívat. Možná usnu. Já jsem jí ještě před tím dala vedle postele takovou

oříškovou tyčinku v igelitu. A teď když jsem si lehla, zavřu oči, tak najednou maminka začala tu tyčinku rozbalovat. Já když něco takového chroupu, to udělá chchchch, a je to ve mně. Já jsem po tátovi, ten jedl pomeranč na dvě půlky. Ham i se slupkou a druhá byla tatam. Osušil si ruce... a to jsem já také. Moje maminka ne, To bylo ch ch ch ch, snad 50 krát na jedno ukousnutí. A já ležím a poslouchám to chroupání. Napřed mi bylo dobře, protože ji mám ráda, ale najednou jsem cítila, jak to tělo začalo být nervózní. Tak jsem se otočila na jednu stranu, pak na druhou. Já jsem to fakt pozorovala a teď ta maminka zase ch ch ch... Pak jsem si říkala: to už bude poslední, to už je tak dlouho, načež ego mi přišlo říct: Ty ale máš jenom hodinu. To už jsem se začala chechtat. Tak si povídám, to řece musím vydržet, lehni, jsem mu řekla a do toho ta moje maminka začala rozvírat časopis. To je spolupráce těch dvou eg. A to už jsem věděla, že musím zasáhnout. Tak jsem se zvedla a říkám: Maminko, prosím tě, nezlob se, já si půjdu lehnout do pokojíčku. Já nemůžu nějak zabrat. Čti si. Fakt jsem k ní mluvila hezky. To je takhle stěna a jsou tam otevřené dveře, tam jsem neslyšela ty jemné zvuky. A to tělo si lehlo vedle v té místnosti a tam jsem nic neslyšela a usnula jsem. Bylo mi hrozně dobře, protože, ano, vy máte šanci to vyřešit.

Extrémní reakce vznikne, když ten člověk si ještě neuvědomí, že tu hmotu má ve své moci. On reaguje přemrštěně. Někdy je to srandovní, ale je to tak. Pak se smějete samozřejmě. Věřte mi, že teď to má hodně lidí, proto jsou teď i na ulicích takové nečekané výpady. Různě extrémní a negativní. Čím více síly to ego má, tím více to s těmi lidmi hýbe a oni za to nemůžou. Lidsky můžou. Lidsky za to skutečně můžou. Oni se různě brání. Obrovský odpor je vždycky záležitost ega.

Včera jsme o tom s Danem mluvili, když jsme sem jeli autem. Já bych dneska přijala úplně všechno. Andělé ze shora mi říkávali: Vy byste dneska s Járou mohli žít úplně všechno. Totálně všechno. Už jste si všechno zkusili. Je to pravda. Pamatuji si, že můj děda byl četník. Když to po válce nesměl dělat, protože komunisté ty, co sloužili v první republice, tak je začali lífrovat. Můj táta také nesměl studovat gympl. Takže oni toho dědu vyhodili a ten děda si odkoupil takový starý revolver. Já jsem o něm nevěděla. Táta ho měl doma, on by ho ani nikdy nepoužil. Jednou v noci jsem zjistila, že máme na zahradě zloděje. A bylo to tak, že den před tím chodil nějaký pán odečítat vodu. Měl takovou placatou čepici a před tím jsem stahovala králíka. Táta zabil králíka, já jsem ho stahovala. My jsme měli takové velikánské králíky. Ono se to máčí ve vodě, než se to vymáčí a ten pán si všiml všeho možného, jenom ne toho vodoměru. Ju, to je macek a vy máte krásné brambory a ty jablka. On se choval tak divně. Já: no, jsou ze zahrádky.

V noci jsem byla sama doma. To bylo za Jirky. Jirka byl v Duchcově a já večer pletu v kuchyni, pletla jsem něco dětem. Děti tenkrát byly u táty. Já byla sama doma a nahoře byli moji rodiče. Spali samozřejmě. Bylo asi jedenáct. Měli jsme tenkrát psa, jezevčíka Jaspera. A ten Jasper chtěl čůrat, ale začal být nervózní, obrovsky nervózní. Já říkám: Ty chceš čůrat, tak jo, já tě pustím. Normálně jsem jako vždycky otevřela dveře. On zvedl ocas, takový praporek, naježil se a letěl po těch schodech dolů. Otočil se, div se nezlomil a řval tam. Já jsem si říkala, že to není normální. Tak jsem zhasla, že jdu jako spát a šla jsem na chodbu. Koukám z chodby a vidím tu placatou čepici a tu baňatou postavičku toho pána co říkal ju, to je macek a byl u králikárny. Já říkám: Do prdele, já

tam mám toho psa, co budu dělat? Já musím zahrát nějakou roli, že jo? Tak jsem si na sebe vzala župan, jdu tam a říkám: Jaspere, nech toho ježka. Ten blbec tak řval, já ho musela chytit za ocas a on se zároveň bál, ale řval. To byl náš jezevčík. Tak já ho chytla za ocas a on zuřil, říkám: pitomče, každý tě rozhodí, takový ježek a teď mu domlouvám, že jo.

Tak jsem ho postavila dovnitř a věděla jsem, že musím tátovi říct, že tam je teda nějaký ten zloděj. Můj táta zareagoval tím nejkrásnějším způsobem. On by nikomu nedovedl ublížit. On rozsvítil, otevřel okno a říká: Jdu pro vzduchovku! Odešel, teď jí nabíjel a pak vystřelil do vzduchu. Chlap už byl dávno pryč. To byla prdel. Já jsem se pak v 18 ti letech dozvěděla, že teda my tam někde v krabici, v druhé skříni v ložnici, máme revolver. A bylo mi divně. A říkám si: No co, já tam k našim nebudu nikdy chodit, ale už jenom z toho, že ta zbraň tam byla, mi bylo divně.

Uplynula spousta let. Bylo mi 33 let, táta zemřel a teď my dvě s maminkou jsme věděly, že tam žijeme s tím revolverem. Obě bychom na to nešáhly. Přestože to zřejmě nebylo nabité a vedle byla krabička s těmi náboji. Já bych nevěděla, jestli je to nabité nebo ne, já bych na to ani nesáhla. Obě jsme to v té hlavě měly. Občas to takhle zaznělo. Vy si myslíte, že to přitahujete myšlenkou, to je zpočátku jakoby magická fáze, než se prolnete. Ale je to obráceně. Jestliže už jste čistí, tak vám něco blikne v hlavě, ale to je tím, že se to k vám blíží v té hmotě. V tom programu je to obráceně. Najednou jsem na to začala myslet, říkám si: to se někde objeví.

Večer koukáme s maminkou na televizi a najednou chlap tam vyjde s tím, že je amnestie a takové ty zbraně co jsou doma schované a nepřihlášené se smí do konce června jakoby přiznat a odevzdat anebo si to zlegalizovat. To také jde, to já bych nikdy neudělala. Neuměla bych to používat. A teď jsme na sebe koukly, a říkám: Mami, my s tím musíme něco udělat. Ona: já už na to také nějakou dobu myslím. To je šance. Já: Ale jak se to dělá? Já asi budu muset jít na policii. A tak jsem sešla dolů, říkám si: nějak to zařídím. Pak jsem zavolala jedné mé zubařce. Kdysi dávno ošetřovala jednoho detektiva, který dělal u policie a byl strašně fajn, i jeho žena. Dělal jsem mu plnou pusku korunek a on mě měl hrozně rád. A jezdil z Teplíc do Duchcova za tou paní doktorkou. Tak jsem volala té paní doktorce a říkám: Paní doktorko, nemáte číslo na toho pána? Ona: jojojo, já musím napřed zavolat, on má služební telefon, jestli Ti ho můžu dát anebo ať on zavolá Tobě. Já: No, tak ať mi zavolá. On mé číslo má, že ho potřebuji.

Takže pán volal. Říká: Ivanko, co potřebujete? Pro Vás já se rozkrájím. Já: To jste hodný, ale já nevím, jestli mě budete mít rád, protože vy asi neděláte ani na tom oddělení. Tak jsem mu vysvětila situaci a on říkal: Vy musíte napsat prohlášení, když to teda nechcete, že se toho vzdáváte a ta zbraň se musí prošetřit, jestli s ní nebyla udělaná nějaká vražda, nebo nějaký trestný čin. Já si pro ni zítra přijedu v jednu hodinu, budete doma? Já: jojojo, budu na vás čekat.

A teď mezi tím to ego tam tak šroubuje i mamince i mně, ale to bylo něco tak krásného. Já jsem si říkala: Ty jo, jestli ta zbraň něco provedla, tak já si půjdu sednout do vězení, protože tam si odfrknu, je to se mi bude líbit. To může být docela zajímavé. Vezměte si, kdybych ještě měla silné ego, tak se budu bránit, ale ta možnost mě osvobodila, že

nebudu muset nic. A že zažiju něco jiného. Jóóó, to je bašta, hele. Aspoň na měsíc. Představte si, jak ta maminka mě obrovsky rozesmála. Večer k ní přijdu, sednu si, ještě jsem si říkala: Ta by to nepřežila, to je dáma. Co řeknou lidé, na to celý život dbala... Ta by umřela, než by si sedla do té basy. Představte si, já si sednu do křesla, bylo chvilku ticho, koukaly jsme na televizi a najednou maminka říká: Ivanko. Já: Copak je? Ona: Víš, tak jsem o tom přemýšlela, kdyby náhodou ta zbraň někomu něco udělala, tak já do té basy půjdu. Já: Tak to mami teda né, půjdu já. Pak jsme se začaly řehtat. Já říkám: Hele počkej, až se zjistí ta kriminální činnost a pak si stříhneme, jo? A bylo to vyřešené. Tam se maminka ukázala docela fajn jako jedinec. Je to super ženská. Tady jde o to přijetí. To je pokora nitrem. On přijde takový ten tlak, ale ten máte vždy.

Zkuste si představit, že jedete autem a někam spěcháte a před vámi je zácpa. Ten tlak, který jde zevnitř, takový, jakoby vás to tam chtělo dotlačit, přeskočit všechna ta auta. Stačí si to uvědomit a říct: No tak přijedu pozdě. To je úplně jedno. Okamžitě si to tělo lehne, vy vlastně překecáte, vy poručíte tomu tělu. V té chvílce všichni odbočí a už tam jste.

Já jsem to zažila s mým zetěm, Paolem. Jednou odjížděli odsud v zimě a strašně sněžilo. Italové neznají to sněžení, co to udělá. Já říkám: Paolo, normálně ta cesta trvá hodinu, už bychom měli jet, už je to hodina a půl a on: To je dobrý. Já: Neblbni, fakt je hodně sněhu. A potom jsme porůznu viděli auta ve škarpě, třeba jak jim to uklouzlo. Péťa, to měla jenom dvě děti, byla vzadu mezi nimi, já seděla vepředu. On řídil. Teď ta chumelenice a před námi se ještě pomalu vlekly kamióny. Než jsme dojeli k dálnici, tak to tam bylo neprůjezdné. A teď ten Paolo už začal. Viděla jsem, jak to tělo začalo. Já byla v klidu a on: Mami, my se tam nedostaneme. Já: Já jsem ti to říkala. Když sněží, musíš jet rychleji. On: jak můžu jet rychleji? Já: víš, co? Teď s tím nic neuděláš nebo uděláš? No to je pravda. Tak když s tím nic neuděláš, tak je to jenom sázka do loterie. Ono je vlastně jedno, jestli jsi rozčilený nebo ne, je to pravda? On: No to je pravda. Já: Zkus to přijmout, že neodletíte. Že pojedeme zpátky nebo že přespíte v Praze a poletíte zítra něčím jiným. On: Tak jo. Do deseti minut všechna auta před námi zmizela. Všechno to odbočovalo doprava, doleva a on mi říká: Ty jsi fakt šílená.

Tohle si pamatuji. Také si vzpomínám, Mário, oni asi tenkrát byli v Boskovicích. V Boskovicích je ten srub, jak tam jsou koně, ranč, městečko. Jeli tam s dětma. Protože tenkrát přivezli i video, jak tam ležely děti a nad nimi lítal veliký pták. Nějaký dravec se tam pouštěl. Krásné to bylo. Nádherné. Také tam byl kovboj, který chytal děti do lasa. Našeho Džovánka nechtyl, to byla sranda. Teda bylo to nádherné. Ale já jsem si na to vzpomněla, protože tenkrát se udál také obrovský zázrak. Zas mě můj zeť obvinil z čarodějnictví, ale on mě miluje, on ví, jak je to správně. Protože tady se naučili ti lidé kolem mě stáhnout se, respektovat to a tím se to vyřešilo.

A tohle byla obrovská záležitost, ta hodně ty děti zatížila, protože tenkrát si půjčili od svých známých obrovské sedmimístné auto. Přátelí se s partnerskou dvojicí, ti také mají tři děti a jsou ohromně bohatí. Mají velikou fabriku na nějaké hedvábí. Oni si koupili třeba pět aut a vždy jen v sezóně vzali, které potřebovali. Protože tenkrát v Čechách měli být i Francouzi, tak si půjčili veliké auto, aby jeli do těch Boskovic na

ranč. Protože také milují koně. Den před tím, než odjížděli, bylo obrovské vedro. U nás na dvorku bylo hodně lidí a dětí, návštěvy.

Večer sklízím hračky a najednou koukám, to auto stálo celý den zaparkované vedle baráku. A tam na tom předním okně byla prasklina. Na tom novém, to byla nějaká americká značka, já se v tom nevyznám. Pro mě to má kola, volant a barvu. A to mělo asi dvacet centimetrovou prasklinu přes celé okno u řidiče. Paolo říkal: Ty mami, to je tak 40 000,-Kč, to jsme si vydělali. Jak se to mohlo stát? Já: Stalo se to, to nevyšetříš, jestli to byl jenom míč nebo jestli to bylo teplem. To se nezjistí. Já ti když tak přidám, já ti můžu přidat tak 5 000,-Kč, aby se to opravilo, každý se složíme. A on říká: To je dobré. Ale byl rozhozený.

Ráno vyjížděl, zase jsem to cítila, jak v noci přemýšlel. To ego se tam cpe, uvažuje, jak to vyřešit a ono to nejde vyřešit. Jenom to přijmout. To ego neumí. A teď jak couvali, tak míč byl ještě pod autem. Tak já chytila míč, Paolo vylezl, aby se podíval, jestli teda něco neprovedl. Já mu říkám: Když zachováš klid, všechno se vyřeší. Viděla jsem ty oči. On: Já to zkusím.

Za tři dny jeli zpátky. Z Prahy mi pak volali: Hele mami, my Ti teď neřekneme, co se stalo, ale přijedeme až ráno, ne teď večer. Na oběd ale dojedeme jiným autem. Už jsem cítila ten jiný hlas, takový veselý, uvolněný. Představte si, oni se vraceli z Moravy a jeli vrchem. Ještě se chtěli někde podívat, tak jeli po hradecké dálnici. Paolo, který je dokonalý řidič, vyprávěl: Já jsem předjížděl kamión velikou rychlostí a místo pětky mi tam skočila trojka a najednou to udělalo kchckchckch. V tu ránu auto jelo maximálně šedesát, museli jsme se zase zařadit. Jak jsme se vlekli po té dálnici, to už mi bylo úplně špatně.

Takže jsme našli telefonní číslo na servis téhle značky v Praze. Dorazili jsme tam a oni: Tak my vám půjčíme tady jiné auto, a ještě ten chlap povídá: No, ono je v záruce a vztahuje se to i na tu převodovku i na to sklo. Takže za tři dny si tam přijeli pro nové auto se sklem a se vším. Paolo přišel, ten večer když přijeli tak si sedl, a říká mi: Asi už Ti začínám rozumět. Fakt to obrovsky pracuje. Všechno hodit za hlavu. Pozor, takhle zlikvidujete i útoky lidí. Jsou lidé, kteří vám vyhrožují, přidělávají různě starosti. Všechno je ve vás. Všechny odpory jsou ve vás. Když je tam máte, tak to je jako když sejete ještě zase další odpory k vašemu okolí. To se nedá zastavit. To je lavina. Tak jako je lavina dobro, tak je lavina to druhé. Vy víte, že to je také dobro, ale teď ještě se to pojmenovává jinak.

Ještě zodpovím tu otázku. Vy jste od sebe vzdálení určitou mírou egoismu, ale někdy je veliký dar, když je to výraznější. Protože uvědomte si, když byste už měli učitelovat, tak musíte mít ohromné zkušenosti. Pokud byste chtěli být učiteli, to je stav, kdy se zbavíte ega a už vlastně pomáháte odhalovat a odbourávat ega těch druhých lidí. Pozor, Láskou. Samozřejmě a vnitřním klidem. Pak si uvědomte, že v tomto životě je někde okolo vás obrovský Anděl, který vám zaručí, že ten trénink máte. Protože jak byste se to naučili? Není obrovským uměním, když všechno klape, zůstat optimistou. Když vedle vás je všechno dobré, to umí každý. Ale zůstat optimistou, když vedle vás žije někdo velice pesimistický, nebo agresivní, nebo cokoliv dělá, tak to už je veliký dar. A

zůstat optimistou, když kolem toho člověka je více lidí, udržet i ty druhé v klidu, když ten jeden tam takto vyvádí, tak to už jste mistři. A to je ten dar, pro který jste si toho člověka vybrali. Takže ať to ego rádí, ono se totiž musí samo ušlapat. Ono se fakt vysílí. A klidně mu i říct: Prosím tě jediný, kdo tady křičí, jsi ty. Uvědomuješ si to? Nám nikomu nic nevadí. Aby o tom trošku začal přemýšlet. Musíte znát míru. Abyste mohli zažertovat nebo ne. Aby vám neskončil váleček na hlavě, ale nebojte se, on neskončí.

Ještě jsem chtěla vyprávět, co se stalo v tom vlaku do Luhačovic. To bylo na té cestě nejkrásnější. Protože jak jsem běhala s tím kufrem a hledala jsem toho Antonína Dvořáka, tak jsem měla malou jemně perlivou vodu v kabelce. A jak jsem běhala, tak se mi hezky napumpovala. Přijdu určená do toho luhačovického vlaku a tam seděli dva sourozenci, Rusové. On byl asi Ukrajinec, vyloženě byl na tu sestru protivný. Ona stále něco po něm chtěla, on nechtěl. Když jsem si sedla, měla jsem žízeň. Otevřu tu lahev, ta udělala psfpsf... a teď ze mě teklo a měla jsem úplně mokrou sukni. Cestovala jsem v sukni. Tak jsem byla úplně slitá, v té flašce zůstala půlka. Předtím on koukal do telefonu a teď na mě. Já jsem si s úsměvem otírala lahev, napila jsem se. Pak jsem si otřela obličej, usmála jsem se na něj. Oni vůbec nedýchali. Oni koukali. To je učitelování. Ještě jsem řekla: To uschne.

1.5. Mám jedenáctiletou dceru. Jak jí mám vysvětlit, jak se dostat sama k sobě, aby se netrápila tím, že jí odmítají kamarádky? Do 10 ti let neměla problém. Stejně se cítila i moje starší dcera opět až po desátém roce, a nyní se cítí odmítaná.

Tohle je jedna z velikých zkoušek, které musí každý přijmout. Je to zkrátka tak. Vy vlastně ten osud máte takový, jaký je a vy ho musíte respektovat. V Uherském Ostrohu byla známá, která tam za mnou přijela ze Zlína. S ní jsem řešila vlastně něco podobného. Dá se říct, to stejné. Především sami nesmíte tu dceru litovat. To je první podmínka. To by bylo roznášení egoismů. Pokud vy ji litujete, tak i jí se to musí dít, protože vy jste vyučováni taky.

Nezapomeňte, že jste ve skupinách. Já jsem své děti nikdy nelitovala. Ani vnoučata. Vyprávěla jsem o Validovi, pamatujete? To je obrovský dar, kdy se dítě musí naučit, že až mu to bude jedno, tak to teprve zmizí. I kdyby to nezmizelo fyzicky, tak už mu to nebude vadit. To je právě to, co si ti lidé hned neuvědomí. Protože jsou zaměřeni na sebe. Ten člověk musí zapomenout sám na sebe. Tak jo, tak to tak je. Jestli mám být sama, tak budu ráda sama. Budu si něco malovat nebo číst, to je také dobré, ne? Mám na to klid. Teprve pak se to změní.

První stupeň je skutečně to okolí. To znamená, tam můžete být vy nebo druhý rodič nebo babičky a dědové. Jste v tom zamontovaní všichni. Je to tak, jak to je. Já jsem takto impregnovala své děti celý život. To je jediné, co můžete. Domlouvat. Podívej se, zkus si otočit situaci. Když ty bys nechtěla, aby byl někdo tvůj kamarád a odmítala jsi ho. Zaprvé to není hezké, to se lidem nedělá, takže ty to dělat nebudeš, jo? To je dobré, to je také využitelné. Zadruhé, je to vlastně respekt k tomu, že chceš být sama. Je to pravda? Když nechci někoho mít kolem sebe, tak chci asi být sama nebo chci být s

někým jiným. To je přece rozumné, že každý z nás si můžeme vybrat, s kým chceme být. Takže stačí, když to budeš jenom respektovat.

Jakmile to bude respektovat, tak se to změní. Protože to Nadjá se potřebuje dostat k těmto pocitům přijetí, aby se mohlo propojit s jednotou. Tam nesmí být ani kritika vůči těm druhým. Když jsou dvě kamarádky nebo kamarádi, je to dobré. Jakmile je tam někdo třetí, už je průser. Tam jsou žárlivosti, a přivlastňování, to jsou všechno okolnosti, které si ty děti musí ověřit a prožít. Takže říct jí: Zkus se podívat z té druhé strany. Kdybys byla na jejich místě, tak také by to bylo násilí, ale vidíš, to není hezké. Tak si to pamatuj, druhým to nedělej, to je všechno. Když tam ty programy projdou a dítě to přijme a uzná, že je to pravda, teprve potom to zmizí.

Jsou jedinci, kteří strašně moc žárlí na druhé lidi a chtějí je vlastnit. Pak se sami ve svém životě dočkají, že dostanou žárlivce, aby poznali druhou stranu mince. Ono to vlastně souvisí, to je stále jeden a ten samý problém v životě. Ne, jestli ten člověk mě chce opustit, tak mě opustí. Když on se mnou nechce být, tak s tím souhlasím. Protože ho miluji a chci mu dělat radost. Když mu tu radost nečiním, tak ho nechci trápit. Já také nechci, aby se mi někdo cpal do života, když bych o něj nestála. Vždycky si to musíte prohlídnout, dosadit si do opačné strany. To je jednoduchá logika. To už je žití jednoty. Já tomu říkám de facto myšlení srdcem. Protože tady si stačí jenom představit, zda bych chtěla to samé prožít. Pak už víte, že ne, a ono to odpadne úplně hladce. Tam už si s tím pak nemusíte dělat starosti. Zkrátka jste nestranní a spravedliví. Myslíte vlastně na každého jako na sebe. A tuto nestrannost a spravedlivost umí jenom člověk, který má absolutně minimalizované ego. To stačí. Pak vlastně nikomu neublížete, nikomu nenadržujete a žije se vám ohromně dobře.

Musíte to děti učit od těch nejmenších dětských let. Naše holky také byly tak spravedlivé. Ony by neudělaly nic, co se týče kolektivu, aby měly nějakou výhodu. Jsou takové, že i když potom mají něco navíc, třeba i majetek, tak se za to stydí, tak to jako uplácávají, aby to nebylo tak veliké. Naše Lucka, když koupila Chamblard, tak o tom mluvili jako o chatě. Jestli jste ho někdy viděli na internetu, je to takový malý zámeček nebo obrovský statek, já nevím. A ona o chatě. A pak psala Petrušce dopis: Péťo, my jedeme příští týden na chatu. A Péťa jí odepsala: Vy jste koupili ještě nějakou chatu mimo toho zámku? To už je takové, že ten člověk nechce vyčnívat. Když to potřebuje mít z nějakého důvodu, tak to je chata. Takže mluvit, mluvit, mluvit. Vysvětlovat, vysvětlovat, vysvětlovat.

1.6. Mám dotaz, navazuje to na 11-ti letou dceru. Já mám 13 ti letého syna a on si v sedmé třídě zhoršil prospěch a z chování má ředitelskou důtku. Mně je to jako svým způsobem jedno, vnitřně mi to jakoby nic nedělá, ale jsem za něj zodpovědná. Jaký je ten postoj, kde je ta střední cesta?

Děti tohle nedělaly, i když Péťa měla také své výkyvy, to byla sranda. Ona jeden čas potřebovala prosazovat Petru, že jo. To je normální, oni k tomu dorazí. Takže ze dne na den začala nosit černé nehty, černé oči, černou pusu, roztrhaná, a měla asi 500 špendlíků. Já jsem musela být v klidu. Věděla jsem, že když budu bojovat, obrovsky

bojovat, takže ona toho nenechá. Ona si chce prosadit ten svůj styl a oni když nemají ten boj, to je jako s těmi Lucčinými vlasy, to je to samé, tak oni to vzdají. Jenže já měla ještě v baráku maminku. Já jsem si stále říkala, že ti profesori na tom gymplu jsou asi slepi. Oni ji nevidí, nebo co? Každý den jsem čekala, že přijde nějaká poznámka. Nebo že mi zavolá ředitel nebo někdo. Oni nevolali. Tady mi nebylo pomoheno, takže jsem věděla, že na to musím sama, a teď ta maminka: Ty nezasáhneš! Pozor, to je ten samý odpor, který by byl ve vás, když vy to ustojíte. Ta maminka za to nemohla, to dělalo společné ego, abych to dokázala obhájit. Říkám: Mami prosím tě, já teď musím zachovat klid. Já té holce musím vysvětlit, že tohle se nedělá. Samozřejmě jsem s ní mluvila, říkám: Péťo, prosím tě, tak si tak choď ven, na ulici, jestli chceš, ale do školy bys takhle neměla chodit. To se nedělá, to je i neúcta k těm učitelům. Ona: Já si jich vážím. Takové argumenty, jo. Já neměla opěrnou hůl z té školy, protože ti profesori nic nepsali. Jim to nevadilo, oni to nějakým způsobem přehlíželi. To trvalo asi dva, tři měsíce a pak ze dne na den byla čistá, namalovaná, neroztrhaná, nažehlená, voňavá, umyté vlasy. Předtím takové ty různé trčavé věci. Ze dne na den to odpadlo. Já myslela, že odpadne i maminka.

To bylo hodně silné teda, protože to ego tam tak silně tlačilo. Já jsem se nenechala. Ale tady, když už něco udělá, třeba že je drzý, nebo něco to dítě vyvede, domluvit mu, říct mu: Podívej se, já se vlastně ani na tebe nemůžu „zlobit“. Ty si sám sklidiš to, co zaseješ. Ty musíš zjistit, že když něco světu provedeš, tak přijde nějaký trest. Pozor, ony se ty tresty můžou zhoršovat. Ty třeba vyvedeš tři věci a oni tě můžou vyhodit ze školy. Co pak budeš dělat? Přemýšlej trošku o tom, že jsi odpovědný za své chování. Ony ty děti někdy neumí nést své problémy. Tady jde o tu vzpouru. Dobře, tak si vzpourej, ale tam, kde ti to neovlivní život. Například když bys přišel o školu a musel bys dělat něco jiného. To není o tom.

Zlatá střední cesta je tady vždycky. Ukázat ten klid, že víte, že se to dá vyřešit. Ale zase mu nechat tu zodpovědnost - teď si za to ručíš ty. Jestli tě z té školy vyhodí, a budeš to provádět i v další škole, vyhodí tě z další školy. To si musíš rozmyslet sám. Jsou nějaká pravidla, které bys měl dodržovat. Každý člověk si za to, co tady udělá, musí zaplatit. A zaslouží si to.

Já jsem to sama zažila ve škole. Většinou to byli kluci, někdy i holky, kteří dělali blbosti, ale to byly klukoviny. To nebyly zle míněné věci, ale naopak to byli lidé s velkým srdcem. To byli takoví ti rošťáčci. Kterí jenom tak někde ujeli, že se to někomu nelíbilo. Naopak lidé, kteří to nedělali, ti byli mnohem horší. Byli bez srdce. Je hodně těžké tohle posuzovat, ta škola má svůj řád, který se musí dodržovat. My ho musíme také dodržovat. Takže domlouvat. Udělat si nějaká pravidla. Podívej se, pokud se ti tohle přihodí, tak si spolu sedneme a ty sám si určíš nějaká pravidla, nějaké meze, jinak se to nedá řešit.

1.7. Kamarádka si mi stěžovala, že má taky 14 let kluka a naopak nemá průšvihy, ale uzavírá se sám do sebe a píše si takové smutné básničky, nejraději by skončil se životem, že ho nikdo nemá rád a tak. Tak jak by s ním měla promlouvat, aby ho trošku zklidnila. Má o něj strach.

Tady je nutné si sednout s tím človíčkem a říct mu, že když se uzavírá sám do sebe, že vlastně zavírá dveře ke všem ostatním. To znamená i k rodičům i kamarádům. Ti lidé to vycítí, oni vlastně vědí, že on chce být sám, ale pak si nemůže stěžovat na to, že ho nikdo nemá rád. Protože ti druzí ho jenom respektují. Ten člověk si to neuvědomuje. Ono to dělá také ego, takové to: Teď půjdu támhle na stranu a zjistím, jestli mě bude někdo volat. To je takové to: teď si je vyzkouším. Jenže on si myslí, že ti co to respektují, ho nechtějí a pak uvažuje: Mě nikdo nemá rád. A jde to hlouběji a hlouběji. A tak to začíná.

Protože aby mě měl někdo rád, tak já musím pro ty lidi něco udělat. Já mám kamarádku. Ona je úžasná. Super ženská. Má velice zvláštního muže. Už jsem o něm kdysi dávno vyprávěla, protože to je ten bílý mág, jak tam tenkrát koukal do toho stolu a posílal na mně ty energie a pak chtěl být Kristem: já bych chtěl, abych mávnul rukou a všichni by padali uzdravení. Já říkám: jo, to budete umět, ale až toto nebudete chtít. On mi nerozuměl. To bylo vidět. Ona umí všechno, ona je tak pracovitá. Spolu si vzali obrovskou hypotéku. Mají velikánský barák, už léta platí 14 000,-Kč měsíčně a ještě dlouho budou platit. A on má v tom domě podnikání. Ona také podniká, navíc dělala masérku, vařila a pekla lidem. Měli tři děti. Ona všechno zastala, protože on: Mně se nechce dělat, je mi blbě. A já mám depresi. On potom dokonce skončil na psychiatrii. Tenkrát mi volala a říká: On odmítá léky a všechno, a já povídám: Teď musíš zasáhnout ty, pokud ho miluješ. Ona: On už tam nechce být a chce, abych podepsala revers. Já: Ty to uděláš?. Ona: Nene Ivanko, já to neudělám. Já: Výborně. Takže jela do té léčebny, tam už byl doktor, že se podepíše ten revers, ale ona říká: Nene, já to nepodepíšu. Jen si tady klidně zůstaň. Doma stejně nepracuješ. Co s tebou. A teď ty oči vyjely.

Vy musíte z lásky, když ho milujete, tak tomu člověku musíte tuto dardu dát. Tak jo, i když to chceš, tak já to nepodepíšu. Doma jsi k ničemu, nechceš nic dělat, tak buď tady a klidně si mlč. To nemyslíš vážně? Najednou začal mluvit, on týden nepromluvil. Ona říká: Až uvidím, že tady týden budeš brát léky, budeš s panem doktorem mluvit, tak si tě domů vezmu. Pak se to rozjelo.

Ale já jsem chtěla mluvit o něčem jiném. Byly vánoce a on jí povídá: Ten tvůj telefon je jak kulomet, na mě si nikdo nevzpomene. Mně nikdo nepíše. A ona mu říká: To bys také napřed musel první ty. Ona je taková, že má hodně přátel, miluje lidi, dělá pro ně. Ona hlídala z lásky bez peněz jednu starou paní, která měla Alzheimeru, nepoznávala svého muže a pořád ho vyhazovala. On se divil: Jak to děláte, ona mě nechce a vás má ráda. Takže ona ho učila. Fakt to je úžasný člověk s obrovským srdcem na dlani. Ona říká: Představ si, tam je tak silné ego, že mi vyčítal ty sms, které mi chodí, až jsem mu musela říct: Ale ty jsi nikomu nenapsal. Jak chceš, aby tě lidé milovali? Chceš být obdivovaný, ale neobdivuješ druhé. Tam je ta sebestřednost. Já jsem ten nejlepší. On ten člověk čeká, až bude vychvalovaný. A to mi ještě povedl další věc: Jedna paní mě pochválila, jaké jsem upekla lidem na vánoce cukroví. To máte krásné, to je úžasné, a ty dorty! Teď ho slyším, jak jde tu paní vyprovázet a říká jí: To jsme to dobře upekli, že? Já jsem mé ženě pomáhal. Pak se vrátil tou chodbou a já se ho ptám: Co to kecáš za blbosti? Vždyť jsi mi vůbec nepomáhal? On: Jsem ti přinesl mouku, ne? To ego strašně chce to uznání a obdiv. Tak to začíná. Takže vysvětlit tomu dítěti: Podívej se, abys nebyl

na světě sám, tak ty musíš ty dveře otevřít. Přijít za mnou a říct, co tě trápí. Přijít si popovídat a jít i ke druhým a nečekat někde v koutku. Také by tě nikdo nemusel najít. To je důležité vědět. Každý je strůjcem svého osudu.

1.8. Ivo, prosím tě já ještě navážu, týká se to kamarádky, která tady měla být, ale nemohla kvůli dceři, která onemocněla. Pořád byla dobrá, učila se, všechno v pohodě. Když se dostala asi do deváté třídy, začala chodit za školu, s prospěchem šla dolů. Pak ji ze školy volali, udělaly se jí nějaké boule na krku, doktoři nevědí, od čeho to je. Než jsem odjížděla, tak mi říká: Přestav si, spolužáci jí pišou tak strašně ošklivé maily, úplně ji napadají a je z toho nešťastná. Lituje ji. Já říkám: Nelituji ji.

Tam musela být obrovsky zablokovaná komunikace. Ona sama musela být hrubá. To je odraz. Zřejmě se vybíjí nějaká magie z minulých životů, ale černá, tam jsou útoky. To si musí prožít. Mají to všichni. Ta matka si volila tuto dceru a tento osud proto, aby se naučila nelitovat.

...Ona měla právě i tyhle stavy, že ji pořád někdo navštěvoval.

Černou magií v minulosti se otevíráte schizofrenním stavům. Těmi odpory tam vznikly takové otvory a těmi popraskanými kanály k vám přichází ty energetické bytosti. Vám popraská ten váš systém, takže vás krásně můžou obtěžovat, vy ani nevíte, co to za vás mluví. Vyprávěla jsem příběh, který se stal před jedním či dvěma měsíci. Už jsem vysvětlovala, že i odvádění mrtvých duší je magie. Vy se učíte i dál, když opustíte tohle tělo. Vznese se do vibrační hladiny v jemnohmotném světě a pokračujete dále v učení, dokud vědomě neopustíte hmotný svět jednou provždy. To znamená, nedojdete k nalití Božství. To trvá poměrně hodně dlouho, v tom jsou i mezičasy. To máte čas strávený v těle po 500 životů + čas „mimo časový prostor“.

To znamená, že duše, které pobývají v nevědomí, sice se jim uleví, ale řeší další věci a také se dále učí. Tam se učí rychleji a jemněji než tady, ale pokračuje to stále. Když vy jste se dostali do tohoto stavu, to musíte vědět. To vám musím říct, že schizofrenní stavy, které vycházejí z černé magie, tak se nedají tady vyléčit. Protože ti lidé dělali tak strašné věci a ubližovali spoustě lidem, že tyto duše právě teď sem zaskakují a dělají jim to peklo tady v tom těle. To je zasloužená karma. Vždycky je karma zasloužená. Ale pak ještě existují schizofrenní stavy, které se dají odbourat, a ty vycházejí z bílé magie. Pomoc druhému člověku zásahem do karmy je také útok. Útok dobrem, to je také zasahování. Některým bílým mágům to ještě jakoby nějaký krátký čas funguje, ale nabírají karmu, která je smete. Která jim pomůže k bodu B. Pak jsou bílí mágové, kteří už to nemají dělat, už to mají celé projeté. Oni, kdyby odváděli tyto duše, tak se otevírají právě tím odporem. Protože když něco odvádíte a odmítáte to, tak to považujete za dobré či špatné. Je to dualitní svět. To je ještě svět 3D. Ta bytost ještě považuje něco za špatné. To znamená, když považuje za špatné, že ta duše tady zůstane. Ona to musí pochopit sama.

Nedávno mi psali muž se ženou. Ona právě byla léčitelka, a jak odvedla, nebo někde zasáhla léčitelstvím, tím odporem, že někde je něco špatně, tak se otevřela a obsadila

její duše. Tam se děly takové věci, že ta rodina ji chtěla zavřít do blázince. Byla to učitelka. Takže rodina byla vyděšena. Ten její partner jezdil přes týden do Prahy a pak se vracel na severní Moravu. On byl neuvěřitelný, poslouchal přednášky a psal: Ivanko, ale já nemůžu nechat vymístit tu duši. Ani nevím, jak se to dělá a ani bych neměl, tak jsem to pochopil z vašich přednášek. Já ho pochválila: výborně, jste šikovný. On: No jo, ale co mám dělat? Takto jsme si dopisovali po dvou hodinách v emailu a já mu říkám: Vám zbývá jedna jediná věc. Až přijde ta duše, ať si partnerka lehne nebo sedne. Pak si s ní popovídá, vysvětlit jí, že když je celek jedna bytost, je jeden Bůh, tak cokoliv jedna buňka dělá druhé buňce, že dělá sama sobě. Takže v „čase následném“ to někdo bude dělat jí. Pak musíte čekat, jestli ona se rozhodne opustit a vyklidit pole. On: Tak jo, já to zkusím.

Já jsem pak byla asi tři hodiny pryč, když jsem se vrátila k emailu, čekal mě nádherný dopis. Psal: Já jsem, Ivanko, teď zažil neuvěřitelnou věc. Otevřeli jsme okno, moje přítelkyně si lehla na zem a já jsem asi hodinu mluvil s tou duší. Já jsem nezažil krásnější okamžik. Ona chápala, ona to okamžitě uznala. Ještě jsem psala mail, vysvětlovala jsem podrobnosti a on sděloval: Ona i věděla, že teď píšete email. Věděla, že píšete, protože vše je spojené seshora, odtud to vlastně je vidět. Říkala, že ji obrovsky pomáháte a že vám moc děkuje, že jste to vysvětlila. A pak se rozloučila a odešla. Myslíte, že se ještě vrátí? Já: To záleží na vaší ženě. Jestli znovu někoho bude léčit nebo bude zasahovat ve smyslu duality, že něco je špatně, a udělá něco vlastní vůlí člověka. Tehdy se může otevřít zase něčemu jinému. Ale když to neudělá, tak jste celiství. Když souhlasíte, máte obrovskou ochranu. To je stav 5D.

...Tehdy ta Eliška říkala, že nemohla spát asi týden, byla strhaná, ona říkala, že nepociťovala, že by měla nějaký strach.

Nedávno mi někdo napsal, že jsem řekla, že když se prochází hladina sidhis, tak ten člověk nemá žádné sny. Je to pravda, ale oni to špatně pochopili. Já říkám: Hurá, to je dobře, protože procházíte hladinou sidhis. A ona říkala, ale sidhis je hladina magie? Já: Ano, ale to znamená, že když už opouštíte i hladinu magie, tak už jste hodně daleko. Ale potřebuji vám vysvětlit, že když ten člověk opouští hladinu magie, tak dostává různé mimořádné vlastnosti. Ten umí to, ten vidí to, ten slyší to. Pozor, vy to musíte odmítnout. Je to těžké. Když se chce člověk něčím předvádět, nebo to ego vám dá moc. Najednou vám dá něco, co umíte. Nikdo jiný to neumí. Jenže pozor, to je právě ten náběh, zesílený z těch magických stadií. A když se necháte chytit, jste v prdeli jak německá říše.

...Já si myslím, že ona má pořád pocit, že ta Eliška je jasnovidná a že už je na prahu čtvrté brány...

To jsou samé kalkulace, jako: já mám dítě, to už je na prahu - vždycky je někdo na prahu něčeho. A je vždy na tom správném místě, i kdyby byl v první třídě. To je úplně jedno, kde je. To je její ego.

Je to silné ego, a pro Elišku, když to tímto způsobem říká, tak je to pro ni ještě horší.

Tam cítí obdiv. Ona žije egoismus ještě toho druhého člověka. Tohle je roznášení eg. To tak zkrátka je.

Odpoledne jdeme na věž Mařenku a o té věži existuje pověst.

1.9. Pověst o Mařence.

Psal se rok 1689. V té době jsem žila. V tehdejší Dešovském mlýně žil mlynář se ženou, s třemi syny a dcerou Marianou Mařenkou, která vynikala nejen krásou, ale i srdnatostí. Po třicetileté válce byla země zpustošená, všude hlad a bída. Vesnice i cesty byly ohrožovány lupičskými bandami. Dešovský mlýn byl pro svou osamělost nejednou cílem lupičů. Mariana prý uměla zacházet s puškou lépe než její bratři. Byla proslulá jako nebezpečná obrádkyně mlýna. Osudného dne ji prý otec poslal do Štěměch pro kvásek na chleba. Opozдила se a vracela se domů pozdě večer. Mezi Štěměchami a Dašovem, v místě zvaném Na Perných, ji přepadl neznámý vrah a zavraždil ji. Na místě vraždy dal její otec položit kámen s křížem a nápisem „Mariana 1689“, aby se na ubohé děvče nezapomnělo. Kámen tam stojí dodnes. Jenom byl při rozorávání mezí o několik metrů posunut dál. Lidé na její počest pojmenovali horu, která se nad celým krajem vypíná a v jejíž blízkosti k vraždě došlo, jménem Mařenka.

2. JALOVEC 2 /tato slova byla zaznamenána 7.-11.5. 2014 při pobytu na Jalovci – část druhá/

Kronova choroba se týká první čakry. Jak víte, teď se přijde úplně na všechno. Na planetě máme v bylinách veškeré prostředky k tomu, abychom se vyléčili ze všech chorob. Když je jednota, tak je všude něco, co doladuje druhé věci. Tento človíček si míchal sám pro sebe různé druhy bylin. Protože chodil paralelně k lékařům, ze své choroby se k jejich údivu vyléčil. Ten muž je velmi starý, téměř odchází a už se tomu nechce věnovat. Prodal ten recept dvěma zájemcům a oni připravili do prodeje bylinný přípravek, extrakci. Je to nejen na Kronovu chorobu, ale i na kolikové stavy lidí, kteří mají třeba zácpy a problémy se střevy. Včerejším dnem je čerstvě spuštěný internetový prodej, kdybyste měli zájem o informace, vezměte si letáček. Myslím si, že se to časem dostane i do lékáren, protože lidé budou mít o přípravek zájem, když uvidí, že opravdu funguje.

Během posledních dnů přišla spousta vašich mailů. Vy víte, že já se nezajímám o žádné techniky. Byla jsem odstrčena od všech těch informací a přináším vám jenom síto, jen vám ukazuji na to, co máte a nemáte dělat. Přesto se mnozí lidé v tom ještě nevyznají. Nejsou si jisti, co je magický stav a co není. Svět dualitní považuje něco za špatné, to znamená, nerespektuje osud planety neboli vašich těl. Základní síto, které si musíte udržet je, že všechno, co se děje, jste chtěli. A musíte to považovat za dobré, byť by to bylo v tu chvíli pro vás obtížné. To je důležité. Ale jsou lidé, kteří píšou a neví si rady.

Já ty techniky neznám a vy jste se určitě s nějakými seznámili. S nějakými jste pracovali, protože vy skutečně nabíráte dobré zkušenosti. Takže i kdybyste se setkali v tomto životě i s černou, i s bílou magií, prosím vás, není to hanba. Ty zkušenosti, které vy máte, tak máte sdělovat i druhým. Protože to je pro vás důležité. My se totiž učíme nejenom ze svých, ale i ze zkušeností druhých lidí. Když už budete míň egoističtí, tak budete využívat i těchto věcí. Pak už si nemusíte zkomplikovat cestu ve svém osudu,

když použijete zkušenosti druhých lidí. A tohle už je urychlená práce. Buď na to tu kapacitu mít budete, že mi porozumíte, nebo to tvrdohlavě odmítnete a budete si to muset prošlapat, ale to už je jenom zase vaše rozhodnutí.

Mnozí nerozumí ani co je prosba do minulosti a co je to prosba do budoucnosti. Vy víte, že nesmíte prosit do budoucnosti. Protože to je vůle vašeho člověka, kterého hrajete. Jediná prosba do minulosti, která je povolena před vyčištěním vašeho těla, které se pohybovalo velice dlouho ve 3D světě, je prosba do minulosti za odpuštění vašich vlastních minulostních odporů, které jste kdy udělali. Ať ke svému tělu nebo k tělům druhých lidí. Tohle je strašně důležité pochopit.

2.1. Včera mi na internet napsala jedna žena: Ivanko, moc zdravím, mám tady jeden dotaz, kde si nejsem úplně jistá. Jde o takovou modlitbu do minulosti, kde se prosí. Je to z knihy Léčebný kód od doktora A. Loyda.

Modlitba: Přeji si - když řeknu, přeji si, tak to není minulost. To si přeji teď. Uvědomujete si to?

Přeji si, ať všechny vědomé či nevědomé představy, nezdravé názory, destruktivní vzpomínky a všechny fyzické problémy spojené s ...(váš problém), jsou nalezeny, otevřeny, vyléčeny tím, že mě prostoupí světlo života, láska Boží a přeji si, ať se účinnost této léčby zvýší stonásobně, případně i vícekrát. Každá pozice trvá asi 90 vteřin a přitom se opakuje tvrzení zaměřené na pravdu. Zaměřte se vždy na pozitivní věci... Co vy na to?

Já si myslím, že už vám nemusím odpovídat. To vůbec není minulost. To je přání teď do budoucnosti, aby v té budoucnosti vaše minulostní skutky byly vymazány, takže podvod. Je to obrovská, dokonce super magie. Jestliže si nebudete jistí jakoukoliv technikou, se kterou jste se potkali, zeptejte se, nebojte se. My to spolu rozebereme. Poněvadž se tím můžete obrovsky zablokovat. Vývoj se musí pohybovat velmi, velmi pomalu. Vaše osudy, vaše Nadjá ho vybírá přesně v takových dlouholetých cyklech. Protože vaše tělo si musí na toho Boha zvyknout. Když byste najednou touto prosbou tohle všechno vygumovali, může do vás přijít tolik energie, že můžete klidně dostat i mrtvici. To není strašení, prosím vás, to jsou tak obrovské energie, které najednou smažou všechny ty problémy a vás to zablokuje. To je vlastně obrovský egoismus a v tu chvíli si to neuvědomujete.

Jestliže já jdu životem, nebudu hledat klíčky, abych něco předběhla, protože šálím sama sebe. Předběhla bych své vlastní zkušenosti a vědomí. To znamená, že nejvíce postižený bude ten člověk, který si to dělá. Tohle si musíte uvědomit. A proto bych chtěla, abyste se mnou spolupracovali, mluvili o těch technikách. Já jsem to měla zakázáno od Nadjá. Ani mi nemusíte posílat žádné odkazy na cokoli, protože já se na to ani nepodívám. Nemám to dovoleno. Já to zkrátka ignoruju. Mám tunel, kterým jsem přišla sem k vám. A tím tunelem vám umožňuju v čistotě přejít na druhou stranu. Ale učím vás, abyste přemýšleli vlastním mozkem a srdcem. Vy se tam dostanete jenom tím, že se sjednotíte. Jediná cesta k vašemu sjednocení je, že nabíráte zkušenosti a

odtrhujete se od svých bývalých odděleností. To znamená, že respektujete a přijímáte všechno.

Učíte se bezpodmínečně lásce tím, že odpouštíte druhým lidem, a i sami sobě. Že neodmítáte činy druhých lidí, protože ty činy jsou jejich, ne vaše. Ale když je odmítnete, tak už jsou i vaše. Protože ten odpor vás k nim připoutá. Nekritizujte se za to, že jste něco udělali špatně. Každý člověk udělá přece něco „špatně“. Ale v té chvíli ta špatná akce je opravdu v uvozovkách, protože ona je pro vás dobrá. Jak byste zjistili bez zkušenosti, že to bylo chybné? Vlastně ta špatnost se ukáže až o kousek dál v čase, který vy vnímáte. Protože náš mozek se pohybuje v takové lineární scénérii. To všechno je pro vás iluzí. Všechno je tak, jak je. Absolutně kompletně i s chováním druhých lidí. Vaší odděleností je, že považujete sebe za dobré ze svého hlediska. Ale to je vaše iluze. Oni jsou ve svých činech také tak dobří jako vy, protože se stejně vyvíjejí.

Stvoření je vlastně jako obrovská koule, která má uvnitř dutinu. Jsou tam různé komůrky, dutiny a různé věci, to je taková struktura té koule. A každý z vás, než se dostanete dovnitř té koule, tak si vyberete cestu. Zkuste si představit, že máte brčko, píchnete tam a ta vaše cestička toho průchodu je rovná. Jste ve stejné kouli, i když vedle vás je jiné brčko. A má také pravdu, protože to, co je v jeho cestě, je stejná koule. Vy se dostanete k jednotě tím, že budete respektovat všechna brčka a všechny cesty, které tam jsou. Ale když to nerespektujete, tak ta vnitřní struktura se rozpraská. To je rozpad jednoty. A vše se děje dobře, takže já musím respektovat to brčko toho druhého člověka. To se děje tím, že vlastně uznáte tu jeho pravdu, že se na něj nebudete zlobit, že ho nebudete kritizovat, že nebudete odmítat jeho činy, protože on si jde také pro zkušenost. A pamatujte si, že vy mu můžete prokázat obrovskou pomoc tím, že budete respektovat tu jeho jakoby závadnou pravdu. Zdánlivě pro vás v tu chvíli. Když to s vámi nehne, tak on má ohromnou šanci si uvědomit, že vlastně by měl něco opravit. Ten klid potom skutečně pomáhá všem zúčastněným. Vaše vůle je i zapasována do bílých magií, když nesmírnou silou chcete násilím „pomáhat“ druhým lidem. To je také ještě bílá magie a mnozí se diví, jsou plní otazníků.

Vracela jsem se z Uherského Ostrohu a ještě než jsme odjížděli, protože strašně lilo, říkám: Dane, než někde zastavíme, ještě jdu na záchod. A když jsem tam vešla, tak se tam dvě paní po přednášce dohadovaly.

2.2. To teda nemám pomáhat nikomu?

To teda nemám pomáhat nikomu? A teď mě uviděla. A říká: Hele, máš ji tady, tak se zeptej. Ona za mnou šla, já už jsem měla za sebou mísu, už jsem byla v té buňce, už jsem přivírala dveře. Povídám: No do prčic, já už vyučuji i na hajzlu. Ony se začaly smát. Já jsem se také smála. Říkám: Já už to nevydržím, takže abych vám mohla odpovědět a neprasknout, tak se napřed vyčůráám. Tak jsme se smály. Pak jsem vylezla: Ale jo, vy máte pomoci tím, že tomu člověku domluvíte a vysvětlíte mu. To je jediná vaše povolená snaha. A zase musíte respektovat toho člověka, to znamená, že když mu poradím a on mě poslechne, tak hurá, něco pochopil. Když to odmítnul, nemělo to být. Takže se stáhnu, protože vím, že na to není připravený. On by to nepochopil, i kdybyste

to do něj hustili pod tlakem. Zkrátka to nejde. To by bylo násilí a vy byste to odnesli na trojce. Takže zkrátka věci jsou vždycky správné, tak jak se dějí.

Tady jde o jednu jedinou základní věc. Ten člověk se dostane na druhou stranu jenom sám za sebe. To znamená, že já mu nemůžu sebrat zkušenost. Já mu smím vysvětlit. Když pochopí, že se nemá bránit a dělat odpory, že má být v pokoře, pak už se nikdy tyto věci nebudou vracet. Kolotoč odporů se zastaví a je z toho venku. A vy tím, že mu budete pomáhat, vy mu seberete to dno, které on potřebuje, aby tohle pochopil.

Pamatujte si, je to obrovské síto pro všechny vaše otázky a pohledy. Každý se tam dostane sám za sebe. Za nikoho nemůžete udělat ani tohle. Ani za děti, ani za lidi, které byste litovali. To už je vaše blokace, to zkrátka nejde. Oni mají svůj osud hotový a vy ho musíte respektovat. Tomu se říká odevzdat ho do Boží vůle. Odevzdat sebe nebo druhého do Boží vůle znamená, respektovat osud části Boha, která hraje tuto osobu v této době. Protože ona nejlépe ví, jak to dopadne. Tohle je jediné co se vlastně nového přidává přes tu hranici do 5D. Nikdy na to nezapomeňte.

Já jsem věděla, že z toho záchodu jsem odešla, a po dvou kilometrech až s Danem odjedeme, tak ta paní zase zapomene. Tam skutečně ještě bylo hodně proč. Takových těch úsilí. Ta paní si ještě musí vyzkoušet něco kolem sebe a teď pozor. Nezapomeňte, že váš život je kompletní a všichni, co tam jsou zapasovaní, si potřebují prožít své věci. Vždy hrajete takovou hru, buď ve dvojicích, nebo ve větším počtu lidí. To znamená, že když třeba vycházíte z černé magie do bílé magie, samozřejmě karmicky na vás útočí černí mágové. Musíte se dokázat k tomu postavit klidem, bez odporů. Pak to přestane. Ten černý mág do vás nikdy netrefí. Ale vždycky je tam černý mág, který dělá dobrou práci, aby vyčistil vaše karmické záznamy. Tohle nesmíte nikdy zapomenout. To vás uchrání od toho pocitu útoku nebo ochrany, obrany.

Ty ochrany si děláte někdy v nevědomosti a jsou tak jemné, že ani nevíte, že to ochrana je. Nebraňte se ničemu, je to váš osud a vy jste ho chtěli i s tím útokem toho člověka. Když vycházíte z bílé magie, tak tam zase v minulosti bylo přehnutí dobra. Pak pro vás přijde někdo jako já, který vás odvádí do pokory. Dohání vás podobná karma, protože nemáte ještě doladěnou čtvrtou čakru s lítostmi. Přece jenom vás něco strhne k tomu, že toho druhého člověka budete litovat a pak tam tu ruku přiložíte.

Mám známého chlapce s maminkou, jsou oba báječní. Jsou ze severu Čech. On je velmi, velmi dobrý a maminku miluje. Maminka taky je báječná ženská. Nedávno mi psal, že neustál, když maminku bolelo hrozně koleno a že jí přece jenom tu ruku přiložil. A protože to byla taková obrovská snaha, do půl hodiny mu ruka otekla jak báb, on s ní nehnul. Ptal se: Ivanko, co se děje? Já: Ty ses vrátil k bílé magii, ale je to dobře, žádné výčitky, tam by byla blokace ještě někde na dvojce. Nebo kritika, to je jedno. Je to dobře, že jsi to udělal, protože, když je to takto rychlé, tak je obrovský dar tohle prožít. Teď víš, že už to nikdy neuděláš, protože ty jsi té mamince ublížil. Maminka si to bude muset znova na kolena prožít, když bude mít nějakou akci, směřovanou k tvrdohlavosti.

On mi druhý den napsal: Už se stalo. Máma neprošla. Ona nesměla projít, protože znovu musela tohle to zaplatit. Vy zhoršujete osud těch lidí. Já vím, že to je těžké, když je to dítě a teď se tam něco děje. Ne. Stojím jak kamenná, aby se o mě to dítě mohlo

opřít. Postěžovat si, poradím mu: to nic není. Popřemýšlej trochu. To je jedno, že tě druzí odmítají v tom kolektivu, tak jo, tak si hraj sám. Jakmile se dítě naučí žít to, co je mu nabízeno na stříbrném tácu, zmizí ta jeho oddělenost, protože mu bude jedno, že ho druzí odmítají. A tím se otevře spojnice mezi jeho nitrem a nitrem druhých. Najednou bude všechno jinak.

Jste jedna bytost a vy to chcete po těch druhých. Vaše odpory, které tam máte, znemožňují tomu okolí, aby se k vám přiblížilo, a děláte to vždycky jenom vy. Pozor, nemáte nic ve svých rukou. Máte ve svých rukách všechno jako Bohové, ale nemáte to jako lidé. Takže nezapomeňte, že i dobu, kterou pochopíte, máte zapsanou v DNA. Nemůžete to ani urychlit, ani zpomalit. Je to tak, jak to je. Já vás vlastně vedu k absolutní ignoranci.

Nevím, jestli jsem vám to vyprávěla, tohle slovo miluji, protože to pronesl můj francouzský zeť. Jednou naše Lucka v kuchyni vařila a on tam měl nějakého kamaráda a slyší, jak se ten kamarád ptá jejího muže: Ty máš ženu Češku, co je ta čeština za jazyk? Lucka povídá: já jsem vlezla mezi futra a čekala jsem, co poví. On říká: To je jako japonština. To je samé tak jó, tak jó...To slyšel ode mě. Takže buďte jak Japonci, jo?

Já jsem zjistila, že když to řeknu, ten souhlas, nebo takové to: to nic není, přijde uvolnění. Tím jsem začínala, když si třeba děti přišly stěžovat, nebo druzí z venku. To nic není, jsou horší věci. To už je základ. To ego je tak napjaté, že se něco děje jiného, a když tohle řeknete, tak ten člověk tak jako povolí, a už můžete začít mluvit. Klidně i přeneste pozornost někam jinam, když je to možné. Ať trochu začnou chápat, že to mají ve svých rukách. Ti lidé, kteří prožívají egoismus, se jenom vezou. V tom smyslu, že mně se to děje, já nemám nic, takový ten boj o prvenství a to, aby jemu se ty věci neděly. Nebo aby zvítězil. Teď se to bude měnit ve všech směrech. Nejenom v osobních životech. Vy to fakt máte pustit. Ale nitrem.

To nitro je důležité. Tělo přehlížejte. Ideální je, je zapomenout na vašeho panáka. Já nemyslím frňana samozřejmě, zapomeňte na ty Honzy, Jirky, Jany a Ivy...Buďte skutečně poslední, jak říkal Kristus. Tak jo, tak já to nepotřebuji. Pak už není lítost. Proč zrovna já bych měl být poslední nebo proč mému dítěti se to děje? NE. Je to ten můj osud, teď je zapotřebí něco vytrít. Nebudu se milionkrát rozčilovat, že tady někdo něco vylil, ale udělám to sama, protože já tam chodím a druzí, které mám ráda, tam chodí. A nebudu se litovat, že já sem to udělala a nebudu druhého kritizovat, že oni to provedli. Zkrátka to pro ten celek vykonám.

Asi před měsícem a půl jsem byla v Itálii. Můj zeť i Péťa si sedli a vyprávěli jsme si. Péťa se smála a říká: Paolo mi nedávno vyprávěl: Ty jsi tak úžasná. Já ti vlastně závidím, jak to děláš? Ty rozbiješ skleničku, vezmeš smeták a lopatku, zameteš to a je po všem. A Péťa říká: A ty ne? Tam je ještě - a vy to nevnímáte: Ježíši, co jsem to udělal, to je první taková myšlenka, nebo potom: jé, teď se mi to nechce zamést. To jsou pocity, které ani nevnímáte. Ani to nemusí myšlenkově projít, ale ten člověk to odmítá i zamést. Teď je tady bordel a nejraději by utekl. Ne, vy se k tomu musíte přihlásit. Ne se otočit zády a ignorovat to a házet to na druhé. I když tam je ještě trošička, tak je to stále egoismus. Ne, přihlásím se, jako za ten revolver do té věznice. To je obrovská úleva. A pak je

všechno skutečně lehké. Je to film, který jede a ten život se nádherně sám valí a proudí a teče a teď poznáte, že najednou vám všichni přinášejí v tu pravou chvíli, co potřebujete. A dávají vám to do ruky, jako kdybyste byl ředitel zeměkoule a řídil ji. To je Božství.

Takže já bych po vás chtěla vědět, co jste zažívali za věci, než jste došli sem. Třeba týkající se událostí, které byly ještě k nerozeznání od těch pokorných věcí a bílo magických a možná i černo magických. Protože někteří lidé si skutečně nerozumí. Pamatujte si, ego si musíte odložit sami. To za vás nikdo neudělá. Všechno co podvádí a všechno co vás navádí k tomu, aby se to jenom vygumovalo a vymazalo, vám ubližuje. Protože vy musíte znovu načerpat ty ubližující formy k tomu, abyste je sami odstranili. Takže si přitěžujete vlastní práci. Tohle je nutné vědět.

Nedávno jsem se setkala s takovou historkou. Já ji použiju. Protože to je také tak obrovsky lehké a neprohlédnutelné. Mladý muž mi vyprávěl, jak byl ve velké depresi. Nečekaně, po dlouhé době. Zpočátku nevěděl proč to je. Přišel totiž k hrobu jedné ženy, která spáchala sebevraždu. Pak si zpětně uvědomil, že jí chtěl vlastně pomoci. Jestliže už budete hodně čistí a takhle prosadíte vůli, i k někomu, za někoho se chcete pomodlit, aby se to očistilo. Stačí, když na něj se soucitem myslíte. Uvědomte si, že sebevražda není žádné zlé jednání. Dřív se považovaly tyhle skutky za závadné, a jak ty lidi budou trpět. To vůbec není pravda. Protože v čase ten vývoj pořád postupuje, škola se nikdy nezastaví. Tenkrát se vám to muselo říkat, protože vy byste byli tak fanatičtí a skákali byste dobrovolně na druhou stranu. Takže pozor, dostaneš na prdel, když to uděláš, zhoršíš si to. Ale tak to není.

I tato záležitost je daná. Jestliže já si vyberu jako část Boha támhle ten osud, já si ho vyberu kompletní i skutečně se sebevraždou, kterou tam někde na konci uskutečním. Protože ten program je hotový. Něco jakoby nezvládnou, najednou klesnu a moje ego si vybere tento způsob odchodu. To je ego, vůle toho člověka, který už tu nechce být. Ale pozor, řídí to Božství. Jinak by se to nemohlo stát. Žádné odsudky, a není zapotřebí tomu člověku dál pomáhat. Vy tady samozřejmě víte, že na něj máte dobře myslet, ale on neudělal nic špatného. Lidé by to takto považovali, ale vy už nejste lidé, vy jste Bohové. Už vcházíte do pokory. Tohle byste si měli uvědomit.

Vím, že to je těžké. Také proto jsem dostala tak velikou pusu, abych tisíce hodin na vás mluvila a vysvětlovala a vysvětlovala. Víte sami dobře, že jsem mohla přidávat po velmi malých krůčcích, další a další informace, že to šlo velmi pomalu. Protože kdybych vám řekla celou pravdu najednou, tak byste mě ukamenovali. To by nešlo. A také jsem ještě čekala na dobu, kdy se mohly spustit tyto informace. To také nebyla vůle Ivy. Nikdy bych to nepřekročila, až když se to samo otevřelo.

Minulý týden jsem si pozvala na návštěvu dvě moje kamarádky. Měla jsem narozeniny, uvařila jsem. Ta jedna je taková až extra andělská, strašně fajn. Najednou tak na mně kouká a povídá: Teď mi dochází, že ty jsi, co se 25 let známe, o všem, co bude, říkala, a už 80% se splnilo. Jak jí to dojíždělo do té hlavy, že jsem občas někde zmínila, co vlastně jednou budu dělat a jak to bude. A ona vždycky: Kdy? Vy jste zvyklí si to načasovat. Já

říkám: Já nevím. Ona: Ty to nevíš? Já: Ne, to se stane samo. Já jenom čekám, až si to pro mě přijde.

Ano, ten program si pro vás sám přijde. Nikdy nic nemůžete urychlit. Stačí jenom žít. Zazvoní telefon a během jedné minuty je pro vás svět úplně jiný. Úplně se změní a zase míříte více doprava pak doleva. To není politika. To je váš život. Takže nic neodsuzovat, jenom reagovat tělem, to stačí.

Ten muž, já se k němu vrátím, ale už je hodně dobrý, v tu chvíli, když chtěl pomoci té ženě, která byla pod tím náhrobním kamenem, se vsunul opět do pozice člověka. Přišly obrovské deprese, protože ego toho využilo. Ego se o vás bojí. Ego na mě někdy bude vrčet - co když nemá pravdu? Ono to tam někdy proběhne, já to vím, nebojte se, já vás miluji i s tím, že budete vrčet. Protože i on mě miluje. To je právě to. To se dělo v Táboře na podzim minulého roku. Tam chodili lidi zvracet a průjmovali, vycházeli po etapách na chodbu a vraceli se. A v jednu chvíli jsem řikala: Nebojte se, to odlupování se mě nemůže dotknout. Tak pak mi za týden psala mladá žena, že v jednu chvíli se o mě bála, protože cítila, jak se to tam vzedmulo. Jak velké množství se tam odlouplo a že najednou viděla, že sedím nad tím, nad tou kalnou hladinou a zářím. A že opravdu se mi nemůže nic stát.

Ano. Protože On je já. Já jsem vyplavala nad tuto hladinu a jeho považuji za ohromně dobrého. Vždyť je to program vašeho těla. Je to hmota, kam jste chtěli přijít. A vy jí musíte respektovat. Zbavíte se jí tím, že se jí podřídíte. Že s tím egem budete souhlasit. Se vším, co vám řekne. Zemřeš. Tak jo. Nic. Odpinknete ho. Ale pozor, říct si: Téhle ženské teď musím pomoci - už vás má. Hned se nafoukne a přivede vás klidně i do obrovských depresí, které jste třeba léta nezažili. To nejste vy. Takže nepřizívat. Vy se můžete dotázat nebo lehce informačně něco pronést a uvidíte reakci toho druhého těla. Buď zabere, nebo nezabere. Nedělat si starosti o toho druhého člověka. To opravdu není důležité. Odevzdat ho tomu jeho programu neboli Bohu. Protože vy ho máte také v osudu, Nadjá vědělo, že byste tohle ještě neunesli.

Včera jsem stála před tou mladou ženou, co na mě čekala po tom Ostrohu. S tím drsným, obrovským, neuvěřitelným osudem, kdy ji byly sebrány děti. Tam se odehrávaly neuvěřitelné věci. Tam se vychází z černé magie, je to logické. Ta babička, tam je černá magie, tam je žárlivost, vlastnění, útoky emocionální, možná i skutečně magické. A ta žena dokázala tu babičku milovat. I když před dětmi ji obrovským způsobem zbila. To jedno dítě to nevydrželo, jak ta maminka byla na té zemi, tak jakoby tu maminku překrylo. Přestože ta babička mu přikázala: Teď zůstaneš tady, tak on odešel. Ona ji nepomlouvala. Dokázala obrovské věci. Vrátila se z veliké dálky do toho města, aby se pokusila znovu vrátit otce do té rodiny. A pak najednou do tří dnů přišla o čtyři děti. Ona to dokáže. Já jsem necítila nic. Tam byla taková hladkost a viděla jsem ty oči, jak mi věří. Ano, v té chvíli z vás mluví Bůh. Kdybych jí litovala, už ze mě Bůh mluvit nebude. Už bude mluvit Iva a už jí můžu poradit špatně. Já teď z veliké lásky k tomu člověku, ho nesmím litovat. A nesmím kritizovat je, protože oni jsou vybraní jejím osudem. Ona to chtěla. Oni jsou pro ni tím nejlepším, aby tyto odpory dokázala zvládnout. Všechno je opravdu dobře. To si musíte vždy uvědomit.

Moc vám doporučuji knížku od Elisabeth Haich – Zsvěcení. Tam jsou všechny pravdy. A také v drsných obrazech. Ano. Vše je nastavené. I to, co zvládnete, i to, co nezvládnete. To už jsem vlastně nastínila na základních přednáškách, že jdete z bodu A do B, přičemž B je hranice, kterou si odsud v pochopení odnesete. Ani o gram víc ani o gram míň. Když budete tak zvaně duchovně líní, tak vás ten život dokope. Když budete pospíchat, tak vás zabrzdí. Vy tu totiž nejste sami. Máte kolem sebe druhé, kteří potřebují vaší spolupráci. Vy byste jim frnkli.

Vysvětlovala jsem vám, jak jsem byla postupně uvolňovaná a pak jsem byla brzděna. Pak mi přikázali, abych znovu jedla maso, protože vy byste mi nerozuměli. Já bych vám mezi tím jakoby informačně utekla a pak bychom se mýjeli. To nejde. Mezi duchovností musí být jen určitá vzdálenost. Jakmile by se překročila, tak už byste mi nerozuměli. Proto velmi ráda používám příběhy, protože ty jsou vám blízké. A také mám ráda příměr se školou. Tam si můžete nastavit úplně všechno. Anebo pohled do vlastního těla, kdy si představíte, že jste jedna buňka. I ty buňky se rodí nebo umírají, mění se jejich počty. Tam můžete vidět veškeré egoismy. Všechno je ve všem. I vy totiž opravdu jste Bůh. Člověk jako jednota se všemi přítomnými buňkami je v té chvíli dokonalým Božstvím. A on těm buňkám velí.

Jak se to děje jsem vám vysvětlovala na základních přednáškách. Vy jim velíte chováním k tomu velikému světu. Tak jak se chováte k tomu světu, tak velíte svým buňkám a pak ony činí to, co děláte, nebo nečiní to, co nečiníte. Jenže pozor, pravda je ještě vyšší. Vy jste také jednou buňkou z velikého světa. A to, co on chce, co on činí, vy činíte příkazem. A je toho ještě více. I on je zase jednou buňkou ve větším těle. Jde to do nekonečna. Už mi naskakuje husí kůže. Už přestanu. Je to nekonečné, takže vy skutečně jste Bůh.

Teď se všechno jakoby rozrůstá a zraje, jak se to roztahuje v tom vesmírném kruhu. Jak jsem malovala na Benefici, dostáváte se k vyšším poznatkům. Stává se z vás více vědoucí buňka. To je, jako když v těle máte třeba nějakou orgánovou buňku a ta se pak dostane do pozice velení. To znamená je neuron. A to mě také vede k tomu, abych vám přečetla krásnou esemesku, kterou jsem dostala od Irenky Antošové. To je žena, která pracuje v Ústí nad Labem jako zdravotník. Občas mi posílá i básničky. Minulý týden mi napsala: Tak si tady opakuji neurologii a úplně jsem viděla jednotu. Jeden neuron je propojen s třiceti tisíci dalšími axony, odstředivými výběžky, dvaceti pěti tisíci dostředivými dendrity a ještě další propojení neuronů. Předpokládá se propojení až dvacet pět miliard neuronů navzájem. Vše je plastické, vše musí spolupracovat a nesmí zde být chaos. Takže jedno tělo v malém těle. Lidské tělo ve velkém. Pá, pusu, hezký večer. Nejlépe pod dekou.

Jakmile se postavíte odporem, tak vás to všechno sešrotuje. Nechá vás to na té úrovni, ve které jste se postavili. A pak se zase čeká na další záběr druhých kol. Jestli se znova budete bránit, anebo povolíte. Tak povolte. Ne teď, jo. Je to fakt zajímavé. Lidé s určitou mírou ega by byli v křeči.

2.3. Jak to dopadlo na tom hřbitově?

Na tom hřbitově to dopadlo tak, že ten muž si odnesl tu vůli, ten výboj, že jí chtěl pomoci. On si to zpětně uvědomil, protože okamžitě přišly deprese. Ale za jeden den odezněly. Ale pozor, to také nemusí odeznít. Tady to je zase obrovsky dobrá zkušenost, protože ten člověk si najednou uvědomí, že se vsunul do pozice těla. A to ego toho skutečně využije, on vás nechce pustit. On využije v každém momentě vaši skulinku. Zná vás dokonale. Protože je to program v DNA. Vy před ní neutajíte vůbec nic. Ta oddělenost je nastavená do úplného zrušení ve vývoji vašich těl. A tohle je nutné vědět. Když ten člověk pochopí, měl by se zaradovat a umínit si: Už nikdy víc. Protože ty deprese najednou po takové čistotě, jsou strašná věc.

Já neznám deprese. Ale Nadjá vědělo, že si musím trošičku něco prožít. Před třemi nebo čtyřmi lety jsem šla Franči šaty. To bylo neuvěřitelně nastavené. Oni tady byli v prosinci a v lednu, jako vždycky ten týden kolem Silvestra. A jednou přijedu domů s nákupem a Péťa říká: Maminko, Franči má k tobě prosbu. Já: Jakou? A ona: Babičko, já bych chtěla šaty na princeznu. Cítila jsem, že to není náhoda. Naposledy jsem šla před dvaadvaceti lety, když jsem začala s laborkou. To bylo tak zvláště silné, něco mě tím čekalo. A první bylo takové to: Jee. Pak jsem samozřejmě řekla: To víš, že ti je ušiju. To bylo také v mém programu. Byli tam ještě asi čtyři dny, každý den se mě Franči ptala: už je máš ušité? Já: Franči, napřed musím našetřit na látku, koupit, ale já ti je pak pošlu poštou.

Uplynul měsíc. Čekala jsem na konec ledna, až přijdou peníze z faktur, pak jsem šla koupit bílý satén, růžové hedvábí a všechny takové ty mašle a pustila jsem se do toho. Mám ráda, když to jeden den stříhnu, za jeden den to ušiju a pak dělám věci v ruce. V tomto jsem byla mistr. Mě spíše dělá problém přišít knoflík, když se pak někde utrhne. Ale tohle jsem nedělala hrozně dlouho. A ten den jsem mamince slíbila, že v jednu hodinu po obědě pojedeme nakoupit. Teď jsem si říkala: To musím stihnout. Šiju, šiju, dvakrát se stalo, že jsem to musela kousek vypárat. Ten satén, když potom párete, tak pak se vytáhne taková ta nitka, je to vidět, to může zkazit všechno. Ona měla ještě nastřížené boky, bylo to projmuté, ještě prošité ... Jenže mi to tam zkrátka ujelo, teď jsem to musela párat, strčit tam dozadu jakoby mašli, protože ta nitka se posunula. Ženy mi budou rozumět.

Teď jsem koukala na hodiny, jak se blížil ten čas, kdy ta maminka má přijít, že pojedeme na nákup. A už vás to chytí. To chtění, že to chci mít hotové a vyřešené, než budeme tu hodinu a půl někde na nákupu. Abych zjistila, jestli to zkazím nebo nezkazím. To ještě furt byla vůle Ivy. Teď ten čas běžel, tělo se začalo tak jako klepat a najednou maminka: Tak jedeme? A ještě přišla o čtvrt hodiny dřív. To všechno bylo načasované. A to už jsem věděla, že ne, že kdybych to urychlila, tak to úplně zkazím. Tak jsem to takhle odhodila a říkám: Jedeme. Najednou přišel takový pocit, jak si to na mě sedlo. Pozor, já neumím být ni zlá ani protivná, ale ta maminka jak seděla vedle mě a byla nevědoucí, říká: Co ti je? A přitom jsem se ptala: Maminko, kam pojedeme, kam chceš jet nakoupit? Tak jsem jí to teda vyprávěla: Ale, mám takový problém a teď jsem to chtěla mít hotové, ale nene, já to odložím. Ráda to odložím. To je dobré, to nebudu řešit. Ona: já z tebe cítím něco divného. Já: Já taky, neboj. Snažila jsem se to zlehčit.

Jenže ono to tam stále bylo. Ať jsme tlačily košík, ať jsme procházely turniketem, ustavičně to tam bylo a ona pořád na mě tak koukala. To bylo intenzivní, ona nezná tento pocit, který šel ze mě. A já pořád takovou tu tíhu, jak myslíte do té budoucnosti, ta Iva zkrátka furt se nemohla dostat z té budoucnosti - jak to dopadne?

A najednou mi to došlo. Říkám si: Vždyť je to jedno. Ať to dopadne, jak to dopadne, je to už hotové. Už je to hotové já ti to odevzdávám. Přišel takový pocit blaha. Maminka mezi tím nabrala do košíku nějaké věci, došla za mnou a říká: jé, tobě už nic není? Já: No konečně! Ale i ten člověk to vedle mě cítil. Ano, vždyť je to toho nahoře. Mně to nepatří. A zároveň ten nahoře jsem já. Mou vůlí bylo už dopředu stanovené, jestli se to podaří nebo nepodaří. To byla taková úleva. Přišla jsem domů, rozdělala nákup, roznesla ho, kam patřil, s maminkou jsme si ještě daly kafe. To jsem také ještě dokázala, už mě nic netlačilo. Bez absolutního problému jsem to pak vypárala bez další vytažené nitky, všechno bylo do dvou minut. Ta nitka, která byla posunutá, tak tam jsem našivala korálky. Ono to nebylo vidět. Udělala jsem tam výšivku. No nádherné šaty. Ale ty šaty mi fakt pomohly.

Tohle bylo využité k tomu, protože věděli, že na nic kolem bych takhle asi nezabrala, abych to měla. Já jsem to i chtěla mít hotové. To Iva chce mít hotové, že jo. Do prčic, vždyť to není moje tvorba. Vy si to přivlastníte - ne, máte jenom konat. Ty ruce se mají pohybovat, máte pozorovat pracování. Ono se to děje. Vše je hotové. Cítila jsem obrovskou úlevu, ale ne za sebe, za vás. Říkám si: Ježíši Marja, jestli oni tohle cítí, ty bláho. Takový obrovský soucit přišel, ještě větší, než obvykle. Asi mi chtěli dodat ještě více síly v tom smyslu, že to má význam vás z toho informačně dostat.

2.4. Jedna autorka doporučuje, abychom, chceme-li si přitáhnout svůj dvojplamen, říkali: Já jsem bytost fialového plamenu, já jsem čistota, kterou Bůh řídí (?) žádá. A pro dvojplamen: Můj plamen je bytost fialového plamene, můj plamen je čistota, kterou Bůh žádá. Je to dobře?

To je magie. Začátek, jo. Chceme si přitáhnout svůj dvojplamen. Proč byste si chtěli přitahovat, když už osud je hotový. Kdo je ten, kdo přitahuje dvojplamen? Člověk se jménem, který něco chce. Nedělat žádné přitahování dvojplamenu ,nebo ten váš dvojplamen bude jako dvojplamen a pak vás nakope do prdele.

Já jsem vám vyprávěla o té naší další čarodějnici, kterou jsem kdysi dávno varovala. Rozvedla se a toužila mít partnera. Kdykoliv jsme se viděli, bylo tam takové přání. Já říkám: Nedělej to, zbytečně si zkomplikuješ život. Jestli k tobě má někdo přijít, vždycky k tobě přijde ten, kdo k tobě vibračně patří. Vrána k vráně sedá. A to je pravidlo. Vytesat ho do skály. A jestliže já budu egoistická, snižuji si vibrace, přijde ke mně ten, koho si zasloužím. Vždycky to tak je. Z tohoto důvodu jsem vás kdysi varovala, jenom jsem to nadhodila, abyste nechodili třeba ke kartářkám. Protože ta kartářka předpoví: on už se blíží. Ještě se můžete třikrát seknout. On se sice blíží, a budete myslet: Je, to je určitě on, nepochybuju. Chramst ho, pak jsou zádrhele.

Tohle je vlastně něco podobného, ale ta žena namítala: No, tobě se to řekne. Já: Tak jo, tak si popros. Vidíte to? Já jsem jí to umožnila a bylo mi to lhostejné. Já jsem jí poradila.

Když ne, tak musela získat zkušenost. Takže ona poprosila. Pak jsme se viděly za půl roku. Vyčerpané, vycucané stvoření. Chytil se černý čaroděj. 30 esemesek denně, už chodila domů kanálama, čekala, až se setmí, aby nebyla vidět, jak jde domů. Co se dělo, bylo neuvěřitelné. Pak jsme se viděly za další půlrok a to už byla těžce nemocná. Tam byla taková vztahovka, že jí vůbec nefungovaly ledviny. Ona nabrala vodou 10-15 kilo. Nikdo si s ní nevěděl rady a trvalo to rok. Byla na Wobenzymu, po nemocnicích. Teprve za rok se vše normalizovalo, až zaplatila ten obrovský výkyv egoismu. Ale měla dobrou zkušenost. Už by si nikdy partnera takhle nepřála. Ale tenkrát jsem jí to nemohla vysvětlit. Jen tou radou. To je důležité vědět.

2.5. *Jak je to s uměním? Myslím tím díla, která existenci duše potvrzují.*

Tak tohle dělá vždy Božství. Když se hadí síla dostane vývojem do jisté výšky, kdy už toho Božství je ve vás hodně, je v hladině mezi černou a bílou magií. Tam už je téměř 90% kanálu zaplněného. Tehdy přicházejí různé velmi dramatické záležitosti, nastavené v osudu. Třeba vám někdo milovaný zemře. Umělci mívají velice drsný osobní život. Je tam také náběh Boha, který si chce zahrát třeba osud slavných. Já mám bratrance, on je neuvěřitelný malíř. Nemá žádnou školu, asi na rok ho k sobě vzala paní malířka Klimptová. Pak mu řekla - už vás nemám co naučit. A on žije svým životem dál. Kdybyste přišli do jeho domu, je až šokující, jak je to nádherné. Měla jsem na návštěvě báječné manželé Kuchtíkovy, žijí v Praze, on je novinář, a když viděl obrazy mého bratrance, tak říkal: To musím vidět. Musíš mě s ním zkontaktovat. Takže já jsem to domluvila, pak se navštěvovali. Oskar chtěl pro mého bratrance alespoň malou galerii, aby se jeho neuvěřitelné díla ukázala lidem. Kdybyste viděli jeho Poslední večeři, to je úžasné.

Maluje zvláštním stylem. Jemu se to přihodilo tak, že když byl malý chlapec, tak došlo k takové zvláštní dohodě. Moje teta, maminka Fanouška, měla dva o hodně mladší sourozence. Protože to byla velice chudá rodina, ta maminka potřebovala chodit pracovat a tak řekla té tetě Alence: Když mi teď pomůžeš vychovat bratry, abych mohla chodit do práce, tak ti vychovám tvé první dítě. Ona skutečně neměla „dětství“. Ona ty bratry milovala, vychovávala a dělala malou, velkou matku. Když potom porodila to své první dítě, tak skutečně ten Fanoušek do šesti let, než šel do školy, byl na té Moravě. Na jednu stranu to bylo úžasné, protože ten dědeček byl úplně jiný, než strejda s tetou. On uměl práci se dřevem, rozuměl přírodě, byl to moc hodný člověk. Doma v té původní rodině nebyla harmonie. Bylo tam v nějakých věcech malinko nedorozumění. On říká: Já jsem vlastně rád, protože jsem tam byl šťastný. Na druhou stranu jsem byl dítě, které si v jistých chvílích myslelo: Oni mě nemají rádi. Oni mě doma nechtějí. Ostatní děti měly rodiče. Takže proti blokaci tady je ten pocit toho, co je lepší.

A tento dědeček byl navolený do osudu z jediného důvodu - aby došlo právě k otevření tunelu múz. Jednou řekl tomu mému bratraci: Fanoušku, ještě počkáme pár dnů a pak spolu pojedeme někam na kole. A ten starý pán toho kluka vzal na tyč na kolo, jeli asi 25 - 30 km daleko. Pak ještě šli dlouho, dlouho lesem, neřekl mu, co tam uvidí. Najednou se nečekaně otevřela obrovská louka, plná květin. Nevím, jestli to byly petrklíče, nebo bledule, to už si nepamatuji, zkrátka bylo to neuvěřitelné. Oni tam stáli

a tekly jim slzy. A takový zážitek otevře múzy. To je v osudu nastavené, že se to stane. Něco, co s vámi zacloumá. S někým zacloumá ztráta rodičů nebo nějaký fatální čin, který se odehraje.

V osudu je nastaveno, že se využije pro inspiraci vzhůru. Ale zároveň je ten člověk většinou dramatickými situacemi udržován ve svém osudu. Čím větší emocionální strasti, tím výraznější prožitky. A to Božství se může dostat ven ve formě umění. Je jedno, jestli je to hudba nebo sochařství nebo malířství. Vždy je ten osud něčím obrovsky tragický a zoufalý. Vezměte si, Smetana ohluchnul. Božena Němcová prožila utrpení ze ztráty dětí, obrovskou chudobu a neporozumění s manželem. Oni si tam nerozuměli, takové ty nenaplněné lásky. To já vím. Tohle mám za sebou. Tam už nezáleží Bohu na tom, co bude potom. Jestli bude uznán za života nebo až po životě. Většinou přijde uznání až po životě. Když si nechce nafukovat egoismus. To s tím také souvisí. Takže tahle tvorba nikdy nepatří tomu člověku, ta patří vždy jenom tomu Bohu. Bůh tvoří. Ale ono se to dostává navenek právě jenom přes to lidské utrpení, které tam je v osudu nastavené.

Kdysi dávno jsem byla operní pěvkyní. To byl také velmi dramatický osud. Na jednu stranu to bylo krásné v okamžicích, kdy jsem tvořila, když jsem dávala lidem. Ale ten můj osud, který tam byl, ten byl hodně, hodně těžký.

2.6. Mám doma sluneční kapky ještě od pana Spěváčka. Nevím, co s nimi. Vyhodit asi ne, stály plno peněz, 30 tisíc. Ale prodával je hezkým způsobem, pozitivně. Jak vhodně s nimi naložit?

On věděl, že by je negativně neprodal. Berte to tak, že jste si koupila dobrou zkušenost. Ta byla hodně cenná, ta zkušenost. Musíte se rozhodnout sama, když je nepoužíváte, tak k čemu vám jsou? Když byste třeba eventuálně našla někoho, kdo by tomu věřil. Může to fungovat jako placebo, i to je dobré. Ale to už konec konců můžete načepovat do skleničky vodu a říct, že jsou to kapky. Ale darujte je zadarmo, když už. To stačí. A nepřemýšlejte o tom. Jestli ano, ne, co je dobré, co je špatné, vždyť vše je dobré. Pamatujte si. Ať děláte, co děláte, na tom nezáleží, vy musíte mít jenom dobrý úmysl. To, že to dopadne třeba potom špatně, není už vaší vůlí, to už je vůlí hotového osudu, který tam je nastavený. Ale vás očišťují vaše úmysly. To je důležité. Úmysl je prožitek, s čím to děláte. S čím do toho vstupujete, to stačí. Myslete s láskou. On by dneska, kdyby ty Sluneční kapky fungovaly, mohl chodit. Je o berlích a chodit nemůže.

2.7. Lidé mi rádi předávají své životní těžkosti, snažím se jim pomáhat. Spíše někdy asi poučovat, jiný úhel pohledu na problém, ale vyčerpává mě to. Co s tím?

Vy to nesmíte prožívat. Vyslechnout, jedním uchem dovnitř, druhým ven. A jenom říct názor. Protože jakmile vás to zatěžuje, ono se to bude dít, protože vy se totiž stáváte Božstvím v plném slova smyslu. Ti lidé tu čistotu vycítí. Čím člověk má v sobě toho Božství víc, tím jsou k vám přitahovány další a další zkušenosti. To je normální vývoj jedince, jakoby k Božství. S tím musíte počítat. Zkuste si představit, až budete jednou Archandělem, kolik lidí z trojky na vás bude škemrat, žužlat o všechno, to je k posrání.

Hele, neprožívám to, abyste věděli. Nene, já to tak nadlehčuji, abyste z toho měli legraci. Ale je to pravda a to vědomí o tom ví. Jim to je jedno, proto se také dostali na tento stupeň. Ano, ze začátku, když si berete ty těžkosti a na ty lidi myslíte, to ego vás tam tahá myšlenkami, tak vás to zdemoluje. Ne, jedním uchem dovnitř, druhým ven. Už jsem o tom vyprávěla, když ke mně chodili lidé dřív na výklady, tak potom došlo samozřejmě k aurickému sezení, aby se vidělo, kde co je. Protože ne každý člověk o sobě ví, co všechno prožívá. Neumí vyhodnotit, protože ego pořád kouká ven a něco chce. A to vás tak zaměstná, že vůbec nevíte, neznáte se uvnitř. Ano, až se poznáte vevnitř, poznáte celý svět. Celý vesmír. Protože nitro čisté bez zákazů, příkazů a všech takových těch pitomostí, toho hodnocení, kritiky a odporu je úplně Božské. Tohle je hrozně důležité vědět. To znamená, že vy máte dát jenom informaci a nepustit do toho člověka, kterého hraje. To je důležité. Jinak vás to zatíží, myslíte na to a to ego vám to tam cpe. Ne. Vy jste dali informaci, a ten člověk s tím musí pracovat. Pak už nespolupracujete se svým vlastním egoismem. To je hrozně důležité vědět. Pak nebudete vyčerpaní. A když, tak minimálně.

Vždycky nám nahoře říkali: Pamatujte si, nic si nepřivlastňujte. Kdybych já si informace, které vám říkám, přivlastňovala, to znamená, byla na ně pyšná, byla bych zdemolovaná. Ono stačilo, jak jsem byla zdemolovaná na konci prosince. Přeci jenom jsem tu schránku stále někam přesunovala a hlavně jsem ještě pracovala a měla i jiné povinnosti. Ta Iva paralelně žila vlastně s tou schránkou, se kterou se přenášely tyto informace, ale nikdy jsem si je nepřivlastňovala. A kdybych si je přivlastňovala, tak už bych dávno byla úplně vedle. To by nešlo. To bych asi ani nepřežila. To, co ve mně mluvilo. Mluvilo Ono a patřilo to Jemu a vám. Protože vy jste také on. Já jsem pouze tvořila kanál, kterým to procházelo. To je všechno.

Právě proto jsem vlastně odstoupila od těch přednášek, protože kdybych byla egoistická, tak bych to nedokázala. Nedokázala bych zmizet z těch pomyslných podií a furt bych se tam někam drala a stále bych z toho něco chtěla. Základ je ten, že z toho nechcete nic. Vy jste poskytnutí jenom jako kus hmoty pro další fázi toho Božství, které se tady vyvíjí a zrozuje. To je všechno. Takže odstoupit od toho. Nepřivlastňovat si.

Tam přichází hodně zkoušek. Já si pamatuji, před léty, když jsem přednášela doma, tak občas přišel někdo, a pak vám ten člověk třeba řekne, že začne chodit k někomu jinému. Tam přijde veliké prozkoušení, protože vy opravdu musíte souhlasit. Vy víte, že ten jeho program je nastavený, že by mu něco chybělo. Ten druhý učitel je pro něj také dobrý. On si přichází pro zkušenosti.

Měla jsem holčinu třeba, která ke mně chodila léta. Vysvětlovala jsem jí vlastně jakoby nejvyšší stupeň toho, co se tady mohlo dít. Já to věděla, ale ona to nevěděla. Ona chápala, chápala, najednou mi odběhla ke konstelacím. Okamžitě byla zpátky. Protože po těch konstelacích šíleně zvracela. Asi týden. To vůbec nepřestávalo. Tam si v těch prožitcích oživila ještě znovu minulostní odpory. Pokud teprve dojdete zespoda k těm konstelacím, tak vám to udělá dobře, ale jakmile se vracíte z nějaké výšky, tak vám přibývá ego. To je ošklivý pocit.

Nějaká paní mi psala, je to asi půl roku, že poslouchá mě, pana Tolleho a teď jí přišla nějaká čistá duše, asi nějaká Američanka nebo Angličanka, nevím. A že ta vedla meditace a v jedné chvíli řekla: tak, a teď chcete vystoupit do astrálu. Ona psala: V tu chvíli jsem myslela, že umřu. Mně bylo tak špatně. Já jsem se svezla na zem ze židle, co to bylo? Já: Vy jste si nafoukla ego. Ego, které jste si léta umenšovala, vývojem bez egoismu. Ona: najednou tam bylo tak strašné zlo ve mně. Něco tak příšerného. Co jsem to otevřela? Já: Nebojte se toho. Už tam nelezte. Tohle si bude pamatovat. To je, jako kdybyste byli v deváté třídě a teď si odskočili úplně někam jinam. Kde jsou jiná pravidla. A teď vám tam vtloukají do hlavy, že vy jste ten středobod světa. To je těžké zahrávání. Ale zase, tu zkušenost vám nikdo nevezme. To, že vám bylo takto špatně, je dobře. Ten člověk už do toho nesáhne.

2.8. Ivanko, prosím tě, nelekni se. Ale mohla bys říct, co všechno je černá magie? Mám pocit, že i některé běžné věci mohou být i černou magií, aniž bychom to tušili. Tak jsem z toho někdy trochu jelen.

Božství ve vás stoupá. Ono stoupá, stoupá, přibývá každým životem, až toho Božství máte v sobě hodně. Hladina siddhi se vždy vyznačuje tím, že vám dá nějaké magické schopnosti. Najednou zjistíte, že třeba cítíte vůně. Podle vůně něco identifikujete, teď to chcete třeba ukazovat lidem. Chlubit se tím. Horší ještě je, když na tom chcete vydělávat. A někdy těžce. To je jedno, jakou máte schopnost. Tam si můžete dosadit cokoli. Jste na to pyšní, vy si to přivlastňujete, že to je moje. Nepřipustili byste, že vám to nepatří, že to dělá něco ve vás. Tam je ještě nevědomost. Pak, když vedle vás má někdo jinou podobnou vlastnost, tak ho nemáte rádi, protože on vám překáží. Přestrkujete se s ním, přetahujete, jste pyšní, agresivní, dokonce i využijete některé té magické vlastnosti, abyste ho odstřelili. Jsou tam přání, taková, aby se ten druhý zlikvidoval. Jakýmkoliv způsobem. Aby mu spadl barák a podobné věci. To tam všechno je. A když to vysloví bytost, která má v sobě takové Božství, tak ono to funguje.

Ten člověk neví, že neexistuje zlo a dobro. On chce vládnout. Nikdy před tím to nezkusil. On byl terorizovaný těmi osudy, tím vším a teď si chce vyzkoušet, co to je mít v ruce neomezenou moc. Vzpomeňte si na Voldemorta, to je nádherně zobrazené. Já tomu říkám Harry Fotr, je dokonalý. Můj nejmladší vnuk vypadá jak Harry Fotr. Má i modré brýle, strašně mu to sluší. Mimochodem je po mně hrozně ukecaný. Ale já myslím, že víc. On tu hubu nezavře. Strašně milý kluk to je.

Zase, vidíte to na tom mágovství. Kolem Harryho byla skupina bílých mágů, kteří s nimi ještě bojovali. Ten boj toho dobra se zlem je stále 3D realita. Ten člověk ještě sklízí své vlastní činy a ono to jde několik životů. Během jednoho života se nemůžete vymanit. Jestliže jste v tomto životě prožili i prvky černé i prvky bílé magie a teď odcházíte sem, tak je to jenom pro zopakování si učiva. Abyste si to připomněli, protože něco jste už samozřejmě zapomněli. Je to jenom oživení. To nic není, to se může dít. Ale běžně je těch životů několik v těchto úsecích. A tam si samozřejmě nastrádáte snahy ovlivňovat, rozhodovat, vládnout, zasahovat, aby to bylo podle vás. Neumíte respektovat.

Mágové většinou právě využívají třetí čakru, která je zodpovědná za střelení takových těch pásů. Pak jsou velice zděšení. Dneska jsme o tom mluvili. Když jsem ho kdysi

dávno potkávala na ulici, tak byl vždycky zjihlý jako beránek a koukal mi nad hlavu. Já jsem si myslela: Kam kouká? Jednou mi něco bylo, nabídl mi: Já se na tebe podívám léčením. Já: No nevím, ale to nic není, tak jo, jestli chceš. Byla jsem zvědavá. V životě jsem nezažila žádného léčitele. Tak jsem si sedla a on se najednou narovnal a povídá: Ty máš nějakého vysokého mistra. Já jsem tenkrát o žádném mistrovi nevěděla. Tak jsem si myslela: Kecá blbosti, zase se převádí. To je takový ten pocit obyčejného člověka. A co ti říkal? On: Buď na ní hodný. Já: Tak ho poslechni.

Až po čase jsem skutečně zjistila, že ta duše, nebo ta energie, která nás oživuje, takže ho skutečně varovala. A on poslechl. On říkal: Toho neznám, ten je z nějaké jiné úrovně. Já jsem si z toho dělala prču, protože takové věci šly úplně mimo mě. Takže ti prožívají tady ty boje, i pomluvy druhých léčitelů. Já ho varovala, x krát jsem ho varovala. Říkám: Prosím tě, nedělej to. Ty si bereš obrovské peníze, to se nedělá. Neposlechl. Když jsme byli sami dva, tak se přiznal. Jak tam byl někdo třetí: to není pravda.

Černého mága zkrátka poznáte. Tam je arogance, pýcha, sebevědomí úplně naduté jako bublina. Před tímto člověkem vás zachrání jenom obrovský soucit. Všechny jsem je měla ráda, ty lidi. Oni kolem mě procházeli jako panoptikum. Tam jsem krásně mohla vidět, jak bude pokračovat jeho osud a on skutečně v tom osudu, který tam byl nastavený, leží.

Dalším typem jsou potom bílí mágové, kteří zase přeženou to dobro. Dá se tlouct dobrem. Samozřejmě. Já sama jsem si prošla krátkou fází, protože jsem něčemu nerozuměla. Pak jsem jednou šla ráno k oknu a ozvalo se: Běž za Jirkou. Říkám: Aha, tak se tam asi něco dozvím. Mně bylo jasné, že dělám něco špatně. A on pak zjistil, že v tu dobu jsem chodila po ulici, a koukala jsem, kdo potřebuje pomoci. Jak jsem viděla obrázek, už mi to bylo jasné. Tam byl rychlý náběr. Já už jsem to kdysi dávno měla.

Je pravda, že jsem v dětství nikdy nikoho nelitovala, ani když byl nemocný. Věděla jsem, že ten člověk si to zaslouží, ale tohle tam ještě zbylo. Takový ten náběr té pomoci. A tam mi to došlo, že nemůžu. Že každý má, co si zaslouží. Kdyby tenkrát někdo potřeboval ledvinu, tak bych mu ji dala, když by mu to vyhovovalo... To je přehnané. Představte si, vy dáte někomu ledvinu a on si jí zdemoluje tím, že zase bude mít vztahovku. To je vyhozená ledvina. Vždycky si to takto zobecněte.

Pozor, bílí mágové také ještě zasahují. A také tam bývá pýcha. Někdy je tam i nerovnováha v majetku, že si za to ještě něco berou. Můžou si brát, když je nic neživí, ale oni hlavně zasahují bez rozmyslu. Oni nevědí, že vlastně ubližují. Přicházejí různí lidé s prosbou o pomoc. To je logické. Někdo je vědoucí, někdo méně a s ním se nedá pracovat. Je to nekonečný příběh. Pak jste jako pumpa, která čeká, až přijede další auťák. Vždycky natankuje, vyjede to, a zase natankuje...Pak jistě tu marnost, ale to si také musíte během těch bílých mágovských životů prožít. Až se pak dostanete do stavu, kdy víte, že jediná možná cesta ven je, že ti lidé se naučí to nedělat. Aby byli zdraví. To je jediná cesta, a pak už vás nic jiného nezajímá.

Víte, že každý má, co si zaslouží. Že je to pro něj dobré, protože on musí prožít zkušenost a skutečnost, jaká existuje. A je jedno, jestli to bude trvat ještě měsíc nebo 50 let. Trpělivě stát, usmívat se, vysvětlovat, být hodný, neodsuzovat, soucítit, ukazovat

příkladem svého těla, jak se mají chovat. I to je součást přechodu do pokory. Ti lidé to pak vidí, umí to ohodnotit. Když jste nestranní a milujete pak všechny lidi stejně, vám dodá obrovský nadhled. Nikdy vlastně ani své blízké, biologické příbuzné, které druzí v egoismu vyvyšují, nemůžete ani rozmazlit, ani je zkazít. Ani jim ublížit.

Když například budu mít agresivní dítě. Bude to protivný člověk, bude mě jako matku zneužívat. Jsou takové případy. Já mu nesmím tohle dovolit. Smím mu domluvit, když mě neposlouchá nebo to odmítá, tak zkrátka mu to zarazím tím, že mu to nedovolím. Tak mu třeba řekni: Podívej se, buď začneš dělat tohle a tohle, protože my jsme ti nic neudělali, budeš se chovat slušně, nebo se odstěhuješ. Nebo zkrátka přestane moje finanční pomoc. Já ti přece nemůžu dávat peníze. Ty bys pak očekával od světa, že ti pořád bude poskytovat nějaké výhody a ty neuděláš pro ten svět nic? Když toho člověka hodně milujete, více než druhé lidi, pak to nedokážete. Ego vám tam vsune: Co když si něco udělá? Pozor. Jestli si má něco udělat, tak už je to v osudu dávno při jeho narození napsané. S tím vy ale nepočítáte, protože to ego vám nedovolí tyhle věci vidět. Vy, abyste zabránili druhému člověku, aby si nevzal život, tak byste s ním museli být 24 hodin denně. To byste ani nechodili do práce. Vy zkrátka musíte povolit. Nechte si to všechno projít hlavou. Pak uvidíte, jaká je správná cesta. Musíte tomu člověku pomoci, protože ho milujete. Když on se chová takhle ke světu, tak svět se k němu bude chovat stejně. A já ho tak miluji, že musím být přísná. Abych ho vychovala tak, aby ho ten svět přijal. On žije v celku a v systému. Tady jsou to poslední vývojové egoismy, v těch magických fázích.

2.9. Ivanko, moje kamarádka má 11-ti letého syna, stále se v noci pomočuje. Hledají stále rady a pomoc.

Tam bude nějaká vztahovka. Tomu chlapci něco vadí. A můžou to být situace nebo chování lidí. Ten močový systém je skutečně neodpuštěný. A to je vlastně pocit a prožitek, že něco vadí. 100% je to vztahová záležitost. Protože se to týká močového ústrojí. To je neodpuštění. Takže ať si spolu promluví o tom, co mu vadilo v dětství. Většinou ale to není jenom v dětství. To, co se tam děje, si ten človíček vybere. On si vybere rodinu, kde se odehrávají podobné věci, které byly v minulosti. Ne, aby si to ta kamarádka vyčítala, že se to tam dělo, nenene, ona je pro něj geniální matkou a otec je geniálním otcem.

Já jsem kdysi dávno přednášela v jednom soukromém bytě v Praze. Před tím mi psala mladá žena zoufalé dopisy. Už měla jednoho syna velkého a jednoho malého, asi osmiletého. Ten druhý nevlastní otec ho nechtěl, byl alkoholik. On samozřejmě fňukal, tak si vyčítala, že mu přivedla takového tátu. My jsme přednášeli celý den, od rána až do večera. Po přednášce jsem si říkala, že třeba si něco z toho odnesla. Ne. Znova: Ale když...Já: Ježíši, teď jsem o tom mluvila devět hodin. Jsi pro něj nejlepší matkou a tvůj muž je nejlepším otcem. On si vás vybral. A zase i tohle konání sis vybrala ty, protože jsi stále schopná litovat to dítě. Tak neustále se to také bude dít. To je všechno spojené, to je skloubené. To je jedna hmota, ve které nemůžete od sebe oddělit buňky, které si toto dělají. Teprve až se s tím smíříte, všechno se ztratí. Když já se s tím smírím, tak kluk může přestat fňukat, může mu dojít, že zaplať Pánu Bohu, že žije a že má takového

tátu, protože on jednou pít nebude. Jestliže ho zkritizuje, bude jednou pít. Všechno, co odmítáte, pak sami musíte dělat. Abyste zjistili, jak je to těžké. A že vlastně v tom programu jel i ten otec. A k tomu je hodně dlouhá cesta. K takovému pochopení.

2.10. Jakým způsobem souvisí s tím, že je vše dobré, například elektro smog a mobilní telefony. Kde lze nalézt informace o jejich prokazatelně negativních dopadech na zdraví všeho živého? Jak se bránit nebo nebránit, nevytvářet vajíčko? Jsou tomu už lidé i v 5 dimenzi imunní?

Samozřejmě. Teď nedávno mi psala žena: Ivanko, tohle si prohlídněte, někdo vytvořil rušičku mobilů. Ta paní si sama krásně odpověděla: Anebo to je tak, že se mám na to vybodnout? Jo. Já jsem to vysvětlovala už kdysi dávno lidem, kteří se ptali třeba na takové to práškování letadly. Říkám: Prosím vás, všechno je absolutně jednoduché. Když já jsem Bůh ve svém těle a ovládám všechny buňky, tak mám být v pohodě. Samozřejmě můžu udělat mechanicky něco, abych to zmírnila. Ale musím zvážit, jestli ten telefon potřebuji, nebo ne. Když ho potřebuji, tak on mi pomáhá a nemá smysl přemýšlet o tom, že mi to dělá díru do hlavy. Když už ho tedy mám, tak se toho nebudu bát. Protože kdybych se bála, tak se už blokuji kdekoliv v těle. Hlavně na jedniče, samozřejmě. Pak možná kritikou, že se tyhle věci dějí. Pak také sednu na lep tomu, kdo udělá takový přístroj, který zase může mít jiné dopady, což se zjistí za dalších deset let. To nemá smysl.

Ty vaše buňky, když se ničeho nebojí a respektujete to, jsou obrovsky nastavené na samočištění, protože ony si pomáhají. Vy je neblokujete strachem. Co děláte, když se bojíte? Uzavřete se od ostatních buněk. Potom vaše buňky si nepomůžou. Tak se všechny třesou, že jedna pro druhou nic neudělá. A je to. Vás to postihne. Ale když vás to neštve, neodporujete tomu. Buď to budu využívat, nebo nebudu. A když už to budu využívat, tak jsem si to rozhodla a nebudu se toho bát. To je jednoduché. A nebudu pak sedat na lep těm, kteří potom za ty přístroje, které jsou rušivé, budou chtít vydělávat na strachu lidí. Zlatá střední cesta.

Nebojte se, až projdete dál, tam se zase vymyslí další věci. Ale hlavně vaše tělo jinak vibruje, ono reaguje i jinak na ty původní elektromagnetické vlny, které se šíří. To je logické, že když ta vibrace je jiná, že to jinak rezonuje. Máte větší odolnost a také vás to Nadjá pošle třeba úplně někam jinam, když to nemá být.

Ale i tak to má v sobě vlastně určité prvky. Je to prvek země, ten šungit. Z prvků země máme svoje tělo a ono to obsahuje obrovsky dobré věci. To je jako kdybyste si brali bylinky nebo vápník, hořčík, zinek. Když jich třeba máte málo. To je prvek, který já si vezmu, a to tělo si přebytek vyloučí a tamto si upraví. Dosadí si to. Vy potřebujete pestrou stravu, jemnou stravu, různorodou. Když budete jenom jedno strkat do těla, tak v tom jednom budete přebobtnalí a spousta věcí vám bude scházet. Tělo se potřebuje regenerovat. Vy potřebujete dosazovat prvky, abyste dlouho vypadali dobře, a abyste dlouho fungovali. Fungis jsou houby, můj italský zeť říká: Abychom dlouho houbovali, vid' mami? Od té doby, když řeknu: Abychom dlouho fungovali, tak slyším Paola, jak říká: houbovali. Takže prosím vás, nebojte se, vy to fakt dokážete ovlivnit,

jak to na vás bude působit. Jestli tím odmítáním, tou nepokorou a nebo pokorou. A pak se vymyslí technologie, které vám nebudou překážet.

2.11. Někdy po dlouhém dni, když jedu z práce a uvolním se, pláču. Je to projev ega?

Ne. To je spíše úleva. Tedy samozřejmě podle toho, jak to prožíváte. Včera večer mi napsala email nějaká paní, která byla v Uherském Ostrohu. Byla tam poprvé a psala: Ivanko, mně je tak dobře, já jsem přijela domů, všechny jsem objala a furt brečím. Kdy to přestane? Tohle je také projev úlevy. Když rozpustíte spoustu věcí. Byl jste někdo na brněnské přednášce? Uprostřed přednášky začala jedna paní tak brečet, tam se odblokovala. A také tam byla paní s dítětem, ono před tím brečelo, a přestalo. Já jsem se smála a řekla jsem: Máte štafetu, co? Tam byly takové odezvy. To je úleva, kdy se ten blok rozváže do té míry, co jste povolili, a teď to musí z toho těla ven. Kdyby to bylo v lítosti, tak byste se samozřejmě zablokovali. Dlouho jste to neměli vyřešené, stále to tam někde leželo, i když jste třeba na to zapomněli. Je dobře, že to tady ti lidé prožívají, protože zjistí, že je něco jinak. Oni si připadají stále jako to tělo, ve kterém něco je nebo není. Nebo je někde něco tlačí nebo bolí a najednou po tomto procesu, to co je tlačilo nebo někde překáželo, zmizí. Ono je to neviditelné, to je třeba jenom tíha nebo tlak, najednou to tam není. A tam zjišťují, že jsou energií.

„Někdy mám veliký tlak na prsou a pláč mi úlevu nepřinese.“

Tam je ještě asi ego. Ano, tam je blok.

„Ta kniha i přepis z přednášek by lidem pomohla.“

Ano, lidé už mě kontaktovali. Už jsem říkala, že někdo chce psát můj příběh. Olinka Táborská, to je redaktorka z nějakého pražského časopisu. Pak někdo chce psát příběhy, ty by také byly dobré. Asi něco vznikne, ale já to zase nechávám na Bohu, on ví. Vždy si vzpomenu na paní doktorku Foučkovou. Ta knížka Jsem a Já jsem vznikla tak, že najednou v noci vstala třeba v jednu, ve dvě hodiny a začala psát. Ráno si sama počítla, co napsali. Když jsem se s ní velice krátce setkala, ptala se: Co potřebujete? Já: Chci se jenom zeptat, jestli jsem připravená na mystickou cestu? A teď někdo přes ni přešel. Já vidím ty oči a ona: Ty můžeš. A zase takhle odešel. Ona o tom ani nevěděla. Ano, většinou takto fungujeme.

2.12. Jaký je rozdíl mezi tím, jak se učíme zvládat tělo a ego a otevíráme ho pro naplnění Bohem a tím, jaké zkušenosti si odnese duše? Nebo zůstane stejná, jako před životem na Zemi? My se tu učíme něco pro náš vývoj i po životě nebo jen poznáme karmu a proč tu jsme? Je to opravdu jenom hra?

Jste tu proto, že vy jste to chtěli, každý z vás jako originál Božství. Jste jeho malou kapičkou. Jste malá část celku, která to chtěla, aby nebyla sama. Něco se musí dát, tady jde o tu hru. O skutečnou hru, aby to dění probíhalo. Zkuste si představit, že by byla tma, ticho a miliardy věků byste jenom byli Vědomí. To je hodně těžké. Vy teď vnímáte samozřejmě, protože vycházíte z 3D stavu, že jsou to nelehké osudy a drsné věci, ale

věřte mi, čeká vás mnohem delší cesta. Těch dimenzí je obrovské množství proti tomu, kde jsme. Tohle je jenom takové jakoby jádro buňky. Jádro je vždy malinké. Ta buňka je obrovská. Vesmír je obrovský, takže vy si budete prožívat mnoho dalších událostí, kdy už ani čas nebudete vnímat. Nebo ho budete vnímat úplně jinak, jen ho budete na planetě využívat, abyste se od kdy do kdy někam dostali. Pocit časovosti vám zmizí, protože ego se zlikviduje. Vlny času vytváří pocit egoismu, když něco považujete za dobré a za špatné. Protože to dobré chcete a tamto druhé nechcete. A to vám prodlužuje a zkracuje čas podle toho, v jaké fázi se vlastně nacházíte, jestli v odmítání nebo v chtění. Tam jsou takové poryvy.

Nedávno mi zrovna někdo psal email, že v tom má maglajz, co je Duch, co je Duše, co je hmota, co je ego. Bůh je celek, to je Duch. Toho Ducha tam máte. To je plán, to je vlastně jakoby součást výdechu. Při okamžiku Velikého třesku se vymyslelo úplně všechno pro tento celý Vesmír, jehož vy jste jednou částičkou. A ta částička je plnohodnotná, protože ve vašem těle existují stejné procesy, jako v celém Vesmíru. Vzpomeňte si na Bibli, že vlastně člověk je obrazem Boha. To je dokonalé vyjádření. Ano, jste úplně stejní, kompletní, ale mrňavoučkový Bůžek.

Ve svých možnostech jste obrovští, jen jste to nevěděli. Zapomněli jste to, protože jste se snesli do stavu zapomnění v prvních třech dimenzích. Je to jako skutečně ten Adam a Eva, kteří přišli do Ráje, do Edenu, ano tam je ráj. Je tam ráj proto, že tam existuje svatý Duch. Je tam Bůh, je tam Božství, všechno je Božské. Ta malá Duše, která přijde, je malá část, která si potřebuje tu zkušenost prožít, aby neměla pocit oddělení nebo samoty. A proto, aby jí bylo dobře a veselo, tak si prožívá jednotlivé inkarnace ve 3D stavu světa. Já budu mluvit jen o tom 3D a 5D, nebudu skákat někam jinam, to by bylo zbytečné. To znamená, že vy jste si ukousli toho pomyslného jablka, hmotného. Protože jste se do té hmoty jako Duch s tou malou částí své Duše snesli. A tam si prožíváte dobu, než se naplní celý strom života. Neboli celý páteřní kanál hadí silou. Ten had je obtočený okolo toho stromu, vzpomínáte na Bibli? Až když vyleze nahoru, vy si vzpomenete, kdo jste. A jste vědomí. Zase si vzpomenete, že žijete v Ráji. Protože teprve tehdy, až ten kanál je naplněný Božstvím, tak znovu budete tím Bohem, na kterého jste zapomněli.

Ta hmota je jenom iluzí. Ta hmota je jenom prostředek jako plastelína, se kterou si Bůh jenom hraje. A musí se sám nalézt. Protože on by nemohl procíťovat a pomáhat těm, kteří zůstávají v 3D. Vy v těch vyšších dimenzích totiž obsahujete i své nízké varianty. Už jsem vysvětlovala, že když dnes tady na vás mluvím, tak mluví někdo shůry. A nad ním je vyšší oblast a nad ní ještě vyšší ... Ano, my jsme zapasovaní. Všechny dimenze jsou tady a teď, jenže my vždy vnímáme v té konkrétní dimenzi jenom tu, ve které jsme.

Když přicházeli z velikých výšek Archandělé a ještě nad nimi, to byly obrovské bytosti, tak museli vždy v každé dimenzi odložit půlku. V nižší zase ten další zástupce půlku, zase půlku, protože kdyby ten horní se mě dotknul, tak jsem se vypařila. A mně byla upravovaná DNA tak, abych vydržela ten poslední dotek. Vydržela bych to hodiny. Po přednáškách, když jsem si lehla, jsem nemohla v noci spát. Já jsem přednášela devět hodin a pak jsem jenom v noci ležela a ty buňky mluvily a třásly se. Mně bylo dobře. To byly obrovské blaženostní stavy. Protože když ve vás je dlouho Božství, tak vás to

poznamená. Je to příjemné. Ono mě to vlastně léčilo. Dělal jsem to pro vás, ale konečný výsledek měl účinek i na mě. A tak to máte vždy. Ten úmysl, co dáváte buňkám, on dává vám.

Takže vidíte: když jste ti poslední, pracujete pro druhé, jste pro Boha ti první, tak je to vždycky. To je zákon, který prohlédne jenom ten, kdo vidí, že vše je dobré. Předtím veškeré ty hranice jsou neprohlédnutelné. Proto se to děje a proto to má smysl. Je to geniální systém. Jen když se potopíte jako Bohové pod hmotu, pod ten plášť Satana, tak zapomenete na krátký čas. Je to relativně krátký čas, protože vás čekají delší časy. Ale vždy ten náběr zkušeností získává jenom ta Duše. Vy máte v sobě Ducha, ten ví úplně všechno, až do konce. A máte tam tu duši, ta je součástí těch náběrů, těch zkušeností. A pak tam máte hmotu, ve které jste, a ta obsahuje to DNA neboli program osudu. To je vlastně jakoby kompletní člověk. A vy odbouráváte postupně de facto jednu složku za druhou, až se dostanete do toho Božství. Tohle je ta reality z vyššího pohledu. A vždy, když nastává čas a má odejít právě další část těchto čistých jedinců, Božství si je samo vezme. Vy se jenom prolnete. Pak už jste vědomí.

2.13. Ráda bych se zeptala na lupénku. Projevuje se mi hlavně v oblasti hlavy a loktů. V některých přednáškách zmiňujete sebelásku nebo oddělenost, také cestu zeptat se v rodině. Prosím, poradíte mi něco, na co se zaměřit?

Vím, že pomáhá také moře. Tam něco chybí, nějaké prvky. Ale já také vím, že teď už by se mělo všechno vyřešit. Mělo by se přijít na spousty věcí. Bylinky nebo prvky, které vám chybí. Tohle skutečně vyřeší ten hmotný svět. Medicína pozná to tělo dokonale, protože my tu hmotu úplně totálně rozebereme. Vydržte. Zjistili jste, že lupénka se zhoršuje v období, kdy máte stresy. Zdržte se pokud možno i toho, abyste se nestresovali. Mějte se rádi, protože i to je stres. Vy neumíte rozdělit, co ten stres je a co ne. I snížená sebeláska k vaší osobě anebo k někomu jinému, je stresového charakteru. Je to vždy o prožitku. Ten stres je vlastně proměněný hormon, který dává informaci celému tělu. To znamená, že stresový hormon zvoní jakoby na poplach v těle. A to tělo nějak reaguje. Reaguje vždy nějak nepřiměřeně. Takže si minimalizujte tyto reakce. Stačí být v klidu. I když se třeba něco objeví, být v klidu. Tak to namažu nebo vím, co mi už pomáhá.

Já si pamatuji, měla jsem kamarádku a ta využívala pšeničné otruby, na zklidnění. Je nepříjemné, když to svědí, a protože je to červené, je to vidět. Ale existují metody, jako například vývarem z otrub se to dá udržet v bledém stavu, že to okolí nepozná. To třeba víte jenom vy a už to vám dodá sebejistotu. Je těžké, když to máte u dítěte. Sám to člověk tak trošku jako zkoriguje, ale tam nastupuje třeba lítost. Zkuste to brát tak, jak to je. To už je stav i bez stresu a ono se to změní. Ale teď by se na všechny ty věci mělo přijít. To je bez debat. Kůže je vlastně největším orgánem našeho těla. To si neuvědomujeme, ona má až 10 kg. Kdybyste se svlíkli z kůže, hodili ji na váhu, tak to je teda plachta.

2.14. Máme nějaké kamarády, kteří řeší rakovinu. Vím, že ta moderní medicína to léčí chemoterapií, někteří lidé umírají, a vím, že jsou i alternativní postupy. Chápu, že když se člověk dostane k tomu, že projde chemoterapií, je to správně. Ale co když je mu nabídnuto toto a navíc ta alternativa. A teď neví, pro co se rozhodnout, protože jsou i případy, kdy ta chemoterapie tomu člověku pomůže a on to přežije.

Zlatá střední cesta je nejlepší. Vždy. V jakémkoliv rozhodování. Už jsem to vysvětlovala třeba na tom vegetariánství a masožroutství. Ta věda se vždy vyvíjí různými směry. Například káva. Objevila se káva. Napřed se říkalo, že je dobrá, a na všechno. Pak zase, že je škodlivá, a pak nanovo zjistili, že to není až tak špatné, že to naopak má dobré účinky. A takhle to kmitá. Ta věda tak kmitá, jak se vlastně prohlubuje poznání té hmoty. A vždycky je nejhorší být na jedné nebo druhé straně. Zlatá střední cesta je nejkratší vzdálenost od obou pólů. Člověk udělá tu jakoby nejmenší chybičku na té střední cestě. Já osobně bych to řešila tím, že bych nedělala nenávisti.

Nicméně existují varianty, které jsou uloženy třeba v osudu. Například paní Míla Tomášová měla rakovinu, ale to byl poslední život. O Míle se vědělo, že je vzteklá. Ona sama to o sobě také říkala. Nicméně to nebylo na závadu. Tam bylo potřeba doladit a zaplatit všechno do posledního haléře, v rámci jakoby těch posledních plateb. Takže jsou různé varianty. Božství si chce zažít úplně všechno. Ale tady, když by se to stalo, první předpoklad je všechno přehodnotit. Doporučuji vždy změnit styl života. Zkuste si představit, že žijete v chaotické rodině, kde se všichni nenávidí, nebo něco tam někde proběhlo. To je jedno v jaké generaci. A teď to na těch lidech vidíte. I když se o tom nehovoří, tak vidím tatínka a maminku a dědečka a támhle teta, a ten s tím nemluví, tam to furt žije. To je vlastně chemie celé té rodiny, co se tam pohybuje v této fázi.

A když vy vypadnete z tohoto kolotoče a pojedete třeba na čtvrt roku někam do Tramtárie, kde najednou nemáte povinnosti, můžete si třeba půjčit nějakou chatu. Nebo jet jen 5 km někam jinam, ale změnit režim. Vy jste nemocní, takže si to můžete eventuálně dovolit, nemusíte chodit do práce. Máte možná nějakou nemocenskou. Využít všeho možného, chodit do přírody, přemýšlet jinak, zbavit se toho okolí, té esence té historie, co se tam pořád odehrává. Vy máte největší šanci přehodnotit, protože vás to přestane držet v kleštích. Už tohle je jiná chemie pro tělo a ono to většinou potřebuje. Už tady nastávají obrovské změny.

Navíc tam máte sílu k tomu přehodnocení a možná dokážete i odpustit všem těm situacím a lidem ty jejich reakce. I když se tam vrátíte. To je také možné. Už i tohle vám pomůže, aniž byste znali přednášky. To je obrovské rozhodnutí, tohle udělat. A následně samozřejmě se můžete rozhodnout pro to, co vám nitro říká. Je pravda, že egoističtí lidé moc to nitro necítí. A vždy si myslí: jen abych neudělal chybu. Neví, že to rozhodnutí je už dávno nastavené. To je také pravda. Ale já osobně bych podle toho, jak by se to vyvíjelo, zvolila variantu. Možná i trošku hmotnou a možná i trošku tu jemnější. Podle toho, co by se mi nabídlo.

Rakovina má být úplně vymýcená. Až se dostanete později do planetárního systému, kdy tady zůstane jenom 3D systém, už nebudete umět dělat negativní emoce. Zjistí se

všechno o té rakovině a může se i opravit vložka v DNA. Dnes i v DNA už máte, že ta rakovina tam bude, protože před tím zareagujete tak a tak. Jakoby nezvládnete situaci. To je všechno jenom pro ponaučení. Člověk, který extrémně reaguje, opravdu extrémně, až do té zášti, ten nikdy nemůže znát skutečná pravidla tohoto světa. On je má úplně zkreslené a přehodnocené. Tam je veliký odpor. A většinou skutečně, když tu rakovinu dostane, tak najednou žije každý den, jako by byl poslední. On ty dny má sečtené. Už i tohle je obrovský dopad na něho v dobrém, aby zjistil, o co tady jde. Spoustě lidem to dojde, oni se z toho třeba i dostanou nebo i nedostanou, ale oni se začnou chovat úplně jinak. A o to jde.

Nedávno jsem s maminkou koukala na Poštu pro Tebe s Ester Janečkovou. Nějaká paní hledala svého bratra, který o ní ani nevěděl, protože byl z druhého manželství tatínka. Vůbec se ty rodiny spolu nestýkaly. Tam vyšel takový sympaťák, asi 60 let, pohodář. Pošťák se ho ptal, jestli by přišel, a on: asi přijdu, ale nevím, jak mi to zdraví dovolí, vidíte, jsem o holi. Prožil jsem si rakovinu a dostal jsem se z toho, ale já žiju úplně obyčejně. On tak krásně mluvil. Říkal: před tím jsem vedl úplně jiný život. Byl jsem hádavý a s nikým jsem se nesnesl. Najednou tam byl takový mír a klid, co vyzařoval z toho člověka. Ano, i ta rakovina tomu člověku v tomto směru pomůže. Ať se vyléčí, nebo ne. Když se vyléčí, to už je úplně skvělé, protože on si tady vlastně nabírá úplně jiný styl života. Ono mu to pomohlo. Ale pozor, ono je dobré, i když odejdete. Tam jste doma. Já vím, že je divné to říkat, ale zkrátka je to tak.

Mluvila jsem o tom i s tou Petruškou. Já osobně, kdyby mě to postihlo, tak bych udělala s tou hmotou, co se dá. S tím nitrem, co se dá. Já to zkusím už kvůli dětem a pra dětem a lidem, co mě mají rádi, i kvůli vám bych to zkusila. Buď to vyjde, nebo to nevyjde. A tak to má být. To stačí. Já vím, že to bylo trošku komplikované. Já se omlouvám.

Tam je totiž nejtěžší, já to docela chápu, že vy jste ztotožnění s tím tělem. To znamená, že pro vás ten odchod je lhostejný.....

Ono to rozhodnutí už je nastavené, i když vy nevíte, pro co se rozhodnete. To tak zkrátka je. Je jedno, jak to dopadne. Protože tam je to rozhodnutí právě k tomu, to směřuje k tomu. Což vy směrem od té hmoty nemůžete vidět. Pak to považujete za dobré nebo za špatné. Buď zabralo, nebo nezabralo. To je posuzování v těchto fázích, ale k tomu se musíte jakoby dožít. Tím vývojem. Tak to je.

3. JALOVEC 3 / tato slova byla zaznamenána 7.-11.5.2014 při pobytu na Jalovci – část třetí a poslední/

Dnes budeme mluvit o józe. Odkryji vám trošku hlubší pohled. Začnu tím, co jste si všichni mohli přečíst v Bibli. Tuto příhodu znáte z různých zfilmovaných biblických událostí, často se o ní vypráví. Člověka, který ještě potřebuje načerpat informace, toho Bible láká, protože jeho Božství si přeje, aby si to objasnil. Jsou lidé, kteří ji nikdy číst nemuseli, nebo jen občas a jen krátké příběhy. Ale jedním z nejdůležitějších příběhů, který se tam odehrává, je, jak Ježíš vešel do chrámu a velmi, velmi se zlobil. On to

samořejmě hrál, to vy víte. Jeho nitro nebylo schopné se zlobit. Ale protože velmi miloval ty, kteří tam tenkrát ve svých osudech hráli Farizeje, to znamená lidi, kteří těžce propadli hmotě a všechno chtěli jenom směnit, vyměnit, prodat, nějakým způsobem získat pro sebe. K sobě, k tomu člověku, k tomu jedinci, který má ten zájem. To znamená, že se zaprodali hmotě a v nevědomosti propadli jejímu kouzlu. Tenkrát se na ně zlobil a rozmetal jim všechny stánky, kde se snažili věnovat se hmotě. De facto to bylo velmi nádherné setkání, protože on jim zdůraznil a bylo tam řečeno, že v chrámu má být pouze Bůh. Neboli Duch. A žádná hmota do chrámu nepatří. Mnoho lidí v tom bude vidět pouze příměr toho, že do kostela nemáte tahat žádné prodejní stánky. Ale vy už určitě vidíte mnohem hlouběji, a když ne, tak vám to dnes objasním.

Roztáhnu z toho zatemněného okna rolety, abyste věděli, co to znamená. Každý z vás, každé jednotlivé tělo člověka, který chodí po zemi, je chrámem. Samostatným velikým chrámem kde má být jenom Bůh. A ne žádná hmota. Tou hmotou se myslí pocity vlastnění druhých lidí. Pocity vlastnění svého těla, lpění na tom, že já jsem tato osoba, toto tělo a toto jméno a tím pádem všechny mé zájmy směřují ke mně. Peněžně, majetkově, vlastněním druhých lidí. Ale tento svět je pouze obrovskou iluzí, protože každý z vás, který je malým Bohem, se přišel nalít do hmotné schránky, neboli do hmotného světa. A z té své schránky prožíváte směrem ven obrovskou iluzi. Iluzi hmoty. A tato iluze vás ovládá. Ovládá vás tou měrou, že pak o ty hmoty bojujete. Nenávidíte je. Litujete je. Všechno, co se týká hmotného světa, to jsou odpory, které činíte v tom středním kanálu. Vidíte, týká se to i těch odporů, které jsou třeba na srdeční čakře, to znamená v lýtostech. Jestliže je vedle mě človíček, který nějakým způsobem trpí, já mu pomohu jedině tím, když ho naučím, aby se přestal trápit nad tím, co se mu děje. Ale ne tak, že vedle něj budu také plakat a přidávat na misku těch jeho emočních strastí ještě ty své.

Když tohle člověk pochopí, obrovsky se osvobodí. Proto zpočátku skutečně vnímáme z té své hmoty jenom tu svou cestu, která vede před námi, a většinou cesty druhých lidí ignorujeme. Nedej Bože, aby nám ji nějakým způsobem zkřížili. Z hmoty pramení pocit oddělenosti. Ale ono to tak není. Ta hmota tady je. A člověk napřed jenom kouká do toho hmotného světa. Reaguje podle toho, co se naučil při narození do tohoto těla, do tohoto života, jak to vidí u ostatních. Ale život po životě odkládáte. Učíte se v každém životě trošičku něčeho odložit. A vždy se vám něco povede a něco ještě samozřejmě zůstává. A proto každým tím životem se všechno prohlubuje.

To Božství si vybírá, abyste nebyli tak hodně zatíženi a bylo to hezky rozložené, vybírá si 12 prvků. Je to 12 zemských znamení zodiaku a tato znamení rozhodují: Aha, v minulosti jsem byl Vodnářem, tak teď si prožiju víc země, vlezu do Býka. Protože tamto jsem si částečně posunul, ty věci v minulosti, ale dnes se zase musím trošku uzemnit, abych si prokoušel něco jiného. Proto jsem vždy říkávala, že když se sem vracíte, nejsou Býci jako Býci. Nejsou Vodnáři jako Vodnáři. Vždy se vyvíjíme do tak zvané spirály, jste vždy jiní. Proto takové ty obecné horoskopy, co jsou v časopisech, ty jsou vlastně k ničemu. Protože ty se vás vlastně vůbec netýkají, jsou na nic.

Člověk si vždy odpočine, nabere si jednou vzdušné úkoly, jindy hmotné úkoly, jednou jiné živly, které tam potkáváte, protože vy potřebujete prožít všechno. To, co vám

zůstává, je prožitek a zkušenost z toho kterého života. A proto už vám samotným možná mohlo být v minulosti divné, jak to, že něčemu rozumíte a něco ne a ne odpadnout. To je jakoby v tu chvíli nejprotivnější. Ale to je to nejlepší, protože je tím vaším úkolem to zlikvidovat. Lidé, kteří ještě chtějí být lepší a lepší, tak pořád ještě myslí na svou vlastní hmotu člověka té schránky. A přehlízejí tím ty nádherné prvky, které jsou tam vidět, to znamená to, co neumí. To, co neumím, je totiž to nejlepší. To k vám směřuje, to máte dělat. Teprve až odstraníte věci, které neumíte, dostanete Božský úkol. Bůh vás naplní, ale jak můžete plnit Božské úkoly, když ten Bůh v té schránce není?

To znamená umenšovat své odpory. Tomu v tomto světě říkáme egoismus. Mnozí lidé si to představují trochu jinak a oni vlastně potom postihují sami sebe. Nemají se rádi, oni přehlízejí tu podstatu těch věcí, které tam jsou. Jestliže se vám něco nelíbí na druhých lidech, tady vám vaše vlastní ego obrovsky pomáhá a podpírá vás, protože to samé děláte vy. To, co se mi nelíbí na druhých lidech, je absolutně jasné, že někde maskuju sám sebe. Takže se na to zaměřím. A proto ti, kteří se vám nejvíc nelíbí, jsou vašimi největšími pomocníky. Vy je tvrdohlavě odmítáte. Odmítáte je vidět a stýkat se s nimi. Čím víc odmítáte, tím víc zesilujete ten nápor Božství. A protože ten Bůh jste vy sami, kdo to chtěl, takže ono jich přibývá. Vidíte, vašim odporem si přidáváte na svůj vlastní talíř. Na tu misku, která vás zatěžuje. Ne. Pustte všechno.

Ono totiž odkládání egoismu je stav, o kterém jsem dnes mluvila, je to vlastně jóga. Vy žijete jógu. Jóga je cesta, která vám pomáhá odhalit, kdo jste. Že nejste ta hmota, na kterou se díváte. Například při závislosti na peněžní hmotě jsou už dopředu ve vašich osudech nastavené obrovské ztráty. Jestliže já celý život ztrácím peníze a ztrácím majetek a nejsem schopen být šťastný bez tohoto prvku, tak je nikdy nebudu mít. Protože tohle jste sem přišli pochopit. Teprve tehdy, až se s tím smíříte, zjistíte, že bez těch peněz skutečně můžete začít být šťastní a spokojení. A až potom si začnete všimnout, že ony k vám přichází. Třeba po malých částkách, ale v pravou chvíli, takže vlastně nikdy nepřijdete do stavu, kdybyste byli v úplné nouzi.

Proto i Ježíš říkával, že vlastně ti chudí jsou obrovsky bohatí. Ano, oni byli obohaceni. Bohatý člověk málokdy, i když jsou tací, ale to jsou opravdu jen jedinci tady na planetě. Kterí vnímají, že to dostali jenom jakoby darem a používají toho pro sebe velmi malým dílem. Ale jiní se předhánějí, předvádějí se, zneužívají a naopak někdy i ubližují druhým těmito statky. A to všechno je iluzí, to všechno je dožene.

A proto jóga vlastně stanoví cestu k Bohu. Osud, který vy přesně potřebujete, je cestou jógy. Učíte se starat se o druhé hmoty, to znamená Karma jógicky pracovat pro druhé. Ale pozor, bez jakéhokoliv pomýšlení, že se k vám něco vrátí. Karma jóga je o tom, že zapomenete na toho, kdo to pro ty lidi dělá. Vy jenom konáte. Jestliže já z toho nechci mít nic, jenom tím tělem pracuji. Cítím, že je mou povinností, když o něčem vím, říct to druhým lidem. Umožním jim vlastně to pochopení, což je třeba má parketa, podle míry, co jsou schopni si nabrat. To znamená, že já vyložím na stůl nabídku a každý z vás si vezme to, co chce. A už se nemíchám do toho, která ta hmotička si nabrala kolik, protože to už by bylo násilí. Posuzování, kritika nebo cokoliv mi je lhostejné. Já vás vlastně vedu takovým způsobem, ke zvláštní lhostejnosti. Ona to není lhostejnost,

pozor, to považují lidé ve hmotě za lhostejnost, ale to není lhostejnost, to je respekt. Respekt k programu druhého hmotného těla, který má Bůh. On si ho nabral.

A proto procházíte různými zkouškami. V rodině je třeba několik dětí, jedno dítě může být duchovní, druhé vůbec ne. Ono není špatné, naopak. Jestliže vy ho nepřijmete v tom smyslu, že on trpí a on je špatný, tak vy máte chybu. Toto vaše dítě je pro vás větším darem, než to, se kterým si přikyvujete, nad kterým si libujete, že teda ten se povedl. Oni se totiž povedli oba. Je vaší slepotou, že to nevidíte. Každý z nich se zrodil na toto místo právě proto, že jste se všichni potřebovali. Abyste viděli ty cesty. A právě to jsou ty cesty, o kterých jsem včera mluvila, které jsou v tom kruhu, jak se tam píchají ty brčka. To je zkrátka respekt. Ať jsou jakékoliv povahy, někdo tam může být opravdu velmi násilný a velmi drsný, tak to je ono.

Nedávno jsem se setkala na Skype s mladou ženou, která se přivdala do báječné rodiny, kde se všichni milují, mají se rádi. A když se dívala zpětně, tak ve své rodině prožívala obrovský problém. Už nemá rodiče, zemřeli. Velmi je milovala. Maminka byla dlouho nemocná a zůstal jí bratr, který byl jakoby majetnický. On se totiž odmítal s kýmkoliv stýkat, jenom s ní, s tou svou sestrou. Odmítal jejího manžela. Ten chlapec nebyl pracovitý, byl zamklý, uzavřený, i ta původní maminka se na něj někdy trochu zlobila. Když přišel partner této dcery, pracovitý, milý, usměvavý, tak na něj asi žárlil. Takže on ostatní odmítal a tvrdil sestře, že je jeho jedinou příbuznou. Ona obrovsky trpěla, protože milovala i toho svého muže i tu další rodinu a milovala i toho bratra a teď co.

My jsme spolu mluvily na Skype, protože to prožívala velmi tragicky. Říkala, že už se asi dva roky nesmála, tak jsem jí tam všechno vysvětlila. Vysvětlila jsem, že ten bratr za to nemůže, že jí to slíbil, protože ona je slabá na trojce. Tomu člověku vadí chování druhého člověka. Nechce ho zranit. Ona je slabá, aby mu ukázala tu sílu, že on musí zastavit toto chování. Říkám: když mu to neumíš říct, napiš mu dopis, že ho miluješ, ale že zkrátka teď si musí ujasnit problém. Že ho nechceš nechat samotného, ale máš svou další rodinu a plánuješ mít děti.

Samozřejmě v tomto stavu by ta žena ani neotěhotněla. Tam je vztahovka, tam něco neprobíhá v pořádku, nepodařilo se vyřešit. Jí vadí, co se tam děje. A přitom ten její manžel toho bratra má rád. Takže ona asi po dvou měsících mu konečně napsala dopis, že mu nabízí řešení, že teda za ním přijde, když on bude schopen přijmout i jejího manžela a respektovat ho. Ne pokaždé, to nemusí být pokaždé, ale zkrátka aby se k němu choval normálně, neignoroval ho, nenapadal slovně a neurážel v její přítomnosti. Že musí určitá pravidla dodržovat, protože ani ona ho nechce ztratit, ale že si musí vybrat. Buď to přijme, nebo o ni může přijít. To se nedělá. Tomu člověku totiž musí dojít, že je součástí celku.

My jsme se teď spolu setkaly a ona mi říká: Já jsem poslala ten dopis. A je ticho. Ještě ta starost o tu hmotu toho bratra tam je. Já: Klid, klid. Zůstaň klidná a myslí na něj s láskou. Neboj se, to všechno proběhne, dej mu čas, on se určitě ozve. A dnes ráno přišel dopis, kde mi napsala: Ivanko, ono to dopadlo úplně neuvěřitelně, protože on mi napsal sms: Prosim tě, tak si to neber, já chci být jenom sám. Jako v tom smyslu, že nemá rád moc lidí kolem sebe. To jsem netušil, že to takto až extrémně prožíváš. Takže se to

vyřešilo. Ona zjistila, že její ego to nafouklo do obrovských rozměrů, že vlastně toho bratra nepochopila. On se choval podivně, odmítal něco, jenom neměl rád větší společnost lidí. Teď když ona už to ví, se rozměnil aspoň ten nejhrubší špunt z té oddělenosti. A teď už můžou pomalu rozpouštět tu hladinu. Ale zase, tady vidíte tu hmotu toho člověka. Váš odpor nafoukne tu hranici, která tam je, ty domněnky a představy. Nepřemýšlejte o tom, co si o vás myslí ten druhý člověk. To je jeho věc. Přestože by třeba dal najevo nějakou oddělenost, klidně ji přehlídněte. Neurazte se.

Já mám strejdu s tetou. Vlastně strejda už dlouho nežije a teta už tu asi také dlouho nebude. Naposledy jsem ji viděla po 40 letech před 5 lety. Předtím jsem ji viděla ve 14 ti letech. Oni se rozešli. Tam to bylo hodně nehezké. Po tom rozpadu už byly děti dospělé, takže jim to nevadilo. Měly jsme se sejít na svatbě její vnučky. Tak já přijedu na tu Moravu a na tu tetu jsem se strašně těšila, protože v dětství jsem všechny v té rodině měla ráda. Ona byla hodná. To byl hodný, pracovitý, spolehlivý člověk. Ale protože já jsem byla z té druhé strany rodiny, od toho strejdy, tak ono najednou to ego nevědělo, jak se ke mně má chovat. Neviděly jsme se tolik let. Vešla jsem do velikého obýváku, ona tam seděla sama, teď ji vidím a ozvalo se: Dobrý den. Já jsem úplně přehlídla to dobrý den, říkám: Jé, teto jak se máš? Ona jako mi vykala, ale v tu ránu bylo všechno jinak.

Druhý den byla svatba. Přijeli jsme den před tím, do noci jsme dělali, protože oni jsou vegani, tak veganské občerstvení a chlebičky. Šli jsme spát asi ve dvě hodiny, kdy už se fakt muselo, protože brzy ráno jsme vstávali. Teta se mě vůbec nechtěla pustit. Vyprávěla mi různé věci, i o strejdovi, tak se otevřela. Bylo to strašně krásné. To bylo naposledy, co jsem ji viděla, protože žije velmi daleko a od té doby už jsme se nesetkaly. Už je také velmi stará, ale vím o ní od příbuzných. Bylo to hezké.

Tam se rozpustilo i tím naším setkáním spoustu věcí. Bylo tam mé vyprávění, její vyprávění a teď se to tak mělnilo a všem bylo dobře, i té její vnučce. Teď si představte, kdybych byla takový ten hmotný člověk, ozvalo by se: Dobrý den, tak řeknu také: Dobrý den. Sedneme si a budeme na sebe koukat nebo ani vůbec nebudeme koukat, a to se nabaluje.

Udělejte ten první krok. Přehlídněte tu hmotu, která se na vás mračí a snaží se vám nedovolit, abyste se k ní přiblížili. Ano, tam trošku může být respekt, ale já můžu takto vystřelit úsměv i přes tu dálku. Vůbec o nic nejde. Tohle všechno je jóga. Ona přehlídí hmotný svět.

Dřív tyto věci nebyly samozřejmě jasné, protože Kristus řekl jenom část. Samozřejmě víte, že to byl Ježíš Kristus. Ježíš byl člověk. Tak jako vy jste Máriové, Standové, Mirky, Oldřišky, Honzové, Petrové, zkrátka lidé. Je to schránka. Ježíš je schránka. Stanete se Kristy, každý z vás, i ti, kteří dnes vůbec nerozumí, až přijde jejich čas. Čas hmoty, kterou si vybírají, aby dolezli do dnešních postů. A proto je důležité, jakmile se uvnitř ozve odpor k čemukoliv i třeba k počasí, to je také odpor, tak aby to vaše nitro vědělo, že je to zbytečné. Vždyť všechno je tak, jak to je. A proto se vám nafukuje tím vaším Ježíšem, tím člověkem, tou hmotou, to konání té druhé hmoty.

Protože si zpočátku připadáte jako ten člověk v oddělenosti, fňukáte, že zrovna taková máma, takový táta vás mohli zplodit. Ne, je to správné. Vy musíte najít rovnováhu ke každému člověku. Zkuste si představit, že budete mít hodnou maminku a zlého tatínka. Nebo tatínek nebude vůbec. Víte, stvoření je obrovský trojúhelník, rovnoramenný, kde máte základnu, na které vznikáte. Ta základna je rovná báze. V jednom rohu trojúhelníku sídlí otec a ve druhém sídlí matka. A oni mají stejnou míru. Polovina DNA patří otci a polovina DNA patří matce. Symbolikou tady je slunce a měsíc. Nebo pozitivita a negativita. Jak chcete. Je to přesně rozložené.

Když máte v sobě polovinu DNA matky a polovinu otce, obě dvě poloviny jsou rovnocenné, přestože vám se jako člověku zdá, že jeden z nich je lepší a druhý horší. Tak to není. Protože aby oni se sešli uprostřed té základny a vytvořili nahoru špičku toho trojúhelníku, aby nebyl šišatý a nepadal, musí být rovný. Proto se musí spermie a vajíčko sejít v polovině. Pak se vytvoří krásný trojúhelník a vy jste čistý člověk, který nepodlehlo egoismu a odporům. Jakmile ale vy přidáte té hodné mamince a uberete tomu jakoby zlému otci, nebo chybějícímu otci, potom ono se to sejde jinde a ten trojúhelník je nakloněný. Ten egoismus smete úplně všechno. A děláte si to vy sami.

Ten, kterého vy považujete za špatného, je tam proto, abyste se ho naučili přijmout a aby vám předvedl všechno, co byste v životě dělat neměli. To je obrovské poděkování. Kdo jiný by vám to měl ukázat, než třeba jeden z rodičů. A pozor, důvod k tomu, že zrovna toho rodiče jste si vybrali, je možná právě v tom, že vy jste kdysi takovým rodičem byli. Anebo jste takového rodiče před tím velice odmítali. Ať byli jacíkoliv, to byly jejich záležitosti. Teprve až se dostane váš pohled na obě strany do středu, pak vyrostete uprostřed krásná podpůrná stěna pro třetí bod. A když máte všechny tři body stabilní, tehdy jste čistým člověkem. A můžete zase dál. Uvědomte si, že když nebudete takto stabilní, tak zase další nestabilitu budete předávat svým dětem. Protože i oni budou ve vás vidět ty negativy. Vaše odpory jsou jenom vaše. Nejsou nikoho jiného.

Na cestě životem, je to skutečně jako v té józe. Když půjdete cvičit jógu, sednete si na podložku a zaměřujete se do svého nitra. A uvědomujete si jenom to vaše obydlí, ve kterém jste. Cokoliv vás i bolí, když se díváte dovnitř, tak jsou to vaše nedostatky, které jste tam odmítnutím někde neudělali anebo udělali. To jsou vaše prioritní věci, které si musíte ujasnit. Napřed toho Boha neboli sebe musíte nalít do této schránky, aby on si vás potom mohl převzít.

Jsou lidé, kteří píšou: Já nemůžu najít tu svoji cestu. Jakoupak cestu? Vždyť jste na ní. Vy na ní jste. Vy jste nikdy nesešli, to ani nejde, tam není křoví, tam je tunel, který je hotový. A vy se z ní nemůžete dostat. Nejde vypadnout. I v případě, o kterém jsem včera mluvila, kdyby člověk spáchal sebevraždu, tak tam má konec té cesty, který už je dávno stanovený. Kde míra odporu byla ukončená už v původním plánu DNA. Takže pozor. To je právě omyl lidí a potřebují si vyzkoušet, že i když si ukončí tu cestu, tak oni jí musí stejně dojít. Ale z jiného bodu A, takže když už mají kousek nastavený, ten odpor výstupu je stejný, takže je čeká znova podobný osud. Jak nádherné, že mám už půlku těch průserů za sebou, tak už to tady došlapu. To jsou věci, které vám musí dojít. Vy zkrátka musíte přijmout úplně všechno.

Víte, lidé nevědí, co je to intenzivní chtění, protože chtění je i ano a chtění je i ne. Když hodně chci, intenzivně něco chci k sobě, je to chtění a když intenzivně odmítám, tak je to také chtění. Pozor, intenzivně znamená nitrem. To jsou takové ty obrovské výboje, které se tam odehrají. Vy jste vždy prožitek, vy jste Bůh, vy nejste to tělo. To znamená, když já uvnitř nemám ty výboje a ty bouřky a všechny ty odsudky a věci, které tam vytvářejí bloky, tak já tím tělem potom už můžu říct, jo to chci nebo jo, to nechci.

A když já to mám, už můžu cítit s druhými lidmi, takže potom už mi nevadí jakékoliv rozhodnutí druhého člověka. I kdyby mi to křížilo původní plán. Já klidně ustoupím. Tak jo, tak si to udělej. V této chvíli, když už jsem nalitá jako Bůh v tomto těle, tak já mám radost z každého úspěchu i neúspěchu druhých lidí. Protože já vím, že to není neúspěch. A pozor, vím, že to není i úspěch. Ono to totiž neexistuje. To je ta pomyslná hranice, kdy vy vidíte v dualitním světě, že to je dobré a že to je špatné. Tam je všechno a nic. Obojí je platné. Ano, k čemu vítězit, když to vítězství vlastně neexistuje. Prohra také není, neexistuje. Ve vědomí, které došlo do této fáze, to zkrátka není. Je jenom konání. Také ten pěti dimenzionální svět, on se bude dívat na všechny věci jinak.

3.1. Sport

Ted' jsem měla v Ostrohu otázku o sportu a ten samozřejmě bude, ale jenom pro vaši radost. Vy se budete hýbat. Dovedete si představit ty sportovní fanoušky, co mají pivo, lenošku, nohy nahoře a vztekají se a nadávají těm chudákům sudím tam v té televizi. Nebo se jdou poprat na stadiony. Ti co se tam perou, tak ti vůbec se sportem nemají nic společného, maximálně, že přeskakují sedačky a to jim je k užitku. Jinak vlastně nic. Ti lidé to nevědí. Oni tam jdou vybouřit svůj egoismus, což je zase dožene. Vy také víte, že je to dobré. Protože to je hladina, která se tady musí jakoby vybouřit a vybít si to. Já je neodsuzuji, já jim to přeji. To je pro ně obrovsky důležité poznání. Když někam jdu někomu ublížit, tak je jasné, že dostanu do kušny. Pak se někde budu muset lízat, to všechno je v pořádku.

Jednou mi nějaký muž na ulici říkal: No, podívejte se, jak se perou. To je strašné. Já říkám: Co se vám na tom nelíbí? On: Jak to myslíte? Já: Vy byste je chtěl roztrhnout a zbít je za to, že se perou? Ale vždyť oni si to vyříkávají. Podívejte, jeden druhému už to nandá a my se do toho nemusíme vůbec vložit.

Samozřejmě, když někoho někdo venku napadne, tak máte povinnost zasáhnout nebo někoho zavolat, ale tito dva si to vyloženě užívali. A je to jejich záležitost. Tam je kolem nich hranice. Odsudkem se do toho začleníte. Pak to vidíte často.

Občas mi vrtalo hlavou, že jsem nebyla nikdy účastníkem žádné takové dramatické události. Ono nebylo proč. Když se k něčemu schylovalo a já jsem přicházela, jenom jsem prošla. A jako když pečete buchtu a ona se vám srazí, tak jako spadne, tak když jsem odešla, tak se to třeba dohrálo. Všechno je energie. V přítomnosti, když to nepotřebujete a jste už vnitřně naplněni Bohem, tak už není nutné, aby se někde v okolí toto odehrávalo. A když, tak shůry na ukázkou těm druhým lidem, jak se všechno dá zmírnit. A ti lidé nemusí vědět vůbec o tom, co dělám, kdo jsem. Já bych to také nikdy nikomu neříkala.

Už jsem o to mluvila. U nás v ulici bydlí hodně lidí. Někteří to vědí, ti co ke mně chodili, ale druzí ne. Ně kterým bylo divné, že jsem byla stále klidná a mírná. V ulici máme jednoho pana doktora, už je velmi starý, má asi 82 let. Ještě pracuje, už jen na půl dne. Podle sebe soudím tebe, jak se říká. Byl velmi zvědavý, lidsky by se řeklo: drbna. Já jsem vždy přišla do ordinace a on: Co je nového na poliklinice? Říkám: Já nevím. On: Vždyť tam chodíte denně? Já: No jo, ale já tam vždy bafnu práci a odejdu, mě víc nezajímá...Protože ten člověk o každém něco sháněl, tak si myslel, že to dělají všichni.

Jednou před vánoce mi jsem přišla do ordinace. Už delší čas jsem pozorovala, že mě sleduje, proč jsem tak klidná, nereaguji v takových nějakých situacích a to mu vrtalo v hlavě. Zvlášť, když je takto zvědavý. Ta sestřička seděla a ptala se: Tak co Ivanko, jak se těšíte na vánoce? Teď jsem se nadechla, že ji odpovím, on tak po mě hodil okem a říká: Ale vy vánoce neslavíte, co? On si o mně myslel, že jsem asi Jehovista nebo něco. Povídám: už mám napečeno. Teď mu spadla brada. Já říkám: Já se těším na vánoce, pane doktore, první adventní víkend vždy pečou, děti přijedou. On: Fakt, jo? Když vám někdo nerozumí, jak se chováte, jak jste klidní, tam jsou pak odsudky. To říká to ego, ta hmota.

Někdo mi psal, že se mluví o sektě Adamcové. Jste sektáři, víte to? Ne, to nepochopí nikdo. To byste viděli, kdyby tu bylo ovládnání, kdybych po vás chtěla nějaké třeba hmotné věci, tahala z vás něco. Nebo vám vtoukala do hlavy: Tomu musíte věřit a tomu ne, a když tomu nechceš věřit, tak táhni nebo tě zatratíme. To jsou všechno obrovské záležitosti. To je zase to, na co Ježíš poukazoval. Vlastnění té hmoty.

Včera přišel email od nějaké paní, která mě vůbec nezná. Napsala mi: Paní Adamcová, já jsem viděla vaše webové stránky a vím, že se zabýváte šamanismem a že léčíte. Prosím vás, mohla byste mě osvobodit od pana Chobota, protože on už mě několik let ovládá? Já to teď nebudu vytahovat, to už je jedno. Že je závislá, že se tam někdo napojil na někoho...Já pana Chobota vůbec neznám, nikoho bych nepomlouvala. On je pro ni dobrý. A teď pozor, my jsme se začaly obrovsky smát, když jsem to četla v autě. Říkám: Já té paní můžu napsat jenom, že nejsem šaman, nejsem léčitel, ale že ona se osvobodí pouze tím, že pana Chobota bude respektovat a bude ho milovat. Ale tato paní to ještě dlouho vůbec nepochopí a asi bude říkat: Adamcová je blbá, ta učí něco podivného.

Tak vidíte, jak je to obrovsky zkreslené, všechny ty informace. Ona si užívá minulostní černou magii přes tohoto človíčka. Proto on je dobrý a on je skutečně ten nejlepší, protože všichni jsme nejlepší a jsme na správném místě. A ani tito lidé to nepochopí, protože tam je ještě snaha ovládat, zneužívání moci a také asi zřejmě ta hmota v té finanční položce. Ale to je na každém člověku. Nemůžete mluvit o druhém nitru, protože nevíte přesně, jaké fáze tam jsou. To už by vám zakalovalo vaši komunikaci. Ne. Každý dělá dobře. A každý zaplatí své dluhy až do posledního haléře.

Bůh je opravdu naprosto spravedlivý. Věřte mi. A když si uvědomíte, že ta spravedlnost vychází z vás, musíte být velice čistí. Ta čistota musí přesahovat tu vaši hmotu. I myšlenkami. Protože tím se obrovsky osvobodíte. Když já udělám něco nečistého v okamžiku, kdy proběhne čas přítomnosti, v té chvíli mi zůstává ten můj čin zapsaný na

mém těle. On mě dožene. Ale hlavně já nemůžu být spokojená. Ty myšlenky se mi tam vrací, že jsem toto udělala a že jsem to udělat neměla.

Pozor ještě horší je, když si to pak vyčítáte. To je další váha, vy si to vlastně vyčítat nemáte. Vy se jenom máte poučit, že jste to dělat neměli. Málokdo je na to tak silný aby toto dokázal. Takže ono je lepší to nedělat. Pozor, budete pro druhé blbci. Ten je tak hodný až je blbý. To jsou takové ty odsudky. I toto musíte skousnout. Zkrátka musíte zapomenout na svou hmotu, jako já jsem kdysi dávno zapomněla na hmotu Ivy. Bylo mi dobře, když mi nadávali, bylo mi dobře, když mě chválili, ale nerozhodilo mě to. Pro mě to byl stejný motiv. Stejný čin. Protože to ego je mazané a když vás někdo bude obrovsky chválit, tak byste mohli vyrůst. Omylem. Nebo byste se mohli zlobit, když vás někdo bude hanit. To jste ještě závislí na své hmotě. Ne, s vámi to nesmí ani hnout.

A zase můžu prohlídnout, když toto cítím, když si o sobě myslím, že jsem buď horší, nebo lepší. Je to moje nerovnováha, která mi ukazuje směrem na první čakru. A může mi to ušpinit i kritika. To znamená pětku. To je všechno pocitově propojené. Ne, jsem, jaký jsem. Proto, ať je vám jedno, co se říká.

Já se teď malinko vrátím k včerejší přednášce. Ti lidé, kteří prožívají fáze černé a bílé magie, jsou ve stadiu, kdy do nich můžou vstupovat múzy. Jsou slavní, protože tady sláva znamená, že jste na očích většímu počtu lidí. To nic jiného není. To je taková kravina, sláva. Když je internet, televize a všechna ta média, tak je to ještě rozměrnější. Takže to je ohromný náběr egoismu, když ten člověk s tím počítá.

Můj bratranec, jak jsem vám vyprávěla, je obrovsky nadaný. Ten tak nádherně maluje, ale málokdo o tom ví. Vyprávěl mi krásný příběh. Před lety se setkal s docela známým malířem, který má v Praze ohromný ateliér v takové veliké jakoby fabrice. Říkal mi: Já si kupuji takové malé tubičky, ta jedna stojí 80 Kč. To je drahé. A on je kupoval v kýblech, ty barvy. Tvoří nádherné věci, ta plátna jsou tak 5x6 metrů. A ta fabrika byla plná. Já nevím, kdy to namaloval? Já: Ale ty také hodně maluješ, ale on má barvy v kýblech, tak to může natírat štětkou a ty to maluješ na malém, ne? On se smál. Ten můj bratranec je hodný, obyčejný, normální člověk bez ega. To je tak čisté stvoření. Dělá si i sám plátna, sám si to napíná, sám si zhotovuje ty rámy. Minulý týden se byl podívat na maminku, tak jsme si užili pátek. Vyprávěl mi, že nedávno ten malíř za ním přišel a byli spolu na kole. V nějaké vesnici si dali pivo, a že si strašně hezky popovídali a on říkal: On ti mi tak děkoval, ale já jsem pro něj nic neudělal. Já: Ty pitomče, udělal. Ty mu ukazuješ tu normalitu toho běžného života. Už jenom tím, že jste, tak obrovsky učíte druhé lidi, aniž byste si to uvědomovali. A je to fakt nádherný život.

3.2. Je dobré se zabývat tantrou, vědomé milování, aby se harmonizovala sexuální energie, nebo nechat vše plynout?

Prosím vás, vy nemusíte dělat vůbec nic. Jenom to, co se vám líbí. Při čem vám je dobře a tomu, kdo tam s vámi je, je dobře. Svět 3D se zabýval všemi těmito věcmi, které tady jsou právě proto, abyste našli své ego a minimalizovali ho. Ale vy přece víte, že všechno co prožíváte, máte dělat rádi a s láskou. Bez pocitu toho, že byste sobě nebo druhým lidem ubližovali. To, co skutečně děláte rádi a s láskou, je už stav vysoko nad meditací.

Dá se říct, že když budete považovat 3D svět za základní školu a 5D svět za střední školu, tak se meditoval musí jen v těch třídách základní školy, kde ještě neumíte být spokojeni. Patří sem meditace, všechny církve, buddhismus, včetně tady těch tanter a různých kundalini jóg, mimochodem, vy už to nedělejte. Vy už víte, že kundalini jóga je vlastně energie, která má spojit vaše tělo s vaším Duchem. Ale když budete lítat hlavou někde v duchovnosti, budete si myslet, že jste duchovní, budete navštěvovat spousty kurzů, tak vám to je k ničemu. Učte se v běžném životě krok za krokem být spokojeni a šťastní s tím, že tady jste v programu, který jste si jako Bůh zvolil. Bůh je žitý optimismus tady na Zemi. Tím sem toho Boha dostanete, protože pokud tady necháte žít to tělo, které vrčí, nadává, odmítá, ubližuje sobě i druhým, tak tady udržujete peklo. A tím, že ho tady vytváříte, tak ho i sklízíte. Protože vy to musíte zaplatit do posledního halíře. Všechno, co člověk vytváří, dělá sám sobě. Když si toto uvědomíte, tak už vás to ani nenapadne.

Pozor, jsou hladiny, které vyděsím. Já si pamatuji na jednoho muže, který se na mě tak díval a říká: Ty vidíš všechno tak hezky a lidé tě mají rádi. On hodně vedle mě pokročil, také dělal hezké věci, také ho lidi měli rádi až do doby, kdy jeho kapacita byla naplněna. Už nerozuměl tomu mému altruismu, už to překročilo to, co vlastně uměl. A tehdy mi jednou namítl: Ale to nemůže být pravda. To je vydírání. Já říkám: Počkej, já ti nerozumím. Co myslíš, že je vydírání? On. No, abych já byl hodný na druhé, musel bych jim dělat to dobro, abych se něčeho dočkal. Já: Pozor, tady si nerozumíme. Jestliže si ještě myslíš, že jsi vydíráný a musíš dělat lidem dobře, to je jeden z největších egoismů. Ty myslíš totiž stále na sebe. Musíš zapomenout na sebe a dělat to pro radost, to dobro. Teprve pak je to čisté a pak to není egoismus.

Takže vidíte, pro někoho to bude fuška. Jenže ta fuška je jeho fuška, kterou ještě nepochopil, on za to ten člověk nemůže. On si ještě musí prožít docela drsné okamžiky. Takže vy můžete mít tantru nejenom v posteli. Můžete ji mít všude. Protože skutečně ta sexuální energie je energie duchovnosti. Zase ji moc nečerpejte, protože když se vybijí dole, tak nenajdete odpovědi na své otázky nahoře. Aby Božství pracovalo a otevřelo se vám třetí oko, musí ji doplňovat vaše láska logikou Božskou. Logika Božství je, že vše je dobré. To znamená, že ze srdeční čakry jde proud obrovské lásky, který naplňuje a transformuje třetí oko. Jakmile toto žijete, že všechno co se děje je v pořádku, jste spokojeni a klidní.

3.3. S čím souvisí mateřská znaménka?

My jsme se také často ptali, hlavně můj muž, protože on je hodně logický, už má také prošlou dlouhou cestu a oni říkali: to jsou věci, které neřeš. To jsou záležitosti hmoty. Dokonce ani člověk se nemá fanaticky dívat na nějaké události, které přijdou, třeba malé drobné úrazy. Já si pamatuji, jednou můj muž odlétal a právě v tu dobu přijížděla naše Lucinka. Oni sice rychle cestovali, aby ho ještě viděli, ale nezastihli ho, protože se zdrželi někde v Rakousku. Tam byla nějaká zácpa, tak Lucka psala: Mami, tak ho aspoň olíbej, protože my ho fakt nestihneme. Odvezla jsem ho ráno v půl osmé na letiště, a když jsem se v půl deváté vrátila, tak už byli na zahrádce a snídali.

Den před tím jsme ještě s Járrou na zahrádce pracovali. Hrabala jsem kolem tisů, měla jsem staré vyschlé hrábě a z násady se mi vrazila do ruky taková úzká dlouhá tříška. Byla tak tenká a hodně hluboko. Jako když máte kovovou, tenkou jehličku. Ani to nebylo vidět, to bylo jako bodeček. My jsme to stále nemohli dostat ven. Já říkám Járovi: Ty, to jsem si určitě zasloužila. Já to nemůžu vyndat, tak to tam nechám, až mi to vyhnije...Sedíme, povídáme si a najednou do mého muže vešlo Nadjá. Tak jako zmírněl, to vždy vidím, jak se ty oči otočí, a říká mi: To neřeš. Jsou věci, které jsou jenom pomíjející, nebudte zase až tak fanatičtí v tom, že považujete všechno za dopad. Je dobré, když si řeknete, že si to zasloužíte, tím se zmírní odpor k čemukoliv. Lucka ti to vyndá. A zmizel, ten druhý. Fakt jsme to s Járrou nevyndali, ať jsme dělali, co jsme chtěli.

Potom jsem přijela z letiště druhý den, ještě jsem s tím i pracovala. Tenkrát to bylo možná i kvůli Lucince, ona je velmi šikovná na cokoliv. Jednou koupili pingpongový stůl, já bych to v životě nedala dohromady, všechny ty součástky, to byl tak složitý mechanismus, dala ho sama dohromady. Všichni jsme byli jenom jako vojáci. Ty, běž tam, vezmi si kladivo, tamto udělej...Ona nás dirigovala, všechno dokonale klaplo. Zeptala se: Co to máš? Já: Lucinko, já tam mám nějakou třísku. Ona to našla a teď to tahala, bylo to dlouhé a šikmo píchlé, až jí lezly oči z důlků, říká: Ty, mami, to jsi vydržela, jo? Já: Vidíš, jaký jsem hrdina.

Co se týká kůže, hlavně když je to na nějakém viditelném místě, že to vidí i druzí lidé, to je také vlastně psychický trénink. Je pravda, že byste to měli hlídat. Oni sami říkali, čas od času si zajít k lékaři, aby se to prohlédlo, odstranit, co by mohlo být eventuálně nějakým způsobem nebezpečnější, vůbec o nic nejde. Oni nahoře z toho vůbec nedělají žádnou vědu. To jenom tak mezi řečí. Ono vám to totiž trénuje i vlastně odpory, strachy co by bylo. Nejenom vám, i vašemu okolí, takže berte to tak, jak to je.

Řekli nám, že úplně každé tělo má v sobě zárodek buněk, je jich vždy pár, které se můžou nějakým způsobem zvrhnout. A teď záleží na tom tělu, jestli je schopno to zlikvidovat samo, když má toho Božství v sobě hodně. Kolikrát ani nevíte, že jste prožili nějaké období, kdy jste něco v sobě měli a to tělo si pomohlo. Většinou to zjistíte, až když se to skutečně projeví obrovským způsobem. Stačí lidsky hlídat.

3.4. Chlapec má od pěti let pigmentaci pokožky, je to karmická nemoc, a s čím prosím souvisí?

Myslím si, že to bude něco podobného. Jsou věci, které jsou dané i v DNA a já si pamatuji, tohle o čem mluvíme, měli hodně šlechtici. Tam kde se v minulosti křížilo příbuzenstvo, tak tam bylo provázáno to DNA s okolnostmi, které by se neměly potkávat. Proto i bible vlastně nastavila, abyste se nemísili v blízkém příbuzenstvu. Ale vy se někdy můžete potkávat, aniž byste to věděli. Takže takové věci se dějí. Pozor, právě to můžete mít z minulosti, třeba se to dělo před 5,6,7 generacemi.

Nedávno mi někdo vyprávěl příběh, že někde na Moravě je v jedné vesnici jedna rodina, které jsou dvě větve a protože byli bohatí, tak se mezi sebou ženili a vdávali a všichni byli příbuzní. I v tom našem Mnichově, ti sousedi jsou báječní a tam všude žijí

sourozenci, tety, strejdivé, takže ta minulost je tam také hodně provázaná. Tohle se děje a pak se to třeba může nějakým způsobem přerušit. Vzpomeňte si na Mendla, když dělal pokusy s křížením hrášků. Ano, ono se to třeba uspí na dvě, na tři generace a pak se někde objeví v budoucnosti třeba jedinec, který to má. To je jenom stav, navolený v DNA. A zase Bůh si zvolí dopředu, jaké tam budou motivy. Posilujte to dítě. Ono se na to přijde, jak to řešit.

Mám kamarádku, která tohle má. Volala Petrušce, protože my tady máme jiná pravidla ve zdravotnictví, než třeba v Itálii. Existují látky, které vám vybělí tu tmavší část pokožky. Takže se to dá jako dohromady. Ta moje kamarádka chtěla, aby jí Petruška v Itálii sehnala, jelikož je to tam možné, silnější preparát. Ale to je hrozně nebezpečné. Péťa je velmi chytrá, ona jí napsala takový krásný dopis, kde říká: Já bych to nedoporučovala, protože je to skutečně riskantní. Když jsem se domlouvala s lékárníci, tak říkala, že ani takovou koncentraci jakou vy po mě chcete, nemůžou namíchat. To ani nejde. Buďte rádi, že to je jenom tohle. To nic není.

Já jsem vždy říkávala, když je někdo nějak fyzicky oslabený, má nějaký nedostatek, třeba zdravotní nedokonalost, ten člověk může prožít obrovské duchovní stavy. Třeba potká velikou lásku a ten druhý partner ho chce, přesto, že má takovou vadu. Tam ty vztahy jsou pak nádherné, protože vy víte: on chtěl mě, přestože ji mám. A možná, že to zrovna pro tohoto chlapce je nastavené. Nepátrejte po tom.

Medicína určitě přijde na spoustu věcí jak to vyřešit. A my teď máme objevit úplně všechno, navíc nám má přijít na pomoc civilizace z venku. To všechno je záležitost hmoty. Já vím, vy si řeknete, že pro mě nic není obtížné, ale tohle jediné vás přicházím naučit. Z minulosti si myslíte, že něco je špatné, ale není to špatné. Koukejte se na pozitiva tohoto stavu, protože uvědomte si, když já tohle budu mít a budu se tím trápit, tak si ucpu svůj kanál. Buď mi to bude vadit, nebo mi to bude líto - tím to zhoršíte. Ne, vy máte respektovat a přijmout bez odporu kompletní osud. To je jediné co po vás nechci, ale co vám jako nenápadně nabízím.

3.5. Mé osmileté dítě má srdce na pravé straně. Nemá žádné problémy, omezení, co to znamená duchovně?

Nic. Nebojte se toho, i program těla je daný. Naše Irena, to bylo to médium, ta měla všechno v těle jinak. Je pravda, že ona kdysi dávno v minulosti dělala černou magii a přišla kvůli nám, aby nám posloužila. Ale protrpěla si všechny nemoci, které si dovedete představit. Jednou říkala: Už nepůjdu k doktorovi, jdu tam se žlučníkem a oni mi přijdou na čtyři další choroby. Ona měla srdce takhle položené. Slepé střevo měla metr a půl dlouhé, to zjistili při jedné nevolnosti. Prožila všechno, co se dalo. Jednou si stěžovala: Já jsem měla skoro všechno. Kromě aids a syfilis. A když jsem to doma říkala, tak Péťa povídá: Ona měla kapavku? My jsme si z toho dělaly vždy srandu. Pak jsem jí to vyprávěla, tak jsem ji hrozně rozesmála.

Někdy si vyberete z minulosti jako odměnu - vidíte, jak to hezky pojmenovávám - některé skutečnosti. Když s tím máte problémy, tak už je to odžívání. A když to není, tak je to záležitost, hlavně že nemá žádné obtíže. To nic není. To vůbec neřešte. Kdyby

tam byl nějaký problém, ono se to tělo přizpůsobí. Hlavně, že to nevadí. Ani vám, ani tomu člověku v činnosti. Funguje, houbuje, to je všechno.

3.6. Chtěl jsem se zeptat, úplně jasně chápu, co myslíte tím přijetí, odpuštění, chápu, že to je vlastně podstata harmonizace těla i myslí. Ale je to něco, co můžu udělat, nebo je to něco, co se prostě jednoho dne stane?

Ano. Jednoho dne se to stane. Vy máte moje informace pouze nastavené ve vašem A až B systému, v té linii. A čeká se na čas, kdy vám to docvakne. Ono to třeba nějaký čas může trvat, než to úplně jakoby zapadne do toho systému. Jak vždy říkám, tělem to nikdy nemůžete udělat, tou snahou, tím egoismem. Naopak, když povolíte. Vy můžete hned teď pochopit princip. Být spokojený s tím co je, to znamená, že se jenom optimisticky díváte na svět. Já vám to předvádím v té praxi, tím optimismem. Všechno je vlastně lehké, protože si vytváříte tím pozitivním pohledem a ne tím negativním, tu lepší chemii v těle.

Člověk, který bude mít velké ego, tak si řekne: to si namlouvá. Ne, tady jde o to, co žijete. A tehdy se všechno rodí. Najednou vám to docvakne. Bod pochopení už máte přesně načasovaný. V DNA se to rozděluje po letech. V každém roce se v tom úseku stane něco, co se stát má. Proto vždy na konci každého roku bilancujeme. Nejvíc sebevražď je na konci každého roku.

...Já vím, že už jsi to říkal. Věř mi, že tvá statistika patří mezi lidské věci. I když statisticky něco zjišťuješ, nemůžeš získat přesné informace. Je to úplně jinak a je to úplně jinak i třeba v Čechách, v Americe, v různých částech světa. To jsou nesmysly. Lidský pocit, že statistikou něco zjistím. Je to proto, aby se zaplnila pracovní místa a lidé si vydělali peníze. A to je dobře.

Člověk vždy bilancuje celý rok a zároveň celek od nuly až do tohoto času. Co dovedl odmítat a co dovedl neodmítat. Jestli se to jakoby splní.

3.7. Mně se to odehrává v období mých narozenin.

Ano, také to může být. Víte, já jsem nezažila nikdy stresy. Nevím, co je stres. Málokdy byl takový náběr něčeho. Ale vždy když přišel Silvestr, ráno, když jsem se vzbudila už jako dítě, cítila jsem obrovskou tíhu. Nevěděla jsem, co to je. Až po obědě se to rozpustilo. Večer už mi bylo dobře. Celé dětství jsem si říkala, jestli to zase přijde. Přišlo to. Až potom jsem si všimla, když mi bylo asi 35 - 36 let, že už to bylo slaboučké. Jak jsem stárla, už to zmizelo a pak mi to došlo. To bylo těch mých 40 let, ta tíha, co jsem čekala na to, než jsem mohla promluvit. A ten program DNA to věděl. Už mám husí kůži.

V každém roce je událost, která se musí odehrát. Víte, můj muž kdysi dávno plánoval, že uteče do zahraničí. On byl sirotek, takže věděl, že tady nenechá žádné rodiče, příbuzné neměl. Jednou se o to pokusil, chytili ho, takže byl zavřený jako mladý kluk. Léta se pokoušel, zda se to podaří. Stále to nešlo. Jednou, to mu bylo asi 25 let, šel ke kartářce a ptal se: Podaří se mi utéct? Ona: jojo, podaří, ale až ti bude 27 let. Kecy. Za rok šel k jiné kartářce. A říká: Prosím vás, já bych chtěl utéct. Já tady nikoho nemám.

Myslíte, že se mi to podaří? Ona: Kolik Ti je ti let? On schválně zalhal: 27. Ona: jojo, to se ti podaří. Ne, mně je 26. Ona: To ti vyjde, ale rok si počkáš. A opravdu až v těch 27 letech se to povedlo.

Všechno je skutečně nastavené. V dětství chodil s maminkou k nějaké paní, která malovala se zavřenýma, zavázanými očima, barevnými pastelkami. Měla krabici, zahrabala tam pro tužku a malovala. Jemu kdysi dávno namalovala palmu, pláž, oceán a říká: On půjde daleko za moře, ale jednou se vrátí. Až přijde jeho čas. Takže vidíte, jak to Nadjá přes každého člověka, co dělá, říká ty pravdy. Někdy to považujete za náhody. Je to takové tajemné v jistých úsecích vašich životů, ale ono to všechno pravdivé je. Nesmíte to chtít urychlit. Ani zpomalit. Všechno plyne tím tempem, kterým má plynout, a všechno je vaše vlastní vůle. Takže je tam to, co jste chtěli. Je to vaše a já vám to moc přeju.

3.8. Chci se zeptat, možná, že jsi to někde říkala, ale už si to nepamatuji. Chtěla jsem se zeptat na noční můry u dětí. Protože ten náš kluk je měl často. Byl to třeba půlrok, kdy to bylo 3 - 4x týdně. Půl hodiny byl k neprobuzení. Kdysi jsem se bavila s dětskou psycholožkou a ona že už to v tomto věku není úplně standardní. On je měl ale fakt jako hnusné. Cvakal zuby, počůrával se. Teď měl takové ty řeči, jako když něco vidí, nevím, kam se dostával. Jak je starší, tak už s námi aspoň komunikuje. Jenom přeostrí ty zorničky, že nás vidí a pak dobré, a jde spát. Když jsme se ho ptali, jestli mu můžeme pomoc, tak nevěděl. Jednou jsem s ním začal komunikovat a on začal odpovídat a říkal, že vidí krále a já jsem říkal: Co po tobě chtějí? Nebo co po tobě chce? A on říká: Tebe.

Náš Matýsek to měl asi 3-4 roky. Tohle je všechno spolupráce s Nadjám s egem. Hladina egoismu je ve vašem těle. Když na někom například někdo lpí, třeba on tě má hrozně rád. On na tobě ten kluk hrozně visí. To ego se ho snaží prozkoušet i v dětství. Děti si totiž do určitého věku pamatují tu jednotu. A pak jsou jakoby odděleny. A teď se je snaží to ego vystrašit, to znamená udělat z nich toho člověka. Toho jedince. Proto tyto strachy začínají nabírat na intenzitě. Tyto děti, co se rodí, jsou čistější. Oni mají, dá se říct, určitou imunitu vůči tomu egoismu, takže musí přijít silnější věci. Teď to prožívá hodně dětí. Můj nejstarší italský vnuk to měl, to byly šílené věci. On jenom v noci seděl a křičel. Poprvé se mu to stalo, když byl u italské babičky a dědy a oni o těchto věcech vůbec neví. Oni trvali na tom, aby s ním šli na psychiatrii a bral nějaké léky, to jsou lidé, kteří nevědí. Péťa s Paolem jakoby věděli, ale to trvalo tři, čtyři roky. Paolo přišel na to, že mu dával příkazy. Dokonce jsem ho jednou slyšela, jak říká: Lehni. A on si lehl a spal. Nevnímal, my jsme mluvili, strkali jsme do něj, nebylo to možné. Ale už to nemá. Trvalo to ty roky a odžilo se to. A skončilo to asi v deseti.

Ale někdy to nejde, to vidíš, jak ty oči jsou úplně mimo, a to chce jenom čas a zklidňovat, zklidňovat. Jsou okolnosti, kdy se musíš fakt těm dětem věnovat. To už učitelujete. Naše Frenchi třeba říkala, to už je pár let zpátky: Maminko, já se bojím, když jdu spát. On za mnou chodí takový černý pán. Péťa ji říká: Neboj se, to nic není, vždyť jsme tady. Máš tady Matýska, Kubíčka, mě, tatínka. A navíc jsou zamčené dveře. Ona: Maminko,

on nechodí dveřmi. On ví, kudy přijít, aby vás minul. Musíte je zklidňovat. Hlavně se nesmí bát. Já vím, že tomu dítěti je to těžké vysvětlit, ono je to těžké vysvětlit i vám. To jsou ty hladiny egoismu. To dělá DNA program, aby ho zakulatil do té podoby. Jenže ty děti už mají obrovsky silný náběr té svobody. Oni jsou jiní. Kolik mu je?

Bude mu teď 9. Teď už je to třeba jednou do měsíce.

Ono to skutečně odezní. Nebojte se. Jemu k tomu napomáhá ten denní pesimismus, co odmítá jakoby v té denní složce.

Já mám pocit, že vůbec odmítá tady být.

Ano. To tak je. To je právě pesimismus. Pesimismus je odmítání kráčet tady po té Zemi. To je ono. Když se mu něco nelíbí, to máte každý z vás, to si neuvědomujete. Takže optimisticky na něj mluvit. Jemu se totiž vytváří hladina ega, kterou si ještě musí odžít. On by byl už dávno jakoby nahoře v té pětce, jenže tady by mu nikdo nerozuměl. Takže aby byla vlastně nastavena hladina komunikace mezi vámi a pokračujícím vývojem... i vás to vycvičí. Vy si vzájemně dáváte dary. Právě proto říkám, buďte klidní, přijímejte to, tak jak to je, ono to rychleji odezní.

Je to asi půl roku, psala mi jedna maminka a ta se mě ptala na podobnou věc. Našla chlapečka opřeného v rohu postýlky, třestil oči a bál se nějakých postav. Říkal jim bubáci. Ona říká: Co můžu udělat, když vím, že je nemůžu odehnat? Já: Zaprvé jim můžete vysvětlovat, těm bubákům, když tam jsou, ale hlavně, vy se nesmíte o něj bát. Žádné lítosti nad dítětem, žádné obavy, to je pro váš trénink. Protože když vy splníte své podmínky, vy ho odevzdáte jenom programu, a ten program pracuje tak, jak má. To se děje. Tím klidem, když budete klidní, budete zklidňovat to dítě.

Zkuste si představit, že se vašemu dítěti stane třeba úraz. Dejme tomu se řízne a teď ten rodič začne bědovat: ježíš, co se ti stalo? Dítě vám strašně věří. Když vidí, co to dělá s tátou a mámou, tak to má taky. On si myslí, ááá teď přijdu o život. Ale když řeknete: To nic není, tak už tím klidným postojem učíte dítě, že vůbec nic nestalo, že se to jenom zalepí nebo zašije. Když nebudete to dítě litovat a nebudete se o něj bát, už tím mu dáváte postoj: to nic není, nesmíš se toho bát. Jestliže žijeme ve světě a ten svět je náš, tak jsme to my. Není čeho se bát. Je to pravda, tyto obrazy - a teď dobře poslouchajte - se pohybují v nižších vibračních hladinách. Jestliže stabilizují to své dítě, aby se nebálo, ono to neuvidí. Tohle jsou tak zvané nižší démonické stavy. Tam se teda dějí pěkné věci.

On měl úplně stejný stav, když měl narkózu. Ten ponarkózový stav byl fakt, byly to úplně ty samé příznaky.

Ano. Tam to je, protože v té narkóze zapomenete, a když se vrátíte, tak se to nabalí. Ten strach vytvoří tu hladinu oddělenosti Vašíka, on najednou je Vašíkem.

On nadával, že jsou to bubáci velcí jako dům, obrovští.

To je vlastně ten nižší svět. Naše Lucka měla něco podobného, ona nekřičela, neplakala. Měli jsme vytahovací postel, máme ji teda dodnes. Na nižší spala Péťa, na té vyšší Lucinka. A já jdu jednou v noci čurat, nic se neozývalo, dveře do místnosti byly otevřené a ona stála na špičkách v rohu u postele, a potichu dýchala. Já ji najednou vidím v tom

rohu a říkám: Co to děláš? Ona: Ty nevidíš ty pavouky? Ty velikánské pavouky, co tady jsou? Já? Tě péro.

Nebo jsem ji našla, jak mává, a ptám se: Co to děláš? Ona: Ty nevidíš, že hoří? Hoří, hoří! Bylo veselo. Péťa zase byla náměsíčná. Jak je úplněk, tak je jako v transu. Ta odcházela v únoru do vichřice. Já ji odchytila až na schodech. To tě ani nenapadne, že ti takto dítě putuje. Tak od té doby jsme začali zamykat. Také žádné vyděšení, že - co kdyby - ne. Nestalo se to, a pak už se zařídíš. Takže oni se musí ještě na krátký čas zakuklit jakoby do toho egoismu. Jsou pod hmotou, ale už se narodili velmi čistí. Takže je to někdy drsnější. Musí si to prožít.

3.9. Zažívám kolem sebe u některých dětí, už nejsou úplně malé, jsou třeba už středoškoláci, že se úplně schovají a zdá se, že vlastně nechtějí vůbec nic přijmout, nechtějí sem patřit, vůbec se jim nic nelíbí.

To jsou náběry z minulosti. To je vždy karma. Ten člověk si vybere celý hotový osud. Všechny tyto věci jsou připravené, takže i tyto stavy. To je pesimismus, to je strach, silný egoismus. To ego vás zkouší, neumíte se z toho skutečně dostat jakýmkoliv způsobem. Tam si musíte prožít tu oddělenost. A teď je to silnější, těch lidí je více, právě proto, že my jsme prošli hmotou planety do 5D. Jsou silnější tyto věci. To je tzv. síto egoismu.

Já vím, že je to pro vás těžké. Ale ten osud je hotový. Ten člověk musí toto prožít, když to chtěl. A někomu se to tady jakoby nepovede a ono se to nemá povést. Tam si prožije oddělenost a zase má něco za sebou. Každým tím životem si odžijete něco dalšího. Ten člověk se pak vrátí zpátky na ten 3D svět, na 3D planetu a tam jenom pokračuje. Tyto přechodové stavy, kdy prolítává planeta do 5D, jsou vždy náročné. A chaotické. Tady je totiž úplně všechno. A teď se v tom nevyznáte. To není, tak jako, že něco uříznete.

Teď jsem někde viděla, že někdo slavil konec 3D světa. To je také nesmysl. To je jako když propletete prsty, takže jedno zesiluje a druhé slábne. To je taková vlna. V této fázi je těžké se orientovat. Je to správně těžké právě proto, aby se ty vrstvy roztřídily. Aby ten, kdo něčemu ještě nerozumí, se ještě stáhnul. Vy se jenom zařadíte do třídy, jakože někdo patří vědomostmi do šesté, sedmé atd. Prožitky, zkušenosti, které si odnášíte z minulostních životů, to je vlastně náběr emocionálního života. Tak to je vaše roztřídění do tříd, nemůžete nic vynechat, přeskočit, vám by něco chybělo. Vy máte být hotovým, dokonalým Bohem. Ten Bůh si musí prožít úplně všechno, právě proto, abyste cítili s těmi pod vámi, co to ještě nemají a mohli jste je svým chováním posunovat.

My jsme všichni vlastně celek, který se, jako když máte ruce chycené na dlouhé šňůře, posunujeme. A každý z vás, třeba by se vám zdál někdo úplně neschopný, nemožný, třeba bezdomovec, nebo blázen, schizofrenik, posunujete druhé. Ten schizofrenik má třeba doma milující rodinu. Nebo nemilující rodinu, to už je jedno. Všichni se učíte. To jsou takové obrovské dopady, jak jste spojení.

Třeba já nemusím toho člověka vidět, slyšet, a když by mě požádal a chtěl mě podvést, něco by si vymyslel, nic bych necítila. Jsou určitá pravidla. A abych já neudělala nějakou karemní chybu, tak než jsem sem přišla, tak jsem měla takovou, já tomu říkám,

smlouvu. To je domluva o určitých podmínkách. Třeba do 15 let mě smí požádat rodič. Jeden nebo druhý, babička už ne, to už je vzdálenější energie, kus DNA. Ale od 15 je už za sebe duchovně člověk zodpovědný, takže pak už mě musí požádat to dítě. Kdyby ten rodič zalhal, tak já nic necítím. To nejde obejít. To je stanovená hladina, kam já můžu dosáhnout. Stejně nebudu sahat, když mě nikdo nepožádá. Takže ať mě požádá nebo nepožádá, žádné obejítí egoismem nejde. To ani nejde obelhat Boha. To je stanovené.

3.10. Náš Matýsek každou noc opravdu povídá, většinou je to tak asi hodinu, maximálně do dvou. Pak usne. Mluví řečí, které nerozumíme.

To je normální. Vy máte mozek, mozek nepřemýšlí. Já říkám: mozek máte na nic. To je vlastně takový transformátor, ve kterém jsou uložené veškeré vzpomínky, které jste kdy měli ve vašem bytí. Jediná věc, která se nebude transplantovat, je mozek. To se nedá. Jinak všechno ostatní ano. Já jsem si vždy vzpomněla na film „Pane, vy jste vdova“. Tak tohle je teda fantasmagorie. Někdy je tak prozkoušeno, když se prochází siddhis hladinou. Já jsem měla šílené stavy. Prožívala jsem je dobře, ale někdy se stalo, že vedle mě někdo byl.

To vám musím vyprávět. Před pěti lety jsem dělala koupelnu, a protože se jedná o koupelnu a o mytí, byl rozbouraný celý byt. Trvalo to šest týdnů, než ho udělali. Bydlela jsem u maminky a spala jsem s maminkou na manželské posteli. Tam jsem si vyzkoušela jednotu bytí. Vždy to tak bylo a vždy si člověk řekne: ty jo! Pak zase máte klid, tak to jako usne. Přišlo tak strašné zlo, ale tak hrozné zlo z vnějšku. Já jsem se sice nebála, ale to tělo reagovalo tak, že strašně křičelo. Úplně, jako když máte hrdelní řev a ještě to jde až z hrudníku. Jak jsem ležela na břiše, tak jsem tak řvala na maminku. A teď mě vzbudilo to strašné řvaní. Nemohla jsem ho ovlivnit. Když totiž na vás přijde ten zákon hmoty, tak to tělo řve samo. Já jsem na to koukala, nemohla jsem tu pusu zavřít. Nemohla jsem to zastavit. Trvalo to dlouho. Tam nahoře není čas, takže já jsem jako byla vymístěná a dívala jsem se na to tělo, jak řve.

Teď mě napadlo: Ta maminka umřela, ona nereaguje. Tak asi umřela? Co můžete dělat, když nic nemůžete dělat? Načež jsem se dostala do toho těla, to ještě dořvávalo a teď zmlklo. A ta maminka nic. Sedla jsem si, koukám na ní, jestli dýchá. Ta jen ležela a tak jemně oddychovala. Tak jsem si lehla. Já jsem se nebála, nereagovala jsem, jenom to tělo řvalo, jestli já se chytím. Vidíte to? Za vás reaguje hmota. Vy si jenom myslíte, že když jste to tělo, že se bojíte. Ne, to je udička ega. Ten Satan hodí udičku, jestli se chytíte. Tam už byla taková oddělenost, když jsem viděla, že to tělo řve a já to nejsem.

Nicméně, pak přišla obrovská blaženost. Tak strašná blaženost a já jsem byla bodem ve Vesmíru. Jak jsem tak letěla, mýjely mě ty různé planety, a proti mně šla obrovská maska. Taková jako gelová, průhledná, ušlechtilá ženská tvář a vletěla mi do srdce. Měla jsem pocit, že šla někam za mě. Ona zkrátka proletěla a tím jsem se vzbudila. Obrovská blaženost. Maminka stále ležela, dýchala, tak jsem si říkala, nebudu to řešit.

Ráno přijdu do kuchyně a myslím si, jak se ji zeptám? Třeba ohluchla. Tak opatrně říkám: Mami? V tu ránu se otočí a říká: Ty, co tobě se v noci zdálo? Ty jsi asi půl hodiny řvala, ale jak! Já: Mami, tebe nenapadlo se mnou zacloumat? Když se mi něco bude

blbého zdát, tak se mnou nezacloumáš? Ona: Nee. Společné Nadjá vědělo, že to potřebuji prožít, proto jí to nenapadlo. Ona mě nechala řvát. Tady vidíte to spojení těch hmotných a vyšších energií. Je to děsná sranda.

Pamatuji si, jak jsem jednou vyděsila Jirku, ale ten mě teda vzbudil. Já jsem byla siréna. Mě vzbudilo, jak jsem dělala huuuuúúúúúúúúúú, ale tak dlouho! On se mnou ještě dlouho cloumal. Někdy je se mnou sranda. Často to nemám. Ale vždy, když jsem někam přijela a měla jsem spát u někoho v bytě, tak jsem říkala: prosím vás, já bych potřebovala být někde stranou. Chodím v noci čurat, to je pravda, abych nikoho nebudila, a někdy se mi stávají takové sny, že to tělo se divně ozývá, tak abyste se mě pak nebáli. Ale i toto jsou zkoušky egoismu, jestli se vyděsím. Ne. To je krásné být sirénou. Fakt musíte přijmout úplně všechno, pak už je to sranda.

3.11. Já tyto zkušenosti mám s mým mužem. Není to často, ale stane se, že se se mnou pere, ale takovou strašnou silou. Já se snažím ho vzbudit, on o tom také ráno vůbec neví.

Tady můžou být dvě varianty. Třeba se ti chce pomstít. To je sranda samozřejmě. Když by měl ublížit, tak už musíš zasáhnout. Měl by se asi vzbudit, ale někdy to nejde, někdy je to obtížné.

Já jsem se snažila několikrát.

Je pravda, že chodí ty stavy egoismu v noci, a zvláště v těch posledních deseti letech. To jsou fakt šílenosti, co se dějí ve vědomí toho člověka. Vy totiž nejste bdělí, ani nespíte. To je stav, který se odehrává v jemných tělech, a vy o něm jenom víte. A tam to skutečně je všechno jakoby zhmotněné. Ten Satan se fakt promění v cokoliv.

Jednou mi říkal, že se pral s nějakým hadem.

Hadi jsou dobrá věc. Někdo se těch hadů bojí, ale to je ještě silný odpor. Já jsem zažila několikrát výjezd hadí síly a byla to nádherná záležitost. Když už je to čisté, tak ten had je bílý až stříbrný. To je stav, kdy pochopíte hodně věcí. Já si pamatuji, tenkrát přijel můj muž a první noc když spíme, najednou ššššššš, jako když zasyčí had. Obrovská huba, ten jazyk jak vyjížděl, tak jako když jede proti mně, a projel nahoru. Ale můžu vám říct, co jsem slyšela, to je zvláštní hudba, to se nedá popsat. Tu teprve někdo na Zem přinese. Tam skutečně jsou i jiné tóny nahoře, to se nedá ani zapsat, když bych rozuměla notám. Nikdy neslyšíte takové tóny. Vzduch, stříbrný jako hvězdičky. To tělo jenom vibruje. Nádherným způsobem. Nespala jsem až do rána. To si nesete hodiny a hodiny.

Takhle vyjíždí správně, když čakry jsou otevřené. Ony jako vykvetou, uprostřed se udělá ten střed květiny. Jako máte kopretinu nebo slunečnici. Tak ten střed je otevřená brána pro toho hada, a když jsou všechny otevřené, tak on vyjede. To je překrásná věc. Vy se posunete. Ona vyjíždí vždy po kouscích. Nedělejte nikdy nic násilím, aby vám vyjela. Tím přáním si právě uzavíráte ten kanál. A kdybyste ji pak vybudili nějakým speciálním cvičením, tak vám třeba vyjede bokem. Zdemoluje vám tělo. To jsou strašné bolesti. Třeba boule, nikdo si s vámi nebude vědět rady. Doktoři nebudou vědět, co se stalo. Proč se to stalo. Já znám ženu, která po takovém vyjetí hadí síly byla 8 let na

vozíku, než se to spravilo. Za těch 8 let dohnalo tělo to, co vlastně předstihla. Vás to zastaví. Zastaví vás to, abyste v tom osudu dohnali, to co jste chtěli předběhnout. Všechno je hotové. Když budu nějaký umělec a budu chtít úsilím něco udělat, nepustím do sebe Boha. Ten Bůh to nevytvoří a je jedno, jestli je to malíř, hudebník, divadelník. To má dělat Bůh. Bůh dělá jenom s radostí. Se spokojeností. Tak buďte Bohové. Mám vás ráda.